ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Αριθμός Αδείας 100
ΕΛΤΑ Hellenic Post
Τ.Θ. 8161 Ομόνοια 10010 Αθήνα

εργατική αλληλεγγύη

Βδομαδιάτικη Σοσιαλιστική Εργατική Εφημερίδα
κυκλοφορεί κάθε Τετάρτη
www.sek-ist.gr | 23 Μάη 2007 | Νο 768 | τιμή 1,50 ευρώ | τιμή ενίσχυσης 2,00 ευρώ

Τα λεφτά απ'τα Ταμεία δεν τα έκλεψαν οι γείτονες από τα Σκόπια, αλλά οι "κουμπάροι" του Τσιτουρίδη απ'το Κιλκίς

ΕΞΩ ΟΙ ΠΑΤΡΙΔΟ-ΚΑΠΗΛΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

Οσο πιο πολύ ξετυλίγεται το νήμα με τις προμήθειες και τις αρπαχτές από τις Τράπεζες και τις Χρηματιστηριακές σε βάρος των ασφαλιστικών Ταμείων με τα δομημένα ομόλογα, τόσο πιο πολύ η Νέα Δημοκρατία ψάχνει απεγνωσμένα στηρίγματα. Τώρα ξαναθυμήθηκε το πιο παραδοσιακό αποκούμπι των απατεώνων, την πατριδοκαπηλία.

Από τη μακρινή Νέα Ζηλανδία και την Αυστραλία, ο Καραμανλής σήκωσε τα λάβαρα του ονόματος της Μακεδονίας και απειλεί τη μικρή γειτονική χώρα ότι θα της φράξει το δρόμο με ελληνικό βέτο στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ. Από δίπλα και η Ντόρα Μπακογιάννη, η ελληνίδα πολιτικός που βρίσκεται πιο κοντά στην οικογένεια Μπους και την αμερικάνικη πολιτική, το παίζει ξαφνικά Σαμαράς και προσπαθεί να τυλιχτεί με τη γαλανόλευκη.

Ομως το 2007 δεν είναι 1993. Ετσι κι αλλιώς, ούτε τότε το χαρτί του σοβινισμού δεν μπόρεσε να σώσει τη ΝΔ από την κρίση της. Ούτε το 1974 το «πατριωτικό» πραξικόπημα στην Κύπρο δεν έσωσε τη Χούντα. Μία ζωή ολόκληρη η δεξιά προσπαθούσε να κρύψει τις πομπές της πίσω από τη σημαία. Κάποτε αυτοί ήταν «εθνικόφρονες» και οι άλλοι ήμασταν «ΕΑΜοβούλγαροι». Τότε ήταν τραγωδία. Σήμερα είναι φάρσα.

Οι λαοί της παλιάς γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας (Αλβανοί, Σέρβοι, Μακεδόνες, Ρομά) έχουν το δικαίωμα να αποφασίσουν οι ίδιοι αν θέλουν να μπουν στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ με όποιο όνομα διαλέξουν οι ίδιοι για τον εαυτό τους. Είναι αυταπάτη ότι θα βρουν ευημερία και ασφάλεια κάτω από την ομπρέλα του Μπους και του Σαρκοζί. Αλλά δεν αναγνωρίζουμε κανένα δικαίωμα στον Καραμανλή να τους εκβιάζει για χάρη των ελληνικών εταιρειών που αλωνίζουν στα Σκόπια και για να συσπειρώσει τις ψήφους Καρατζαφέρη.

Το οικονομικό επιτελείο της κυβέρνησης βρίσκεται σε κατάσταση πανικού καθώς οι συνεργάτες τους στο κόλπο με τα δομημένα ομόλογα άρχισαν να τσακώνονται. Η North Asset Management κατηγορεί τη JP Morgan ότι ήξερε για την πορεία των ομολόγων και είπε ψέματα. Βρισκόμαστε ένα βήμα πριν την αποκάλυψη ότι ήξερε και ο Δούκας και ο Αλογοσκούφης. Είναι ώρα να πάρουν και οι δύο το δρόμο του Τσιτουρίδη και να πέσει η κυβέρνηση της λεηλασίας και της πατριδοκαπηλίας.

ΜΗΝΥΜΑ ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

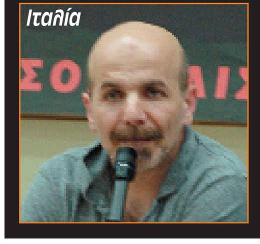
σελίδες 6 - 7

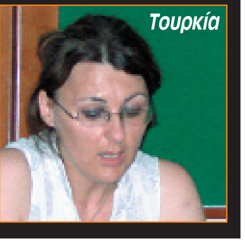
ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ Ο ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2007

- Αίγυπτος σελ. 4
- Βενεζουέλα σελ. 5
- Το κίνημα σ' Ανατολή και Δύση σελ. 8-9

Αίγυπτος

Λίβανος

Ιταλία

Τουρκία

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2007

Πραγματικό εργαστήρι επαναστατικών ιδεών

Ένα πανόραμα επαναστατικών ιδεών για το νέο κίνημα, ξεδιπλώθηκε μέσα στις αίθουσες της ΑΣΟΕΕ που πλημμύρισαν από εκατοντάδες νέους και παλιότερους αγωνιστές. Φοιτητές, μαθητές, εργαζόμενοι, μετανάστες, αγωνιστές από το χώρο της οικολογίας, πανεπιστημιακοί, είχαν πολλά να συζητήσουν μετά από ένα χρόνο γεμάτο από μάχες του κινήματος εδώ και σε όλο τον πλανήτη.

Οι διεθνείς συμμετοχές ξεπέρασαν φέτος, στα εικοστά γενέθλια του Μαρξισμού, κάθε προηγούμενο. Τον πρώτο λόγο είχαν τα κινήματα της Μέσης Ανατολής και ανάμεσά τους το κίνημα του Λιβάνου και η Χεζπολάχ που έδωσε μέσα στη χρονιά που μας πέρασε το μεγαλύτερο χαστούκι στον αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό με τη νίκη της κόντρα στο Ισραήλ. Αυτή η νίκη έδωσε νέα δύναμη στα κινήματα σε όλες τις χώρες της Μ.Ανατολής. Αυτές τις εμπειρίες μας μετέφεραν ο **Αλί Φαγιάντ** από το Πολιτικό Γραφείο της Χεζπολάχ μαζί με την **Ουασέμ Αλ Χαντίντι** ακτιβίστρια από την Αίγυπτο, στην συζήτηση με θέμα «Η σύνοδος τους Καϊρου στην Αθήνα», την Παρασκευή το βράδυ. Λίγο νωρίτερα η συντρόφισα Εριφέ Κιοσέ μίλησε για την κρίση στην Τουρκία και την στάση της αριστεράς.

Φοιτητές

Το βράδυ της Παρασκευής παράλληλα με τη σύνοδο του Καϊρου γινόταν μία άλλη «σύνοδος». Αυτή της ριζοσπαστικής αριστεράς μέσα στις σχολές, όπου εκπρόσωποι του ΝΑΡ, της ΑΡΑΝ, της ΑΡΑΣ και τις πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ συζήτησαν για το φοιτητικό κίνημα και την προοπτική του μετά τις καταλήψεις.

Στο ίδιο συντροφικό κλίμα έγινε και η κεντρική συζήτηση του Σαββάτου. Η αίθουσα τελετών της ΑΣΟΕΕ πλημμύρισε κυριολεκτικά από κόσμο που ήρθε για να ακούσει την προοπτική να μπορέσει η ριζοσπαστική αριστερά να δώσει και τη μάχη των εκλογών.

Η δίψα για συζήτηση δεν φάνηκε μόνο στις κεντρικές συζητήσεις. Και τις τρεις ημέρες από τις 10 το πρωί οι αίθουσες γέμισαν με κόσμο όλων των ηλικιών, νέας και παλιότερης πολιτικοποίησης. Μεγάλο ενδιαφέρον συγκέντρωσαν τα ιστορικά θέματα. Ο **Δημήτρης Λιβιεράτος** ιστορικός και ο **Σεραφείμ Ρίζος**, δάσκαλος μίλησαν για την ιστορική αλήθεια και τα σχολικά βιβλία. Ο **Προκόπης Παπαστρατής**, καθηγητής Παντείου για την Αντίσταση και το κίνημα στη Μέση Ανατολή, ενώ ο **Μιχάλης Λιμπεράτος**, συγγραφέας μίλησε για τον Εμφύλιο Πόλεμο.

Οι συζητήσεις που κίνησαν το ενδιαφέρον ήταν αυτές που αναφέρονταν στη Μαρξιστική Θεωρία, όπως η Αλλοτρίωση που την εισηγήθηκε ο **Αλέξανδρος Χρύσης**, συγγραφέας, «Μαρξ και το Κέρδος», από τον **Φάνη Πάκο**, καθηγητή Παντείου, αλλά και για τη Διαλεκτική από τον **Ευτύχη Μπιτσάκη**, όπου αναλύθηκε δεν έπεφτε καρφίτσα, αλλά και η συζήτηση «καπιταλισμός και κερδοσκοπία από τους δημοσιογράφους **Μωϋσή Λίτση** και **Κώστα Σαρρή**, όπου συζητήθηκε τι είναι αυτό που γεννάει τα σκάνδαλα όπως αυτό των ομολόγων.

Η **Αφροδίτη Κουκουτσάκη**, καθηγήτρια Παντείου, εξήγησε με ποιον τρόπο κατασκευάζεται ο «εσωτερικός εχθρός» μέσα από τα ΜΜΕ, αντλώντας παραδείγματα από το πρόσφατο κίνημα των καταλήψεων.

Από τις καλύτερες στιγμές του Μαρξισμού ήταν οι συζητήσεις του κύκλου οι «Αντιπαραθέσεις στην αριστερά». Οι συζητήσεις «Μαρξ και Μπακούνιν», όπως και «Τόνι Νέγκρι και οι ιδέες της Αυτονομίας» συγκέντρωσαν πολύ κόσμο που έψαχνε τις απαντήσεις. Σε μία συντροφική πολιτική αντιπαράθεση εξελίχθηκε και η συζήτηση με θέμα «Εχει «νέο» πρόγραμμα το ΠΑΣΟΚ;» με τον **Πάνο Γκαργκάνα** και τον **Παντελή Οικονόμου** μέλος του Πολιτικού Συμβουλίου του ΠΑΣΟΚ, όπου άνοιξαν τα κεντρικά ζητήματα για το αν μπορεί να υπάρξει εναλλακτική λύση στην αγορά σήμερα.

Την Κυριακή το απόγευμα στην αίθουσα όπου συζητιόταν το θέμα «Από την ΟΣΕ στο ΣΕΚ» δύσκολα μπορούσε κάποιος να βρει θέση. Ξεδιπλώθηκε όλη η διαδρομή της Αριστεράς στην Ελλάδα από τη δεκαετία του 70 μέχρι σήμερα, ο ρόλος του ΣΕΚ μέσα σε όλη αυτή την περίοδο και πώς το ΣΕΚ από μία μικρή οργάνωση μέσα στη δικτατορία κατάφερε να κρατήσει ψιλά τη σημαία της αισιοδοξίας και όχι μόνο να επιβεβαιωθεί αλλά και να δυναμώσει.

Το εντυπωσιακό ήταν ότι οι συζητήσεις συνεχίζονταν και έξω από τις αίθουσες, στους διαδρόμους, στο χώρο όπου είχε στηθεί το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο αλλά και η έκθεση σκίτσων αφιερωμένη στο κίνημα των καταλήψεων.

Το κλείσιμο το Μαρξισμού με την πανηγυρική εκδήλωση της Κυριακής για το «Κίνημα από Ανατολή σε Δύση» με τη συμμετοχή του Αλί Φαγιάντ, του Φραντσέσκο Αντονίνι από τη Σινίστρα Κρίτικα και τη Μαρία Στύλλου, γέμισε όλους με ενθουσιασμό και πολλά επιχειρήματα για την αριστερά που χρειάζεται να χτίσουμε, αντάξια του νέου κινήματος που έχει στριμώξει τον καπιταλισμό σε όλο τον πλανήτη. Ενα τέτοιο τριήμερο δεν μπορούσε να κλείσει παρά μόνο τραγουδώντας τη διεθνή.

Ηρθα στο Μαρξισμό 2007 σαν μέλος της ΚΝΕ μετά από την επαφή που είχα με μέλη του ΣΕΚ στη σχολή μου. Εντυπωσιάστηκα με την όλη διοργάνωση του Μαρξισμού διότι είναι κάτι το οποίο πρώτη φορά συνάντησα στη ζωή μου από τότε που οργανώθηκα στην ΚΝΕ.

Αυτό που μου έκανε εντύπωση είναι ότι έγινε ευρεία συζήτηση από την πλευρά του ΣΕΚ με μέλη που ανήκουν σε άλλα κόμματα, στους αναρχικούς, στους αυτόνομους και θίχτηκαν ζητήματα που αφορούν την ιδεολογία ενός προλεταριακού κόμματος αλλά και γενικότερα το νέο κίνημα. Κατάλαβα ότι το ΣΕΚ σε αντίθεση με την άλλη κοινοβουλευτική αριστερά δεν έχει παρωπίδες, είναι ένα κόμμα ανοιχτό στη συζήτηση με στόχο την κομμουνιστική μετεξέλιξη της κοινωνίας. Μέσα στις τρεις μέρες της διοργάνωσης εμπλούτισα τις γνώσεις μου όχι μόνο στα ζητήματα που αφορούν την μαρξιστική ιδεολογία, αλλά και από τις εμπειρίες των συντρόφων και από την ιστορία του εργατικού κινήματος.

Οι Σεκίτες με αγκάλιασαν ξέροντας ότι είμαι Κνίτης, επειδή ακριβώς υποστηρίζουν την κοινή πορεία όλων των αριστερών ριζοσπαστών. Μέσα από τη διοργάνωση είδα τη διαφορά του ΣΕΚ με την υπόλοιπη ρεφορμιστική αριστερά και γι' αυτό παράλληλα με τη θέλησή μου να αποχωρήσω από την ΚΝΕ αποφάσισα να μην εγκαταλείψω την οργανωμένη πάλη και να οργανωθώ στις γραμμές του ΣΕΚ, στις γραμμές ενός πρωτοπόρου προλεταριακού κόμματος.

Γιώργος Αγγελος Δημητροκάλλης,
ΤΕΙ Πειραιά

Ο Μαρξισμός 2007 ήταν το πανεπιστήμιο ιδεών που χρειάζεται το νέο κίνημα για να μπορέσει να νικήσει. Ηταν από κάθε άποψη φανταστικός. Παρόλο που κάθε μέρα υπήρχαν τέσσερις- πέντε παράλληλες συζητήσεις, όλες οι αίθουσες ήταν γεμάτες από κόσμο όλων των ηλικιών και οι συζητήσεις πολύ ζωντανές.

Ηταν η καλύτερη ευκαιρία για τους νέους αγωνιστές να μάθουν για την επαναστατική παράδοση του Τρότσκι, του Λένιν, της Ρόζας Λούξεμπουργκ αλλά και για το πώς η πολιτική επηρεάζει όλες τις πτυχές της ζωής, από τη θέση της γυναίκας μέχρι τον Κινηματογράφο. Οι πιο εντυπωσιακές συζητήσεις ήταν αυτές για τις μεγάλες αντιπαραθέσεις που υπάρχουν μέσα στην Αριστερά και φάνηκε πολύ καθαρά ότι η επαναστατική θεωρία των επαναστατών του περασμένου αιώνα έχουν να μας δώσουν πολύτιμες απαντήσεις στο σήμερα.

Χριστίνα Μπουρμά,
Φιλοσοφική Ρεθύμνου

Θεωρώ ότι η συζήτηση μέσα στα πλαίσια του Μαρξισμού ήταν πολύ ενδιαφέρουσα και δόθηκε η ευκαιρία να ξεδιαλυθούν τυχόν απορίες, αμφιβολίες και διλήμματα που αντιμετωπίζει σήμερα ένας αριστερός.

Η ανοιχτή συζήτηση που γίνεται μέσα στο ΣΕΚ σπάει τα στάνταρ που ξέραμε μέχρι σήμερα για τα κόμματα όπου υπάρχει μία δομή όπου τα μέλη του έχουν δευτερεύοντα ρόλο, αλλά αντίθετα έχουν άποψη και εμπειρίες γιατί ενεργούν πολιτικά. Αυτό που θέλω να δω στη συνέχεια είναι τη δημιουργία μίας συσπειρωμένης αριστερής κίνησης. Η πρόταση που κάνει το ΣΕΚ να ενωθεί η επαναστατική αριστερά στις ερχόμενες εκλογές είναι η καλύτερη απάντηση. Με ενοχλεί ότι αυτό έγινε στα πανεπιστήμια. Θα ήθελα να δω περισσότερες κοινές πρωτοβουλίες από την αριστερά το επόμενο διάστημα γιατί πιστεύω ότι όσες διαφορές και αν υπάρχουν μπορούν να λύνονται μέσα στη συντροφική συζήτηση μέσα σε ένα κλίμα αλληλεγγύης.

Νάσος Σακελλαρίου,
ΤΕΙ Πειραιά

Από το Αντιπολεμικό Συλλαλητήριο στις 17 Μάρτη

Αλληλεγγύη στους λαούς Λιβάνου και Παλαιστίνης

Μέσα σε μια βδομάδα καταυλισμοί και προσφυγικά στρατόπεδα των Παλαιστίνιων στη Γάζα και στο Λίβανο βρέθηκαν κάτω από το πυρ της ισραηλινής αεροπορίας και του λιβανικού στρατού αντίστοιχα. Δεκάδες νεκροί άμαχοι προστέθηκαν στα εφιαλτικά μακρύ κατάλογο των θυμάτων του πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία».

Στη Γάζα οι επιθέσεις της αεροπορίας ξεκίνησαν εδώ και μια βδομάδα με υποτιθέμενο στόχο την καταστροφή των ομάδων που εξαπολύουν ρουκέτες στις γειτονικές περιοχές του Ισραήλ. Με το ίδιο πρόσχημα, πριν έξι μήνες το Ισραήλ είχε καταστρέψει ότι είχε απομείνει από την υποδομή της Γάζας. Από τις 16 Μάη που ξεκίνησαν πάλι οι επιθέσεις, σαράντα Παλαιστίνιοι έχουν δολοφονηθεί.

Ενα παράδειγμα δείχνει ανάγλυφα τι σημαίνουν αυτές οι επιθέσεις. Την Κυριακή το βράδυ, μια «βόμβα ακριβείας» χτύπησε το σπίτι του Χαλίλ Αλ Χάγια, ενός σημαίνοντος νομικού και στελέχους της Χαμάς. Ο Χάγια γλύτωσε τραυματισμένος από την επίθεση. Ομως, εφτά μέλη της οικογένειάς του σκοτώθηκαν. Ο εκπρόσωπος τύπου του ισραηλινού στρατού δήλωσε προκλητικά ότι «στόχο είχαμε τρομοκράτες και τους χτυπήσαμε. Αν υπήρξαν απώλειες αμάχων, γι' αυτό φταίνε οι τρομοκράτες που τους χρησιμοποιούν σαν ανθρώπινη ασπίδα.» Τώρα υπουργοί του Ισραήλ απειλούν ότι θα κλιμακώσουν τις επιθέσεις με στόχο την ίδια την ηγεσία της Χαμάς. «Δεν διακρίνω ανάμεσα σε αυτούς που πραγματοποιούν τις επιθέσεις και σε αυτούς που δίνουν τις διαταγές. Πρέπει να τους χτυπήσουμε όλους» είπε ο υπουργός Εθνικών Υποδομών.

Την ίδια στιγμή μαίνονται οι ένοπλες συγκρούσεις ανάμεσα στη Χαμάς και τη Φατάχ. Πριν δυο μήνες οι δυο οργανώσεις συμφώνησαν στη δημιουργία μιας κυβέρνησης εθνικής ενότητας, με τη Χαμάς όμως να παίζει τον ηγετικό ρόλο. Ομως, όπως και στους προηγούμενους μήνες, οι ΗΠΑ και η Ε.Ε δεν είναι ικανοποιημένες.

Τον Γενάρη, ο αναπληρωτής σύμβουλος Εθνικής Ασφάλειας του Μπους, ο Ελιοτ Εημπραμς είχε δηλώσει σε Παλαιστίνιους επιχειρηματίες ότι οι ΗΠΑ θα στηρίξουν με «όπλα, εκπαίδευση και πυρομαχικά» τις δυνάμεις του προέδρου Μαχμούντ Αμπάς –επικεφαλής της Φατάχ- για να πάρει τον έλεγχο της κυβέρνησης από τη Χαμάς. Το «έγκλημα» της τελευταίας είναι ότι επιμένει να μην αποκηρύτει την αντίσταση. Πριν μια βδομάδα ένα απόρρητο αμερικάνικο έγγραφο διέρευσε σε μια ιορδανική εφημερίδα. Διατύπωνε βήματα για την ενίσχυση του Αμπάς και των φιλοαμερικάνων στελεχών της Φατάχ που θα οδηγήσουν στην πτώση της κυβέρνησης εθνικής ενότητας. Και το Ισραήλ, την ίδια στιγμή που βομβαρδίζει την Γάζα, άνοιξε το συνοριακό πέρασμα της Ράφα για να περάσει στη Γάζα μια μονάδα της Φατάχ που έχει εκπαιδευτεί στην Ιορδανία με αμερικάνικα χρήματα.

Αυτή τη στιγμή διάλεξε η κυβέρνηση Σινιόρα στο Λίβανο για να προσφέρει τη δική της «συμβολή» στον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας», στα πρότυπα του Ισραήλ. Από το περασμένο Σάββατο, ο λιβανικός στρατός έχει αποκλείσει και σφυροκοπά με όλμους και πυροβολικό το προσφυγικό στρατόπεδο των Παλαιστίνιων Ναρ-ελ-Μπαρέντ, που βρίσκεται στην Τρίπολη στο βόρειο τμήμα της χώρας.

Το πρόσχημα της πολιορκίας είναι το «ξερίζωμα» της οργάνωσης «Φατάχ αλ Ισλάμ» μιας ένοπλης ισλαμιστικής ομάδας την οποία ΗΠΑ και κυβέρνηση Λιβάνου κατηγορούν ως παρακλάδι της Αλ Κάιντα και της Συρίας. Την περασμένη βδομάδα ένοπλοι της οργάνωσης λήστεψαν μια τράπεζα στη Τρίπολη, παίρνοντας το «μυθώδες» ποσό των 1.500 δολαρίων. Η αστυνομία οργάνωσε μια τεράστια επιχείρηση για να τους εντοπίσει που κατέληξε σε λουτρό αίματος.

Η κυβέρνηση Σινιόρα που απαγόρεψε στο στρατό να ρίξει έστω και μερικές συμβολικές τουφεκιές αντίστασης στην ισραηλινή εισβολή το καλοκαίρι του 2006, τώρα κάνει επίδειξη δύναμης σε καμιά διακοσαριά ένοπλους της οργάνωσης και το κυριότερο, σε 30.000 Παλαιστίνιους που ζουν στο στρατόπεδο.

Περίπου 30 άμαχοι έχουν ήδη σκοτωθεί, 150 έχουν τραυματισθεί, δεκάδες σπίτια είναι ερείπια. «Υπάρχουν πολλοί πληγωμένοι. Είμαστε αποκλεισμένοι. Υπάρχει έλλειψη ψωμιού, φαρμάκων και ηλεκτρισμού. Κάτω από τα ερείπια υπάρχουν παιδιά» δήλωσε ένας κάτοικος του στρατοπέδου στο Αλ Τζαζίρα.

Ο Μπους χάνει τον πόλεμο στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν. Το Ισραήλ γνώρισε τη μεγαλύτερη ήττα του πέρσι το καλοκαίρι στο Λίβανο. Τα σχέδια για μια «νέα Μ. Ανατολή» δεν προχωράνε. Ομως, τα εγκλήματά τους συνεχίζονται. Το βλέπουμε αυτές τις μέρες στη Γάζα και στα προσφυγικά στρατόπεδα του Λιβάνου.

Λέανδρος Μπόλαρης

Ενάντια στους G8 στο Ροστόκ

Με μια μεγάλη διαδήλωση θα ξεκινήσει το Σάββατο 2 Ιούνη η βδομάδα δράσης ενάντια στη Σύνοδο των G8 στο Ροστόκ της Γερμανίας. Οι ηγέτες των G8, των επτά πλουσιότερων χωρών του κόσμου και της Ρωσίας κάνουν τη συνάντησή τους από τις 6 ως τις 8 Ιούνη στο ξενοδοχείο Κεμπίνσκι, στο Χάιλιγκεντάμ, ένα απομακρυσμένο θέρετρο που απέχει 20 χιλιόμετρα από την πόλη του Ροστόκ. Η Αγκελα Μέρκελ που υποδέχεται τον Μπους, τον Μπλερ, τον Πούτιν, τον Σαρκοζί και τους υπόλοιπους φίλους τους, διάλεξε το απομακρυσμένο μέρος, συνεχίζοντας την "παράδοση" που ξεκίνησαν οι G8 μετά τη Γένοβα το 2001, προσπαθώντας να αποφύγουν τις διαδηλώσεις. Πουθενά δεν την έχουν γλιτώσει.

Η αστυνομία προσπάθησε τις τελευταίες μέρες να προκαλέσει προβλήματα και να τρομοκρατήσει, απαγορεύοντας κάποιες από τις διαδηλώσεις αλλά οι απειλές δεν έφεραν αποτελέσματα. Από όλη τη Γερμανία, αλλά και από άλλα σημεία της Ευρώπης ετοιμάζονται τρένα και πούλμαν για να φτάσουν στο Ροστόκ.

Η κεντρική διαδήλωση θα είναι το Σάββατο 2 Ιούνη με κεντρικό σύνθημα "Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός" και με αίτημα για άμεση κατάργηση του χρέους του Τρίτου Κόσμου. Την Κυριακή 3 Ιούνη θα γίνει αντιπολεμική σύνοδος με κεντρικούς ομιλητές τον Γουόλντεν Μπέλο και εκπροσώπους των αντιπολεμικών κινημάτων της Αγγλίας και της Ιταλίας. Το απόγευμα θα ακολουθήσει συναυλία στο λιμάνι. Η Δευτέρα 4 Ιούνη είναι μέρα δράσης για τους μετανάστες. Η Τρίτη 5 Ιούνη είναι μέρα δράσης ενάντια στον πόλεμο, το μιλιταρισμό, τα βασανιστήρια και το διεθνές παρακράτος. Οι G8 φτάνουν εκείνη την ημέρα και θα οργανωθεί διαδήλωση για αποκλεισμό του αεροδρομίου. Την Τετάρτη 6 Ιούνη ξεκινάει ο αποκλεισμός της Συνόδου και την Πέμπτη 7 Ιούνη θα γίνει η πορεία προς την "κόκκινη ζώνη" που έχει στήσει η γερμανική αστυνομία και η βδομάδα δράσης θα κλείσει με μια μεγάλη συναυλία.

Αντιπροσωπεία της Πρωτοβουλίας Γένοβα και της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο θα συμμετάσχουν στις κινητοποιήσεις ενάντια στους G8. Για συμμετοχή και περισσότερες πληροφορίες, επικοινωνήστε με τον Γιάννη Σηφακάκη: 6946093043.

Οικονομική Εξόρμηση

Στα 45.000 ευρώ ανέβηκε ο δείκτης της οικονομικής καμπάνιας για τη στήριξη της Εργατικής Αλληλεγγύης με τα 4.200 ευρώ που συγκεντρώθηκαν κατά τη διάρκεια του τριήμερου του "Μαρξισμού". Ο ενθουσιασμός από τις πολλές και καλές συζητήσεις μεταφράστηκε και σε οικονομική ενίσχυση από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που συμμετείχαν σ' αυτήν τη γιορτή των επαναστατικών ιδεών.

Συνεχίζουμε με ακόμα μεγαλύτερη ώθηση για να φτάσουμε και να ξεπεράσουμε τον στόχο των 100.000 για την Εργατική Αλληλεγγύη!

Αυτήν και την επόμενη βδομάδα που τελειώνει ο μήνας και κάθε εργαζόμενος παίρνει το μισθό του, εξορμούμε στους χώρους δουλιάς πανελλαδικά και ζητάμε να μας ενισχύσετε. Έχουμε μπροστά μας την απεργία των δασκάλων και των γιατρών και η Εργατική Αλληλεγγύη μπαίνει στην πρώτη γραμμή για την οργάνωση και την επιτυχία τους.

Εξορμούμε ταυτόχρονα και στις σχολές, όπου είμαστε σίγουροι ότι το κάλεσμα μας για οικονομική στήριξη μπορεί να βρει μεγάλη ανταπόκριση, αντίστοιχη μ' αυτήν που φάνηκε και από την συμμετοχή πολλών πανεπιστημιακών και μελών ΔΕΠ στο τριήμερο του "Μαρξισμού"!

10 | 20 | 30 | 40 | 50 | 60 | 70 | 80 | 90 | 100

Στόχος 100.000 ευρώ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

«Οι επαναστάτες σοσιαλιστές έχουμε ξεχωριστό ρόλο»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΟΥΕΣΑΜ ΕΛ ΧΑΝΤΙΝΤΙ

Ποια είναι η κατάσταση του κινήματος στην Αίγυπτο αυτή τη στιγμή;

Υπάρχει ένταση του κινήματος και ένταση της καταστολής. Πρέπει να παραδεχθούμε ότι η καταστολή έχει γίνει πιο έξυπνη. Κάποιοι στο κίνημα, λόγω αυτής της εξέλιξης είναι απαισιόδοξοι και επειδή δεν υπάρχει η μαζική εμφάνιση όπως πριν δύο τρία χρόνια λένε ότι δεν έχει γίνει τίποτα. Είμαι στο κίνημα 15 χρόνια και βλέπω τεράστιες αλλαγές προς το καλύτερο. Οχι στο επίπεδο ζωής των ανθρώπων. Αυτό είναι προς το χειρότερο. Αλλά στο επίπεδο του κινήματος, της ανυπακοής και της αντιπολίτευσης. Παλιά η μόνη αντιπολίτευση ερχόταν από τα επίσημα κόμματα που είχε στήσει ο Σαντάτ. Αυτά πλέον είναι σφραγίδες. Τώρα υπάρχει ένα πραγματικό κίνημα.

Ο πιο σημαντικός αγώνας της προηγούμενης περιόδου ήταν των εργατών στην υφαντουργία της περιοχής Μαχάλα. Τμήμα των μισθών των εργατών ήταν σε ποσοστά από τα κέρδη. Το εργοστάσιο είχε εκατομμύρια κέρδη τα οποία δημοσιοποιούσε σε οικονομικά έντυπα για να προβάλει τις επιτυχίες του. Με αυτά τα κέρδη έκανε νέες επενδύσεις. Ομως στα στοιχεία που έδωσε στους εργάτες δεν υπήρχαν κέρδη και έτσι δεν πήραν τους αναμενόμενους μισθούς.

Εγινε η μεγαλύτερη εργατική διαδήλωση από την δεκαετία του '80. 27.000 εργάτες βρίσκονταν σε απεργία και συνέχισαν να λειτουργούν το εργοστάσιο με δικό τους έλεγχο. Κέρδισαν τον αγώνα και πήραν τους μισθούς τους. Αυτή η νίκη προκάλεσε με τη σειρά της και άλλους αγώνες για παρόμοια αιτήματα. Υπολογίζεται ότι μέσα στο 2007 έχουν γίνει 200 απεργίες στην Αίγυπτο.

Μια επίσης πολύ σημαντική απεργία ήταν στο λιμάνι του Πορτ Σαϊντ. Οι εργάτες εδώ και χρόνια απαιτούσαν να ανανεωθεί ο εξοπλισμός και τα μηχανήματα. Ενα ανυψωτικό μηχάνημα κατέρρευσε πριν λίγους μήνες και σκότωσε έναν εργάτη. Ξεκίνησε απεργία με κύριο αίτημα να γίνει επίσημη έρευνα για το ποιος φταίει που το μηχάνημα δεν ήταν ασφαλές. Εχει επικρατήσει ένα κλίμα στην εργατική τάξη της Αιγυπτου ότι η απεργία, η διαδήλωση και ο αγώνας θα φέρει αποτέλεσμα.

Παράλληλα μετά από πολλά χρόνια ξέσπασε κίνημα αγροτών. Η κυβέρνηση ανατρέπει τους νόμους της αγροτικής μεταρρύθμισης του Νάσερ και δίνει πίσω τη γη στους παλιούς γαιοκτήμονες. Αυτό γίνεται ακόμη και σε περιπτώσεις που η γη αγοράστηκε από τους χωρικούς και πλήρωσαν αποζημίωση στον γαιοκτήμονα.

Στην περιοχή Μανσούρα για παράδειγμα ένας παλιός γαιοκτήμονας κέρδισε στο δικαστήριο τη γη που είχε πριν τον Νάσερ. Η αστυνομία μπήκε και κατέλαβε τη γη από τους αγρότες για να τη δώσει πίσω ενώ οι αγρότες είχαν πληρώσει και είχαν τίτλους κυριότητας. Ο αγώνας που ξέσπασε προκάλεσε μεγάλα προβλήματα στο καθεστώς, καθώς οι αγρότες ανακάλυψαν μόνοι τους ένα προεδρικό διάταγμα του 1980 που απαγορεύει την επιστροφή γης στους γαιοκτήμονες.

Υπάρχει αλλαγή και στην αντίληψη για τις ιδιωτικοποιήσεις. Στις αρχές του '90 είχε επικρατήσει η άποψη και μέσα στους εργάτες ότι οι ιδιωτικοποιήσεις θα φέρουν καλύτερους μισθούς και καλύτερες συνθήκες εργασίας, πιο πολλά μπόνους. Τελικά αυτό που έγινε ήταν πρόωρες συνταξιοδοτήσεις με μειωμένες αποζημιώσεις και συντάξεις. Ψηλός πληθωρισμός και απώλεια των δικαιωμάτων υγειονομικής περίθαλψης.

Στα ιδιωτικοποιημένα εργοστάσια είχαν όλη την ανασφάλεια του ιδιωτικού τομέα με μικρότερους μισθούς από τον ιδιωτικό τομέα. Αυτή είναι η ρίζα του ξεσπάσματος του εργατικού κινήματος, το οποίο βρήκε αφορμή να ξεσπάσει λόγω του συνολικότερου κινήματος για πολιτική αλλαγή που είχε προηγηθεί.

Τι ρόλο έχει παίξει το κίνημα για πολιτική αλλαγή;

Σημείο αφετηρίας του κινήματος δεν ήταν η πολιτική αλλαγή, αλλά η αλληλεγγύη στην παλαιστινιακή Ιντιφάντα. Η δυναμική αναπτύχθηκε με το κίνημα ενάντια στον πόλεμο συνολικά. Στις 20 Μάρτη 2003 ήταν η μεγαλύτερη διαδήλωση στην Αίγυπτο μετά το 1977. Η αστυνομία δεν χτύπησε, αλλά την επόμενη μέρα όταν ξαναέγινε προσπάθεια για διαδήλωση υπήρξε άγρια καταστολή. Το νόημα ήταν: "μια διαδήλωση φτάνει, δεν θα γίνει φαινόμενο". Κι όμως έγινε φαινόμενο. Διαμορφώθηκαν πολιτικές συμμαχίες ενάντια στο καθεστώς. Το κίνημα Κιφάγια (Αρκετά) έγινε περισσότερο γνωστό και κατάφερε να μετατραπεί σε μια ομπρέλα ταυτισμένο με κάθε αντιπολίτευση στο καθεστώς.

Το καθεστώς άφησε το κίνημα χαλαρό για ένα διάστημα πιστεύοντας πως δεν θα συνεχιζόταν για πολύ. Εμφανίστηκαν για πρώτη φορά δύο πτέρυγες στην κυβέρνηση με δημόσιες δηλώσεις που έδειχναν σύγχυση. Ο Μουμπάρακ έλεγε ότι δεν υπάρχει θέμα συνταγματικής αλλαγής προς το δημοκρατικότερο. Ο γιος του, ο Γκαμάλ, έλεγε την ίδια στιγμή ότι είναι απαραίτητη μια συνταγματική αλλαγή.

Αυτή η αστάθεια προκάλεσε αλλαγές νοοτροπίας. Υπήρχαν διαδηλώσεις κάθε βδομάδα. Φαινομενικά, υπήρχε περισσότερη ελευθερία έκφρασης και συγκέντρωσης.

Ομως η "εύκολη περίοδος" τελείωσε μετά από τις ταλαντεύσεις του καθεστώτος και περάσαμε σε σκληρή καταστολή. Ξεκίνησε μια περίοδος που οργάνωνες διαδήλωση και ήταν σαν να παίζεις κορώνα γράμματα. Μία η αστυνομία σε άφηνε μία σε τσάκιζε.

Σημαντικό σημείο καμπής ήταν οι κοινοβουλευτικές εκλογές στα τέλη του 2005. Παρόλη τη νοθεία και τις απαγορεύσεις, οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι κέρδισαν 85 έδρες, κατεβαίνοντας ως ανεξάρτητοι.

Οι Επαναστάτες Σοσιαλιστές είχαμε συμμετοχή με υποψήφιο τον σύντροφο Καμάλ Χαλίλ. Το βανάκι της προεκλογικής μας καμπάνιας δέχθηκε επίθεση από τραμπούκους και διαλύθηκε ενώ βρίσκονταν μέσα σύντροφοι. Μας πετάξαν έξω από τις εκλογικές επιτροπές και έτσι δεν μπορούσαμε να έχουμε κανέναν έλεγχο για το πόση νοθεία υποστήκαμε.

Ποια είναι η σημασία της Συνδιάσκεψης του Καΐρου σε αυτές τις εξελίξεις;

Το συνέδριο του Καΐρου που διεξάγεται τα τελευταία χρόνια είναι πολύ σημαντικό ιδιαίτερα σε διεθνές επίπεδο, ως συμμαχία δυνάμεων που συντονίζονται ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Τις τελευταίες δύο χρονιές όμως, το Συνέδριο συνδυάστηκε με Κοινωνικό Φόρουμ, το οποίο είχε περισσότερες επιπτώσεις σε εσωτερικό της Αιγύπτου.

Συναντήθηκαν τα διάφορα κινήματα: της εκπαίδευσης, το εργατικό κίνημα, το κίνημα ενάντια στην κατεδάφιση των εργατικών κατοικιών και μετατράπηκε σε σημαντικό σημείο επαφής. Πριν το συνέδριο του Καΐρου, οποιοσδήποτε τέτοιος συντονισμός γινόταν μόνο σε ατομικό επίπεδο. Το Κοινωνικό Φόρουμ προέκυψε ως αίτημα των ανθρώπων που δούλευαν ήδη στα κινήματα και τώρα δεν χρειάζεται να προσπαθούν να συντονιστούν στα τυφλά.

Η πολιτική συμμαχία στο Φόρουμ είναι η ίδια όπως στο Συνέδριο. Οι τρεις μεγαλύτερες πολιτικές δυνάμεις είναι η Μουσουλμανική Αδελφότητα, το Νασερικό Κόμμα και οι Επαναστάτες Σοσιαλιστές.

Πώς αναδείχθηκαν οι Επαναστάτες Σοσιαλιστές ως σημαντική δύναμη μέσα στο νέο κίνημα;

Τα μέλη των Επαναστατών Σοσιαλιστών είναι πολύ γνωστοί μέσα σε όλα τα κινήματα αντιπολίτευσης ιδιαίτερα μετά την Παλαιστινιακή Ιντιφάντα το 2000.

Αναδείχθηκαν ως ηγέτες στην καμπάνια ενάντια στους νόμους έκτακτης ανάγκης, στο κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Στο κίνημα υπεράσπισης των δικαστών, για πολιτική αλλαγή, ενάντια τον πόλεμο, αλλά και για πολλά τοπικά ζητήματα.

Προσπάθειά μας πάντα είναι να σπρώχνουμε το κίνημα ώστε να καταλαβαίνει ότι ο αγώνας για δημοκρατία είναι άμεσα συνδεδεμένος με τον αγώνα για κοινωνική αλλαγή.

Ενα παράδειγμα είναι οι πρόσφατες αλλαγές στο Σύνταγμα που παγιώνουν τους νόμους έκτακτης ανάγκης. Από τη μια μεριά χτυπάνε την πολιτική ελευθερία. 36 μπλόγκερ διώκονται με βαριές κατηγορίες. Δεν υπάρχουν κριτήρια για το ποιος κατηγορείται ως τρομοκράτης. Σου ψάχνουν το σπίτι χωρίς άδεια, δεν σου εγγυάται κανείς ότι δεν θα περάσεις από στρατοδικείο.

Ομως τους τελευταίους μήνες έχει ξεσπάσει ένα μεγάλο εργατικό κίνημα. Με τους αντιτρομοκρατικούς νόμους χτυπιούνται και οι εργατικές κινητοποιήσεις.

Οι εργάτριες στη Μανσούρα κάνουν απεργία πείνας μέσα στο εργοστάσιο γιατί τους κλείνουν το εργοστάσιο και δεν τους δίνουν αποζημιώσεις. Δεν μπορούν να πάνε στο δικαστήριο, δεν έχουν νομικά μέσα και με τους νέους νόμους μπορούν να θεωρηθούν τρομοκράτες λόγω της κατάληψης. Αρα δεν μπορείς να ξεχωρίσεις τον πολιτικό από τον κοινωνικό αγώνα.

Η αδυναμία που έχει το κίνημα Κιφάγια είναι ότι δεν μπόρεσε να κάνει τη μετάβαση από το ένα στο άλλο. Υπάρχουν άνθρωποι που λένε σωστά πως το Κιφάγια είχε ένα συγκεκριμένο σύνθημα το οποίο μετά τις προεδρικές εκλογές και τη συνταγματική αλλαγή ηττήθηκε. Και άρα ρωτάνε γιατί το χρειαζόμαστε το Κιφάγια πλέον; Γι' αυτό εμείς υποστηρίζουμε πως δεν είναι σωστό να συνεχίζουμε μόνο με γενικά πολιτικά αιτήματα. Είναι στιγμή που πρέπει να συνδεθούμε με την μεγάλη κοινωνική αναταραχή.

Ο συντονισμός των Επαναστατών Σοσιαλιστών με την Αδελφότητα υπάρχει και στο εργατικό κίνημα;

Οχι δεν υπάρχει τέτοια συμμαχία. Η συμμαχία μας βασίζεται σε συγκεκριμένες αρχές: ενάντια στους νόμους έκτακτης ανάγκης, στα βασανιστήρια, στα στρατοδικεία. Με βάση αυτά παλεύουμε μαζί. Στο εργατικό κίνημα οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι είναι πολύ ασαφείς.

Η Αδελφότητα έχει στις τάξεις της μεγάλους επιχειρηματίες και υπάρχει σύγκρουση συμφερόντων. Ο ιδιοκτήτης του εργοστασίου στη Μανσούρα για παράδειγμα είναι Αδελφός Μουσουλμάνος.

Πρέπει να παραδεχθούμε ότι μερικές φορές η Αδελφότητα βοηθάει. Στην περίπτωση του αγώνα στο εργοστάσιο αμιάντου, ήταν ένας βουλευτής της Αδελφότητας που έφερε το θέμα στο προσκήνιο. Προσοχή όμως, αυτό δεν είναι συνηθισμένο. Υπάρχουν συνδικαλιστές στην Αδελφότητα αλλά δεν άκουσα ποτέ καμιά αντίρρηση μέσα στο κοινοβούλιο ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις.

Οι Επαναστάτες Σοσιαλιστές λοιπόν έχουν έναν ξεχωριστό ρόλο να παίξουμε, παρόλο που παλεύουμε σε πολλά μέτωπα μαζί με τους Αδελφούς Μουσουλμάνους. Το εργατικό κίνημα για μας είναι η προτεραιότητα.

Η Ουάσεμ μίλησε στον Νίκο Λούντο

Μια ξαφνική αρρώστια κράτησε τον Στάλιν Πέρεζ μακριά από το Τριήμερο του Μαρξισμού, μας έστειλε όμως το κείμενο της ομιλίας του

Για μια Βενεζουέλα σοσιαλιστική χωρίς αφεντικά, γραφειοκράτες και κερδοσκόπους

*Γράφει ο **Στάλιν Πέρεζ** από την ηγεσία των Συνδικάτων*

Η Βενεζουέλα σήμερα βρίσκεται σε μια νέα πολιτική κατάσταση. Κλιμακώνονται τα μέτρα του προέδρου Τσάβες, που όπως υποστηρίζει γίνονται «με κατεύθυνση το σοσιαλισμό». Αυτό προκαλεί μεγάλες τριβές, πιέσεις, ακόμα και συγκρούσεις ανάμεσα στην κυβέρνηση και τα εργοδοτικά και φιλοϊμπεριαλιστικά τμήματα της κοινωνίας της Βενεζουέλας, όπως και με τις ΗΠΑ. Τις τελευταίες μέρες βρίσκεται σε εξέλιξη η αντιπαράθεση για την απόφαση της κυβέρνησης να μην ανανεώσει την άδεια λειτουργίας του τηλεοπτικού καναλιού Radio Caracas Television.

Η αστική τάξη και τα κόμματά της καταγγέλλουν την υποτιθέμενη επίθεση κατά της ελευθερίας του τύπου. Ωστόσο αποκρύπτουν ότι είναι ένα κανάλι που προώθησε το πραξικόπημα και το εργοδοτικό πετρελαϊκό σαμποτάζ και που μονίμως προτρέπει σε πολιτικό-στρατιωτική εξέγερση για να πέσει η κυβέρνηση.

Αυτή η καινούρια φάση άνοιξε όταν ο Τσάβες πρότεινε τους λεγόμενους 5 κινητήρες της επανάστασης "στο δρόμο προς το σοσιαλισμό". Ξεκίνησε στην αρχή της χρονιάς με μέτρα εθνικοποίησης στον τομέα τηλεπικοινωνιών, κρατικοποίησε τις επιχειρήσεις ηλεκτρισμού που υπήρχαν στον ιδιωτικό τομέα, απαλλοτρίωσε 50.000 νέα εκτάρια γης για να παραδοθούν στους αγρότες και θέσπισε μέτρα ενάντια στην κερδοσκοπία των εμπόρων και βιομηχάνων στα τρόφιμα.

Την Πρωτομαγιά, επέβαλε με διάταγμα την πλειοψηφική συμμετοχή της κρατικής επιχείρησης πετρελαίων στην ομάδα των πολυεθνικών που λειτουργούσαν με συμφωνία παραχώρησης στην Πετρελαϊκή Ζώνη του Ορινόκο. Από εδώ και πέρα οι πολυεθνικές θα διατηρούν το 40% των μετοχών αυτών των εταιρειών και το προσωπικό θα ανήκει στην κρατική εταιρεία.

Επίσης ο Τσάβες απείλησε να εθνικοποιήσει τα ιδιωτικά νοσοκομεία, τον τομέα των τραπεζών και να επανακρατικοποιήσει τη μεγαλύτερη σιδηρουργική επιχείρηση της χώρας τη Sidor, που είχε ιδιωτικοποιηθεί στο τέλος της δεκαετίας του 90. Αλλά αυτό παρέμεινε μέχρι τώρα στο επίπεδο των απειλών.

Μέτρα

Αλλά, πέρα από αυτά τα μάλλον χλιαρά μέτρα, το πιο σημαντικό είναι οι πολιτικές τους συνέπειες για τους πρωταγωνιστές της επαναστατικής διαδικασίας. Στην περίπτωση των εθνικοποιήσεων η κυβέρνηση πλήρωσε τεράστια χρηματικά ποσά για αποζημιώσεις και δεν προχωρά στον εργατικό έλεγχο της παραγωγής αυτών των επιχειρήσεων όπως ζητούν τα πιο προχωρημένα κομμάτια του κινήματος. Παρόλαυτά είναι γεγονός ότι ανοίγει μια δημόσια συζήτηση για τη δυνατότητα να προχωρήσουμε στο δρόμο προς το σοσιαλισμό. Τμήματα των εργαζομένων συμμετέχουν σε αυτή τη συζήτηση. Φυσικά, αυτό είναι κάτι που ανησυχεί την αστική τάξη, τους πολιτικούς της εκπροσώπους, τα ΜΜΕ της, την εκκλησία και τον ιμπεριαλισμό, προπαντός τον αμερικάνικο.

Αλλά για να είμαστε αντικειμενικοί, αυτό που κυριαρχεί είναι οι αντιθέσεις. Η αστική τάξη πέρα από τη δυσπιστία και το φόβο που έχει απέναντι σε ορισμένα μέτρα της κυβέρνησης, συνεχίζει να κάνει μπίζνες. Οι τράπεζες και ο χρηματιστικός τομέας για το πρώτο τρίμηνο αυτού του χρόνου είχαν μικτά κέρδη 1.037 δις μπολίβαρ. Η αυτοκινητοβιομηχανία και οι τηλεπικοινωνίες ξεπέρασαν σε πωλήσεις όλες τις άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής.

Ταυτόχρονα, το πιο ανησυχητικό και επικίνδυνο νέο στοιχείο, είναι το γεγονός ότι τα γραφειοκρατικά και διεφθαρμένα στρώματα μέσα στην κυβέρνηση αποκτούν περισσότερη εξουσία μέσα στους πιο σημαντικούς θεσμούς της κυβέρνησης και του κράτους. Τέτοια γραφειοκρατικά και διεφθαρμένα τμήματα στήνουν σιγά σιγά συμφωνίες με ορισμένα τμήματα της αστικής τάξης και φαίνεται ότι αρχίζει να δημιουργείται ένα νέο αναδυόμενο στρώμα που είναι γνωστό ως "Μπολιβαριανοί αστοί".

Είναι αυτοί που ωφελούνται περισσότερο με την οικονομική ανάπτυξη που δημιούργησε η πολιτική της κυβέρνησης. Για 13 συνεχή εξάμηνα υπάρχει μια οικονομική ανάπτυξη σε μέσο όρο περίπου 8% το χρόνο. Κυκλοφορεί πολύ χρήμα και έχουν αυξηθεί τα δημόσια έργα και οι υπηρεσίες. Αυτή η πραγματικότητα κάνει δυνατή μια συμφωνία με κοινά συμφέροντα και προνόμια ανάμεσα σε αυτά τα κοινωνικά στρώματα. Υπάρχει ένας τομέας εργοδοτών, γραφειοκρατών και διεφθαρμένων που, μπροστά στην ατιμωρησία που επικρατεί, διεκδικούν τον τίτλο του υποστηρικτή "του σοσιαλισμού του 21ου αιώνα", και μερικοί απ' αυτούς, φτάνουν στο σημείο να ζητήσουν να συμμετέχουν στο κτίσιμο του νέου κόμματος που προτείνει ο Τσάβες. Τους αποκαλούμε PABUCO (PAtronos, Burocratas y Corruptos - Αφεντικά, γραφειοκράτες και διεφθαρμένοι). Και γι'αυτό λέμε!: για ένα σοσιαλισμό χωρίς PABUCO !!!

Αλλά απέναντι στη δύναμη των PABUCO και των ρεφορμιστών (που τους στηρίζουν ή είναι αδιάφοροι απέναντί τους), οι εργαζόμενοι και μεγάλα τμήματα των λαϊκών μαζών εξεγείρονται και τους καταγγέλλουν. Συχνά, σε δημόσιες περιστάσεις, ακόμα και παρουσία του ίδιου του Τσάβες.. Τα λαϊκά στρώματα και οι εργαζόμενοι τους θεωρούν υπεύθυνους για το ότι τα πλάνα που ανακοινώνει ο Τσάβες αποτυγχάνουν ή προχωρούν με αργούς ρυθμούς και το ότι σπαταλούνται τεράστιοι οικονομικοί πόροι σημαντικών έργων.

Σε μια τέτοια κατάσταση υπάρχει ο κίνδυνος της απογοήτευσης για τους πιο μαχητικούς συντρόφους που βλέπουν να αναπτύσσεται η εξουσία της γραφειοκρατίας και της διαφθοράς μέσα στις γραμμές της κυβέρνησης. Αλλά η διάθεση της πλειοψηφίας των λαϊκών μαζών να δώσουν αυτή τη μάχη και να βαθύνουν την επαναστατική διαδικασία είναι ακόμα πολύ μεγάλη. Είναι το ίδιο θάρρος και η διάθεση που δείξανε χιλιάδες εξεγερμένοι στους δρόμους το 2002 για να αποτύχει το πραξικόπημα και το λεγόμενο πετρελαϊκό σαμποτάζ. Ούτε οι πολιτικές υποχωρήσεις του Τσάβες, ούτε η συμβιβαστική πολιτική των ρεφορμιστών μπόρεσαν να τους εμποδίσουν.

Αυτή η μάχη για την αλλαγή του συσχετισμού δύναμης ανάμεσα στους ρεφορμιστές και τους διεφθαρμένους ηγέτες και το ταξικό και επαναστατικό τμήμα του κινήματος, έχει αναπτυχθεί μέσα στην UNT τα τελευταία 3 χρόνια. Παρόλες τις μανούβρες, τους οικονομικούς πόρους, τα προνόμια και τα σημαντικά πόστα στην κυβέρνηση και το κράτος, δεν μπόρεσαν να νικήσουν το ταξικό και συνεπές τμήμα. Και αυτή η ίδια μάχη - με ακόμα μεγαλύτερες συνέπειες, αφού θα διαπεράσει όλα τα κοινωνικά στρώματα και θα αφορά όλη την οικονομική, πολιτική και κοινωνική διαχείριση - θα μεταφερθεί στο εσωτερικό της νέας πολιτικής οργάνωσης που προτείνει ο πρόεδρος Τσάβες.

Κόμματα

Αυτός είναι ο λόγος που η πρόταση για το νέο κόμμα ταρακούνησε τις δομές όλων των οργανώσεων που θέλουν να είναι μέρος της επαναστατικής διαδικασίας. Όλα τα κόμματα του λεγόμενου Μπλοκ της Αλλαγής, που αντιπροσωπεύονται στη Βουλή, και δεν έχουν μπει στο κτίσιμο του νέου κόμματος βλέπουν τα μέλη τους να φεύγουν και μερικές φορές έχουν χάσει ακόμα και την πλειοψηφία της ηγεσίας τους. Στην περίπτωση του PCV (Κομμουνιστικό Κόμμα Βενεζουέλας) η μεγάλη πλειοψηφία των μελών συντάχθηκε με την προοπτική του νέου κόμματος μαζί με 14 μέλη της Κ.Ε. ενώ μείνανε 18. Και εμείς - που εδώ και δυο χρόνια έχουμε φτιάξει την Επιτροπή Πρωτοβουλίας για το Κόμμα Επανάστασης και Σοσιαλισμού και έχουμε παίξει ένα βασικό ρόλο στη δουλειά που κάνει τώρα η C-CURA, η πλειοψηφική τάση μέσα στην UNT - βρισκόμαστε επίσης στη μέση αυτής της διαμάχης.

Αρκετά στελέχη του "Κόμματος Επανάστασης και Σοσιαλισμού" και της C-CURA μαζί με ηγέτες άλλων λαϊκών οργανώσεων θεωρούν ζωτική για το μέλλον της επαναστατικής διαδικασίας να δώσουν αυτή τη μάχη ενάντια στους PABUCO και τη ρεφορμιστική επιρροή. Η πλειοψηφία των μαζών έχει κάνει μεγάλα προχωρήματα, και το πιθανότερο είναι ότι θα συνεχίζει να απορρίπτει γραφειοκράτες και διεφθαρμένους και να μισεί την αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό. Μάζες που αν τους δοθεί ένα επαναστατικό πρόγραμμα μπορούν να το υλοποιήσουν για να προχωρήσουμε προς το σοσιαλισμό χωρίς PABUCO, που προς το παρόν είναι μόνο ένα σύνθημα.

Οι εργάτες προχωρούν στη διαδικασία οργάνωσης που ξεκίνησε μαζικά από τις αρχές του 2003 όταν δημιουργήθηκε η Εθνική Ένωση Εργατών (UNT). Έχει κερδηθεί η πλειοψηφία των συνδικάτων. Αλλά η δράση των γραφειοκρατικών, διεφθαρμένων και ρεφορμιστικών συνδικαλιστικών τμημάτων εμπόδισαν την πραγματοποίηση των εκλογών. Και, από το 2ο Συνέδριο της UNT όπου η πλειοψηφία των αντιπροσώπων αποφάσισε να πάνε με το ταξικό τμήμα (C-CURA), οι άλλες 4 τάσεις επέλεξαν να φύγουν τη στιγμή που θα ψηφιζόταν η ημερομηνία των εκλογών. Ανέβαλαν τις εκλογές για αργότερα, αλλά δεν είναι καν σίγουροι ότι θα τις κάνουν γιατί, όπως και η κυβέρνηση, φοβούνται ότι και πάλι η πλειοψηφία θα βρίσκεται στα χέρια των ταξικών δυνάμεων του κινήματος.

Μια απ'αυτές τις τάσεις, η Μπολιβαριανή Δύναμη των Εργαζομένων (FBT), που ονομάζεται τώρα FBT-S, προκειμένου να φορέσει τον τίτλο του Σοσιαλιστή και να αναγνωριστεί ως επίσημη παράταξη του νέου κόμματος, έχει από το τέλος του Γενάρη τον έλεγχο του Υπουργείου Εργασίας. Η πρώτη της ενέργεια ήταν να καλέσει τους αντιπροσώπους της να κτίσουν μια νέα ομοσπονδία, αλλά αφού η πρόταση απορρίφθηκε από τους ίδιους τους αντιπροσώπους της, έχουν βαλθεί να πάρουν με μανούβρες τον έλεγχο σε σημαντικά τμήματα του εργατικού κινήματος (πετρέλαιο, οικοδομή και δημόσιοι υπάλληλοι). Ωστόσο οι μανούβρες της μέχρι τώρα δεν έχουν περάσει.

Γραφειοκρατία

Η συμπεριφορά του Υπουργού Εργασίας είναι μισητή. Στη μανία του να χτυπήσει τη C-CURA έφτασε να συμφωνήσει με την πραξικοπηματική γραφειοκρατία του παλιού συνδικάτου του πετρελαϊκού τομέα. Δηλώνει ότι οι εργαζόμενοι δυο εργοστασίων της εταιρείας Parmalat και οι εργαζόμενοι της επιχείρησης ειδών υγιεινής Maracay που αγωνίζονται για να κρατικοποιηθούν αυτές οι επιχειρήσεις και να μπουν κάτω από τον έλεγχο των εργαζομένων, δεν μπορούν να συνεχίζουν μ'αυτό το αίτημα γιατί αυτές οι επιχειρήσεις δεν είναι στρατηγικής σημασίας για την κυβέρνηση.

Αλλά, οι εργαζόμενοι της Maracay - που λειτουργεί από το περασμένο Νοέμβρη κάτω από εργατικό έλεγχο, παράγοντας και πουλώντας μπάνια σε λαϊκές τιμές - εξακολουθούν να παλεύουν. Και μέσα σ'αυτή την εβδομάδα έγινε στην περιοχή απεργία αλληλεγγύης ενάντια στον κυβερνήτη που στο τέλος του Απρίλη χρησιμοποίησε άγρια καταστολή όταν ξεκινούσαν μια πορεία προς την πρωτεύουσα.

Είμαστε πιο πεισμένοι από πριν ότι έφτασε η ώρα να βιαστούμε για να επιβάλουμε να παρθούν οικονομικά και πολιτικά μέτρα πιο συγκεκριμένα, να προχωρήσουμε ενάντια στην τραπεζική και χρηματιστική εξουσία, να απαλλοτριώσουμε τις μεγάλες πολυεθνικές, να βάλουμε σε ισχύ την εβδομάδα των 36 ωρών, να εφαρμοστεί ο Νόμος της Κοινωνικής Ασφάλειας που έχει ψηφιστεί εδώ και 2 χρόνια και να ψηφιστεί νέος εργασιακός νόμος που να είναι στην κατεύθυνση του σοσιαλισμού. Οι συνθήκες είναι αρκετά ώριμες για να προχωρήσουμε στο σοσιαλισμό. Στο σοσιαλισμό χωρίς PABUCO.

Η Ριζοσπαστική Αριστερά και οι εκλογές

ΠΑΝΟΣ ΓΚΑΡΓΚΑΝΑΣ, ΣΕΚ

Αυτές οι εκλογές έχουν μια κρίσιμη πολιτική σημασία. Από την μεριά μας σα ΣΕΚ θεωρούμε ότι έχουμε μπει σε μια νέα φάση του κινήματος. Το γεγονός ότι είχαμε 12 μήνες το κίνημα των καταλήψεων άνοιξε καινούργιες δυνατότητες και για το κίνημα και για την αριστερά. Ανοιξε τη δυνατότητα να βγαίνουμε έξω στον κόσμο που θέλει να παλέψει και να έχουμε συγκεκριμένη απάντηση στο πώς μπορεί να παλέψει και πώς μπορεί να νικήσει. Είναι στο δρόμο των καταλήψεων.

Οι φοιτητές με τις κινητοποιήσεις τους άνοιξαν ένα δρόμο, στενό, δύσκολο αλλά άμα τον ακολουθήσουν πολλά κομμάτια ακόμα, αυτός ο δρόμος θα διευρυνθεί και ανοίγει τεράστιες προοπτικές. Αυτή την εξέλιξη θέλουμε να την υπερασπίσουμε, έχει ανάγκη από πολιτική στήριξη και αυτό είναι το χρέος, το καθήκον που ανοίγεται μπροστά μας με τη μάχη των εκλογών.

Είναι σαφές ότι στις εκλογές αυτό που επιχειρεί η κυβέρνηση της ΝΔ είναι να επιφέρει μια πολιτική ήττα στο κίνημα και στις δυνατότητες που άνοιξε. Οχι στο δρόμο, που δεν το κατάφερε και αυτό αποδείχτηκε πανηγυρικά το Μάρτη όταν οι φοιτητές άντεξαν το σκληρότερο κύμα καταστολής με τη συμπαράσταση όλου του κόσμου, αλλά αυτή τη φορά προσπαθεί να το χτυπήσει πολιτικά με τη μέθοδο της "σιωπηλής πλειοψηφίας". Ποιος κυβερνάει αυτόν τον τόπο, ποιος είναι πλειοψηφία, η ΝΔ έχει παράσταση νίκης, θα κάνει εκλογές, θα τις κερδίσει και κάθε μειοψηφία στον πάγκο της. Δε θα μπορείτε να λέτε ότι δε θα εφαρμοστούν νόμοι, δε θα γίνουν οι μεταρρυθμίσεις κλπ. Είναι ένας ορατός και υπαρκτός κίνδυνος. Το ξέρουμε καλά γιατί το είδαμε στη Γαλλία στις αρχές αυτού του μήνα.

Ασφαλώς ακολουθούν ερωτήματα και ενστάσεις από πολλές πλευρές, από τον κόσμο της αριστεράς και άλλων πολιτικών δυνάμεων όπως του ΠΑΣΟΚ, ότι εσείς είστε η εξωκοινοβουλευτική αριστερά, το περιθώριο, εσείς θα υπερασπίσετε το κίνημα από τον Καραμανλή; Ενα δεύτερο ερώτημα είναι ότι υπάρχουν ήδη δύο αριστερές, δε σας φτάνει το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ, θέλετε τρίτη κατάσταση στην αριστερά; Χρειάζονται καθαρές απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα γιατί πέρα από αυτούς που θα τα κάνουν προβοκατόρικα και με σκοπιμότητες, υπάρχει πολύς κόσμος και στο χώρο του ΠΑΣΟΚ και στο χώρο της Αριστεράς, που αυτά τα ερωτήματα τα βάζει από γνήσιες ανησυχίες.

Η νίκη στις εκλογές δεν κρίνεται στα μπαλκόνια. Το ρεύμα που καθορίζει το αν νικάει το κίνημα στις εκλογές κρίνεται στους δρόμους, στους αγώνες, στις απεργίες, στις καταλήψεις. Οι καταλήψεις και το κίνημα δημιούργησαν ένα ολόκληρο ρεύμα και ο καθένας μπορεί να καταλάβει ποια θα ήταν η παράσταση νίκης της ΝΔ αν δεν υπήρχε ο αγώνας των φοιτητών, άμα κρεμόμασταν από το Γιώργο Παπανδρέου στο να δημιουργήσει ρεύμα ενάντια στον Καραμανλή. Μηδέν θα ήταν η προοπτική και καμία η δυνατότητα.

Σε αυτό το ρεύμα η αντικαπιταλιστική αριστερά, ο πόλος της ριζοσπαστικής αριστεράς έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στο να δημιουργηθεί το κίνημα των καταλήψεων και δικαιούμαστε να προβάλλουμε σα δύναμη που θα το υπερασπίσει και στις εκλογές.

Είμαστε η δυναμική των πολιτικών εξελίξεων και δικαιούμαστε να το καταγράψουμε και στις εκλογές. Κι αυτό πρέπει να κάνουμε.

Δεν αρκεί το αντιδεξιό. Ασφαλώς ο στόχος στις εκλογές είναι να νικήσουμε τη ΝΔ. Αλλά σε σχέση με την υπεράσπιση του κινήματος, το αντιδεξιό είναι λίγο. Και το αντινεοφιλελεύθερο είναι λίγο. Το βλέπουμε ζωντανά στην Ιταλία, όπου ένα τεράστιο κίνημα γκρέμισε τον Μπερλουσκόνι.

Βλέπουμε τι προβλήματα υπάρχουν από τη στιγμή που η βάση της πολιτικής συμφωνίας ήταν το αντινεοφιλελεύθερο. Εχει τη δυνατότητα ο Πρόντι να εκβιάζει την αριστερά στην Ιταλία ότι αν προχωρήσετε λίγο παραπάνω από αυτό, θα ρίξετε την κυβέρνηση. Δεν θέλουμε τέτοιου είδους καταστάσεις. Υπάρχει συσσωρευμένη εμπειρία μέσα στο κόσμο του κινήματος, το γεγονός ότι είχαμε 20 χρόνια κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, το γεγονός ότι στην Γαλλία είχαν κυβέρνηση Ζοσπέν, καταλαβαίνει ο κόσμος ότι χρειάζεται να δώσουμε απαντήσεις που πάνε πέρα από το αντιδεξιό και το αντινεοφιλελεύθερο.

Αυτές οι απαντήσεις έχουν ένα όνομα. Αντικαπιταλισμός. Παλεύουμε μαζί ενάντια στη δεξιά. Μαζί με τον κόσμο του ΠΑΣΟΚ παρόλο που ξέρουμε τι είναι η ηγεσία του. Στις απεργίες, τις διαδηλώσεις, τις καταλήψεις είμαστε μαζί. Παλεύουμε μαζί με τον κόσμο της αριστεράς, του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, παρά τις διαφωνίες. Δεν μπορεί να λείψει το κομμάτι εκείνο της αριστεράς που κάνει τη διαφορά, η αντικαπιταλιστική αριστερά που μπορεί να υπερασπίσει τις κατακτήσεις του κινήματος και να τις πάει παραπέρα.

Δε σημαίνει ότι αυτό θα γίνει σε βάρος της παραδοσιακής αριστεράς. Δεν έχουμε την αντιμετώπιση ότι η αριστερά είναι ένα άθροισμα, ότι αν ανέβει ο ένας θα πέσει ο άλλος. Ενα κομμάτι της αριστεράς που μεγαλώνει την Αριστερά γιατί δίνει αγώνες που κερδίζουν και πολιτικοποιούν τον κόσμο. Αυτό που θέλουμε είναι να κάνουμε τη δυναμική της Αριστεράς πολύ μεγαλύτερη και ουσιαστική.

Στόχος μας το επόμενο διάστημα είναι να καλέσουμε μια κοινή ανοιχτή εκδήλωση και εκεί να ξεκινήσουμε αυτή την πρωτοβουλία. Η φιλοδοξία μας είναι όλες οι οργανώσεις του χώρου της ριζοσπαστικής αριστεράς να δώσουν τις δυνάμεις τους σε αυτή την προσπάθεια και να συμμετέχουν ισότιμα, χωρίς σεκταρισμούς, τρικλοποδιές και παιχνίδια. Η φιλοδοξία μας είναι να συμφωνήσουμε να καλέσουμε από κοινού και να ιδρύσουμε μια κίνηση που θα παρέμβει στις εκλογές, τερματίζοντας την εξωκοινοβουλευτική αριστερά. Τέρμα πια οι εξουκοινοβουλευτικοί όπως μας λένε περιφρονητικά, θα βάλουμε αυτό το ρεύμα στη Βουλή και αυτό θα ανοίξει καινούργιες δυνατότητες για το κίνημα στην Ελλάδα.

ΣΠΥΡΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΡΑΝ

Υπάρχουν δυνατότητες υπαρκτές και αναγκαίες για ένα ψηφοδέλτιο της επαναστατικής αριστεράς στις επόμενες εκλογές που να καταγράψει μια πραγματική πολιτική επιτυχία. Ολοι μπορούμε να συμφωνήσουμε ότι το τελευταίο διάστημα υπήρξε μια κατά μέτωπο επίθεση της ΝΔ. Η επικράτηση της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου είναι εμφανής. Σε αυτό μπορεί να δει κανείς μια σειρά από πολύ σημαντικές αντιστάσεις που δημιούργησαν μεγάλο πρόβλημα στην κυρίαρχη πολιτική του κεφαλαίου οι οποίες εκφράστηκαν με τα δύο κύματα των φοιτητών, ένα το Μάη - Ιούνη και ένα από το Γενάρη μέχρι τον Απρίλη, εκφράστηκαν με την πολύ μεγάλη επιτυχία να μην προχωρήσει η αναθεώρηση του άρθρου 16.

Οτι δεν προχώρησε η αναθεώρηση του Συντάγματος σε αυτό πρέπει να δούμε τη δική μας συνεισφορά και συμβολή. Αν δεν υπήρχε χώρος της επαναστατικής αριστεράς να πολεμήσει, να λειτουργήσει σαν ασπίδα ενάντια στα δυο μεγάλα αστικά κόμματα, και να ασκήσει σοβαρές πιέσεις στο ΠΑΣΟΚ και να βάλει σε κίνηση τμήματα του ίδιου μηχανισμού της ΠΑΣΠ, τότε δε ξέρω ποια θα ήταν η εξέλιξη. Αυτό δείχνει τις δυνατότητες για νέες πολιτικές επιτυχίες, για ανατροπές.

Είχαμε επίσης τα πολύ καλά αποτελέσματα της ριζοσπαστικής επαναστατικής αριστεράς στις νομαρχιακές και δημοτικές εκλογές. Είχαμε μια συνολική βελτίωση των συσχετισμών που δείχνει ότι υπάρχουν δυνατότητες για κάτι διαφορετικό, για μια προοπτική παρουσίας αυτού του χώρου στο ελληνικό πολιτικό σκηνικό.

Τίποτα δεν είναι εύκολο ή πολύ απλό. Υπάρχουν πολλά ερωτήματα. Γιατί τρίτη τάση στην ελληνική αριστερά, τι διαφορές έχετε, εσείς έχετε ως στόχο την επανάσταση, οι άλλοι μιλάνε, αλλά πέρα από αυτό τι διαφορές έχετε. Είναι σοβαρό το θέμα. Καταρχήν δεν μπορεί να περάσει έτσι απλά αυτό το θέμα του κάποιοι είναι με την επανάσταση και κάποιοι όχι. Αλλά ας το αφήσουμε.

Το βασικό στοιχείο στην βελτίωση στο συσχετισμό ήταν το τελευταίο διάστημα οι παρεμβάσεις της επαναστατικής αριστεράς και στο χώρο των φοιτητών και στους δασκάλους και σε άλλες περιπτώσεις στο να υπάρξει μια διαφορετική κατάσταση στην ελληνική κοινωνία.

Τι έκανε το ΚΚΕ που έχει 6% στην κοινωνία και σε συνδικάτα σημαντικό ποσοστό; Δεν θα φροντίζαμε εμείς όπου έχουμε δύναμη σε σωματεία και συνδικάτα να τα βάλουμε να παίξουν πρωτοπόρο ρόλο που απαιτούσε ο αγώνας των δασκάλων και των φοιτητών για να αναδειχτεί σε όλη την κοινωνία; Τί έκανε η ρεφορμιστική αριστερά; Τίποτα απολύτως. Οπου είχε δυνάμεις, σε δημοτικούς ή νομαρχιακούς συμβούλους, έπρεπε να τους βάλει σε κίνηση. Αυτό είναι επαναστατική πολιτική, όχι μόνο να το γράφεις στην εφημερίδα σου. Ποια η στάση του ΣΥΝ που συμμετέχει στη ΓΣΕΕ; Ποια η στάση του ΣΥΝ σε πάρα πολλά θέματα.

Τι προτείνουμε. Εχουμε καταθέσει σαν ΑΡΑΝ μία πρόταση για κοινό κατέβασμα όλου του χώρου της ριζοσπαστικής αριστεράς. Αυτό βέβαια που μας μένει είναι η συμφωνία σε ένα πολιτικό σχέδιο και σε ένα πολιτικό πρόγραμμα. Προφανώς μιλάμε για ένα αντικαπιταλιστικό αντιμπεριαλιστικό επαναστατικό πολιτικό στίγμα.

Αυτό το στίγμα θα θέτει σε αμφισβήτηση τις σχέσεις Ελλάδας με την ΕΕ αυτή τη σύμπραξη με το βαθύ αντιδραστικό πρόσωπο. Προφανώς θα έχει αντιπολεμικό χαρακτήρα, προφανώς θα έχει οικολογικό στίγμα. Θα είναι πολυτασικό, δημοκρατικό και το κυριότερο δε θα είναι μιας χρήσης. Θα συνεχίσει και μετά τις εκλογές.

Είμαστε η εξωκοινοβουλευτική αριστερά, δεν ντρεπόμαστε καθόλου γι'αυτό, 30-35 χρόνια υπάρχει αυτός ο χώρος, δεν ντρεπόμαστε για τις αλλαγές που έχουμε πετύχει και είμαστε σίγουροι ότι μπορούμε να πετύχουμε ακόμα περισσότερα. Ενα ψηφοδέλτιο της ριζοσπαστικής αριστεράς στις επόμενες εκλογές

ΚΩΣΤΑΣ

Στα 30 χρόνια της μεταπολίτευσης μια πολύ μεγάλη συμβολή στην ύπαρξη αυτού του χώρου την έχουν κατά κύριο λόγο οι ανένταχτοι.

Τρία πράγματα θα καταθέσω για τις βουλευτικές εκλογές. Το πρώτο είναι ότι στην κεντρική πολιτική έκφραση του αποτελέσματος των εκλογών, για μένα το μεγαλύτερο μέρος θα το πάρει το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ, κατ'αναλογία με την Γαλλία όπου η αριστερά και οι περισσότερες δυνάμεις της υποστήριξαν τη Ρουαγιάλ από το πρώτο γύρο.

Το δεύτερο είναι ότι όσο κι αν χρόνια τώρα στο χώρο αυτό είχα την ανάγκη να νιώθω ότι η εξωκοινοβουλευτική αριστερά μπορεί να αποβάλει τον τίτλο αυτό και να μπει στη Βουλή, δε νομίζω ότι υπάρχουν αυτές οι δυνατότητες.

Το τρίτο είναι ότι οι εκλογές δεν είναι το παν. Είμαστε η εξωκοινοβουλευτική αριστερά γιατί θεωρούμε ότι αυτές οι εξωκοινοβουλευτικές κινηματικές παρεμβάσεις προωθούν τον επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας και τις μοναδικές μας δραστηριότητες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΑΡΑΦΙΑΝΟΣ, ΑΡΑΣ

Είναι εξαιρετικά σημαντικό ότι ανοίγει ο διάλογος για την ενότητα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, για τη δυνατότητα η αντικαπιταλιστική αριστερά να παρεμβαίνει στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο και μάλιστα με τέτοιους είδους πρακτικές όπως είναι μία κάθοδος στις βουλευτικές εκλογές. Και είναι εξαιρετικά σημαντικό ότι αυτό αγκαλιάζει πολύ ευρύτερες δυνάμεις απ'οτι στο παρελθόν. Αυτό κατά τη γνώμη μας δείχνει μια τεράστια ωριμότητα, ότι τα κινήματα που αναπτύχθηκαν το τελευταίο διάστημα έφεραν κοντά δυνάμεις που στο παρελθόν δεν είχαν παλέψει μαζί κι αυτή τη στιγμή βρίσκονται ακριβώς να συζητάνε για τη δυνατότητα να θέτουν στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό τέτοιες πρακτικές.

Πιστεύουμε ότι τέτοιες ευκαιρίες που μας τις δίνει το κίνημα, δεν πρέπει να τις χάνουμε.

Ενάντια στο εκσυγχρονιστικό κύμα είχαν αναπτυχθεί κινήματα τα οποία φέραν τη σφραγίδα της ριζοσπαστικής αριστεράς τόσο σε επίπεδο πρακτικής όσο και σε επίπεδο θέσεων. Να θυμίσω το πανεκπαιδευτικό κίνημα ενάντια στο νόμο Αρσένη Να θυμίσω το κίνημα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση επιχειρήσεων όπως στις τράπεζες. Να θυμίσω το μεγαλειώδες αντιπολεμικό κίνημα, το κίνημα ενάντια στην παράδοση Οτσαλάν που παραλίγο να ρίξει την κυβέρνηση Σημίτη

Η αδυναμία, όμως, όλα αυτά τα χρόνια η ριζοσπαστική αριστερά να μπει στο πολιτικό προσκήνιο με ενιαίο τρόπο, η περιθωριοποίηση των παρεμβάσεων της ριζοσπαστικής αριστεράς στις βουλευτικές εκλογές, πλήξανε ή όχι τα ίδια αυτά τα κινήματα; Αφήσαμε το ΚΚΕ, αφήσαμε το Συνασπισμό, αφήσαμε τμήματα των κινημάτων να περιθωριοποιηθούν γύρω από αυτές τις δυνάμεις.

Στη σημερινή κατάσταση χρειάζεται μια αριστερά που πρέπει να βγει και να πει ότι για να μπορέσουμε να αντισταθούμε στην άρση των κοινωνικών κατακτήσεων, να μπορέσουμε να επιτεθούμε, να διεκδικήσουμε ακόμα περισσότερα, χρειαζόμαστε ένα αντικαπιταλιστικό ρεύμα, ένα ρεύμα που δεν φοβάται να πει ότι παλεύουμε για την ανατροπή.

Πρέπει να συγκροτηθεί ένα κοινωνικό αντικαπιταλιστικό μέτωπο κι αυτό μπορεί να γίνει μέσα από τον κόσμο των κινημάτων. Αυτό γίνεται με ένα ανισόμετρο τρόπο. Πολύ περισσότερο μπορεί να γίνει στους χώρους της εκπαίδευσης που υπάρχουν ιδεολογικοί πολιτικοί και κοινωνικοί όροι. Αλλά ακόμα είμαστε αρκετά πίσω. Είναι ένα ερώτημα πώς θα το πετύχουμε. Αλλά μέχρι να επιτευχθεί αυτό και μέχρι να μπορέσει να οικοδομήσει έναν αντικαπιταλιστικό πόλο σε πολιτικό επίπεδο, τί κάνουμε;

Παραμένουμε τα ψήγματα αυτά του αντικαπιταλιστικού ρεύματος σε κοινωνικό και πολιτικό πεδίο και αποτελούμε την πολιτική περιθωριοποίηση; Ρωτήστε τον κόσμο των κινημάτων αν η πολιτική πρακτική του να πηγαίνει στις εκλογές και να ψηφίζει ΚΚΕ ή ΣΥΝ τον ενισχύει ιδεολογικά, πολιτικά, κατά τέτοιο δηλαδή τρόπο που να μπορεί να οικοδομήσει βαθύτερες σχέσεις με αυτό που λέμε αντικαπιταλιστικό ρεύμα. Πρόκειται για ένα τεράστιο έλλειμμα που κάθε φορά που το αφήνουμε πίσω μας, θα το βρίσκουμε μπροστά μας. Εμείς πιστεύουμε ότι αυτή τη στιγμή τα κοινωνικά κινήματα που αναπτύχθηκαν δίνουν το έναυσμα ακριβώς επειδή κατάφεραν να βάλουν τη σφραγίδα τους στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, να ανατρέψουν κεντρικές πολιτικές επιλογές όπως είναι η αναθεώρηση του Συντάγματος. Μπορούν έτσι να αποτελέσουν τη μαγιά για μια κοινωνικά γειωμένη προσπάθεια να επανασυσταθεί το αντικαπιταλιστικό ρεύμα σε πολιτικό επίπεδο. Κι αυτό πιστεύουμε ότι μπορεί να γίνει σήμερα.

Με ποιες προϋποθέσεις; Για μας το πρώτο είναι μία τέτοιου είδους κατεύθυνση να ωσμωθεί πραγματικά με τον κόσμο των κινημάτων. Αν μείνει σε ένα μέτωπο απλώς των οργανώσεων της ριζοσπαστικής αριστεράς, τότε αυτή η προσπάθεια είναι κατά τη γνώμη μου υπονομευμένη. Πρέπει να δημιουργηθούν τοπικά σχήματα ενίσχυσης αυτής της προσπάθειες, στα οποία θα συμμετέχουν όλοι, ανένταχτοι, οργανώσεις, πολυτασικά.

Δεύτερον πρέπει να υπάρχει εκπροσώπηση διαφορετικών πολιτικών τάσεων της ριζοσπαστικής αριστεράς σε ένα τέτοιο εγχείρημα. Τρίτο, ένα τέτοιο εγχείρημα δεν σταματάει την επόμενη των εκλογών.

Νομίζουμε ότι σε μια τέτοια κατεύθυνση πρέπει να κινηθούμε. Εχουμε να χάσουμε πάρα πολλά αν δεν το κάνουμε, έχουμε να κερδίσουμε ακόμα περισσότερα στο βαθμό που θα το επιτύχουμε. Τώρα είναι η ώρα να σπάσουν οι σεχταρισμοί, τώρα είναι η ώρα η ριζοσπαστική αριστερά να βγει στο προσκήνιο. Δεν το απαιτεί μόνο η αντικαπιταλιστική αριστερά, το απαιτούν χιλιάδες ανθρώπων που βγήκαν μέσα στο κίνημα και ωσμώθηκαν με τις ιδέες της ριζοσπαστικής αριστεράς.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΡΑΓΑΝΙΓΟΣ, ΝΑΡ

Το ζήτημα μας αφορά όλους και δε μας αφορά μόνο από την άποψη των εκλογών. Στην ουσία παρότι το ζήτημα των εκλογών έχει μια ιδιαίτερη πολιτική σημασία, το πολιτικό του υπόβαθρο αφορά στις απαντήσεις που ο καθένας δίνει στην συγκεκριμένη πολιτική συγκυρία σε σχέση με το ζήτημα της άλλης αριστεράς, σε σχέση δηλαδή με τη δυνατότητα και τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να συγκροτηθεί ένα αντικαπιταλιστικό επαναστατικό και κοινωνικό υποκείμενο στην ελληνική κοινωνία και στις σύγχρονες κοινωνίες γενικότερα.

Το ερώτημα αυτό για μας αποκτά μια ξεχωριστή σημασία για δύο λόγους. Πρώτον γιατί είμαστε σε μια περίοδο που οι καπιταλιστικές αντιθέσεις βαθαίνουν. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να δει κανένας την αντίθεση ανάμεσα στη φοβερή φτώχεια που πλήττει εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους και στον απίστευτο πλούτο που συσσωρεύουν οι πολυεθνικές. Ανάμεσα στις δυνατότητες για την πιο αρμονική σχέση με τη φύση και στην οικολογική καταστροφή στα όρια της επιβίωσης. Ανάμεσα στη δυνατότητα της ειρηνικής συνύπαρξης των λαών και στην πολεμική και τρομοκρατική εκστρατεία που ο καπιταλισμός εξαπολύει.

Δεύτερον λόγω των αντιδραστικών εξελίξεων στα πολιτικά σχήματα των χωρών τουλάχιστον της Ευρώπης που κομμάτι της είμαστε κι εμείς. Από τη μια αντιδραστικοποιούνται όλο και περισσότερο, χαρακτηριστικό παράδειγμα ο Σαρκοζί στη Γαλλία. Επίσης έχουμε την οριστική και ιστορικά μη αναστρέψιμη μετάλλαξη της σοσιαλδημοκρατίας, ένταξή της στον πυρήνα των πολιτικών σχημάτων όχι σαν μια εναλλακτική συνιστώστα κεϋνσιανού τύπου όπως ιστορικά συνέβαινε αλλά σαν μια πολιτική συνιστώσα νεοφιλελεύθερου προγράμματος από τη μεριά της αστικής τάξης.

Τα ερωτήματα της αριστεράς και της επαναστατικής αριστεράς στη σημερινή εποχή είναι ουσιαστικά βαθύτατα πολιτικά και κοινωνικά ερωτήματα και με ένα τέτοιο τρόπο πρέπει να τα αντιμετωπίζουμε. Αν συζητάμε από πολιτική άποψη για όλη την Ευρώπη και για την ελληνική κοινωνία, θα έλεγα ότι το κεντρικό πολιτικό ερώτημα για εμάς είναι το εξής.

Είναι δυνατόν να υπάρξει σήμερα ένα μαζικό ρεύμα που να κινείται σε αντικαπιταλιστική και τελικά σε επαναστατική κατεύθυνση; Η' αντίθετα τα πολυποίκιλα επαναστατικά ρεύματα ριζοσπαστικής διαμαρτυρίας θα καταταγούν στα όρια του συστήματος και θα διαλυθούν πολλές φορές στο όνομα της ενότητας μιας διαχειριστικής αριστεράς.

Πού κρίνεται όμως ο αντικαπιταλισμός; Σε ένα επαναστατικό βερμπαλισμό, στην αέναη επανάληψη της επανάστασης, σε μια ατέλειωτη κομμουνιστική ιδεολογία; Οχι. Για εμάς κρίνεται σε ορισμένες πολιτικές προϋποθέσεις. Κρίνεται στο αν συμβάλει κανείς ουσιαστικά στη συγκρότηση πρωτοπόρων αγωνιστικών πρακτικών, πρακτικών που τείνουν στο να σπάνε τα όρια της κυρίαρχης πολιτικής, να ξεπερνάνε τα όρια του κινήματος της συμβολικής διαμαρτυρίας, που κατά τη γνώμη μας σε αυτό το συμβολικό επίπεδο διαμαρτυρίας βρίσκεται η επίσημη αριστερά.

Δεύτερον κρίνεται στη συγκρότηση πολιτικών προγραμμάτων που τείνουν να αμφισβητούν τους πυλώνες και τις βασικές πλευρές αυτής της πολιτικής, να συγκεντρώνουν σε ένα ανώτερο επίπεδο την πάλη των εργαζόμενων, να μετατρέπουν την οικονομική σε πολιτική πάλη, τείνοντας πάντα να σπάνε το όριο της σημερινής κατάστασης.

Τρίτον, κρίνεται στην ανεξαρτησία της ριζοσπαστικής αριστεράς σε σχέση με το σύνολο του πολιτικού συστήματος. Τέταρτο κρίνεται στο άνοιγμα μιας συζήτησης για τον σοσιαλισμό στον 21ο αιώνα, για την εναλλακτική κοινωνία πέρα από την αγορά και την ιδιοκτησία.

Χρειάζεται προσοχή. Η εμπειρία της ενότητας έχει εμπειρίες θετικές και δημιουργικές, έχει και αρνητικές. Εμείς έχουμε και θετικές εμπειρίες και αρνητικές. Εχουμε θετικές από τις δημοτικές εκλογές που σε πολλά και διαφορετικά μέρη κατεβήκαμε με αρκετά διαφορετικά σχήματα και σε πολλές περιπτώσεις πήγαμε πάρα πολύ καλά. Εχουμε και αρνητικές εμπειρίες από πρόσφατες συνεργασίες, όπως για παράδειγμα η Μαχόμενη Αριστερά.

Εχουμε μπροστά μας μια μεγάλη υπόθεση που κρίνεται πρώτα απ'όλα στο πόσο λειτουργεί με ένα διαφορετικό κοινωνικό και πολιτικό σκεπτικό μέσα στην κοινωνία. Που θα κριθεί σε πολύ μεγάλο βαθμό στο τρόπο που οι αγωνιστές θα μπορέσουν να συζητήσουν, να ωσμωθούν, να παλέψουν μαζί.

ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ, Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων

Κατά συνέπεια, οι βουλευτικές εκλογές είναι μια πολιτική παρέμβαση, έχει την αξία της, αρκεί μόνο να μη μείνει στις εκλογές αλλά να μπορέσει να αποτελέσει ένα πρώτο και σημαντικό βήμα για την πολιτική συγκρότηση του χώρου της ριζοσπαστικής εξωκοινοβουλευτικής και επαναστατικής αριστεράς.

Το ερώτημα αν υπάρχει περιθώριο στο πολιτικό χάρτη για τρίτη Αριστερά, έχει απαντηθεί. Οχι από πολιτικές αφηρημένες αλλά στους πραγματικούς χώρους και στους αγώνες που δώσαμε. 25 χρόνια υπάρχουν σχήματα στους περισσότερους χώρους εργασιακούς, συνδικαλιστικούς, φοιτητικούς και άλλους, σχήματα ενωτικά, που λειτουργούν με οργανωμένες δυνάμεις και ανένταχτους με διαφορετικές πολιτικές καταβολές, που έχουν μια μακρόχρονη συνεπή συνεχή παρουσία, που αποτελούν πρωτοπορία σε κάθε κινηματική αναλαμπή στον κοινωνικό τους χώρο, μοναδικό φαινόμενο παρά το γεγονός ότι δεν υπάρχει κεντρική πολιτική αναφορά τους. Υπάρχουν κόμματα της κοινοβουλευτικής αριστεράς που η παρουσία τους στους κοινωνικούς χώρους είναι πολύ μικρότερη ποσοτικά και ποιοτικά σε σχέση με την παρουσία της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

Δώσαμε μάχες. Δεν είναι εύκολο να στείλεις πίσω την αναθεώρηση του Συντάγματος και να αναγκάζεις το ΠΑΣΟΚ σε άτακτη υποχώρηση. Δεν είναι εύκολο να έχεις ένα χρόνο στους δρόμους το φοιτητικό κίνημα. Δεν είναι εύκολο να έχεις προστατέψει εκατοντάδες ανθρώπους από την κρατική καταστολή, να έχει αφήσει τρομονόμους σε αχρηστία.

Δεν είναι εύκολο να έχεις κρατήσει το κίνημα μακριά από τη συνδιαχείριση και την ενσωμάτωση, μακριά από την ένταξη στο αστικό μπλοκ και στην καλύτερη περίπτωση από τη σοσιαλδημοκρατία. Και δεν είναι καθόλου λίγο αυτό σε μια περίοδο κρίσης της αριστεράς.

Σίγουρα η αριστερά στην Ελλάδα, σε οποιαδήποτε μορφή της, είναι ακόμα μακριά από το να δώσει την προοπτική. Πρέπει να λύσει πολλά ζητήματα. Είναι γεγονός ότι ο πρώτος τόμος της ιστορίας της αριστεράς έκλεισε με τον υπαρκτό σοσιαλισμό. Αλλά αυτό δε σημαίνει ότι η αριστερά δεν έχει λόγο ύπαρξης στο πολιτικό χάρτη. Υπάρχει η εξωκοινοβουλευτική αριστερά, όπως στη Γαλλία που έχει σημαντικά ποσοστά. Το γεγονός ότι η ριζοσπαστική αριστερά στην Ελλάδα δεν έχει μπορέσει να αποτελέσει ένα διακριτό πολιτικό πόλο και παραμένει στο περιθώριο είναι αποτέλεσμα υποκειμενικών αδυναμιών, σεχταρισμών που την ταλανίζουν. Κάποτε πρέπει να τελειώνουμε με όλα αυτά.

Δεν πρέπει να δεχτούμε ότι μπορεί τα συσπειρωσιακά σχήματα στους κοινωνικούς χώρους και η πρωτοποριακή συμμετοχή στις κοινωνικές αντιστάσεις να υποκαθιστά και να ακυρώνει την ανάγκη της πολιτικής συγκρότησης.

Στο χέρι μας είναι να σταματήσουμε να παρακολουθούμε τον πολιτικό χάρτη από την τηλεόραση. Μέσα από μια ανοιχτή πανελλαδική διαδικασία στην οποία θα συμμετέχουν οι ανένταχτοι και οι οργανώσεις να συγκροτηθεί μια πολιτική κίνηση με διαδικασίες βάσεις, με τα όργανά της, με το δικό της οργανωτικό και καταστατικό χάρτη, που να παρέμβει στις βουλευτικές εκλογές.

Το κίνημα σ' Ανατολή και Δύση

Το τριήμερο «Μαρξισμός 2007» ολοκληρώθηκε την Κυριακή 20 Μάη το απόγευμα με μια μεγάλη εκδήλωση με θέμα «Το κίνημα σε Ανατολή και Δύση». Ο Αλί Φαγιάντ, εκπρόσωπος της Χεζμπολάχ του Λιβάνου, ο Φραντσέσκο Αντονίνι από την «Σινίστρα Κρίτικα» (Κριτική Αριστερά) στην Ιταλία και η Μαρία Στύλλου από το ΣΕΚ , μίλησαν για τις εμπειρίες των κινημάτων που αντιστέκονται στον ιμπεριαλισμό και τον νεοφιλελευθερισμό και παρουσίασαν τις απόψεις τους για την προοπτική που πρέπει να χαράξουμε. Παρακάτω παρουσιάζουμε τα βασικά σημεία των παρεμβάσεών τους.

ΑΛΙ ΦΑΓΙΑΝΤ, *Λίβανος*

Σήμερα η Μ. Ανατολή είναι το κέντρο της διεθνούς σύγκρουσης. Στον πρώτο Πόλεμο του Κόλπου ο πατέρας Μπους δήλωσε ότι «από σήμερα ξεκινάει μια νέα Μ. Ανατολή.» Και ξανά το 2006, όταν οι Ισραηλινοί πραγματοποίησαν τον πόλεμο κατά της λιβανέζικης Αντίστασης, η Κοντολίζα Ράϊς δήλωσε ότι «γεννιέται μια νέα Μ. Ανατολή.» Αυτό μας δείχνει ότι οι Αμερικάνοι κάθε φορά που θέλουν μια «νέα Μ. Ανατολή» τη δημιουργούν με τους πολέμους. Αυτό έρχεται σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς τους ότι έρχονται στη Μ. Ανατολή για να καθιερώσουν τα δημοκρατικά δικαιώματα.

Ομως, τελικά, αυτή η «νέα Μ. Ανατολή» κατέρρευσε. Τα αποτελέσματα της νίκης της λιβανέζικης αντίστασης δεν θα περιοριστούν μόνο στο Λίβανο. Η ήττα των ΗΠΑ στο Ιράκ δεν θα περιοριστεί μόνο στο Ιράκ. Τα αποτελέσματα στο Λίβανο και Ιράκ θα συμβάλλουν σε αλλαγές σε όλη την Μ. Ανατολή και θα επηρεάσουν το διεθνές πολιτικό σύστημα. Αυτές οι δυο νίκες, είναι νίκες ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Οταν λέω πολιτική παγκοσμιοποίηση εννοώ την πολιτική των Αμερικάνων να επιβάλλουν τη στρατηγική τους στους λαούς. Ο δρόμος μας είναι ακόμα μακρύς για να ανατρέψουμε αυτή την πολιτική.

Υπάρχει ακόμα ένα στρατηγικό θέμα στη Μ. Ανατολή, είναι η μετεξέλιξη του Ιράν σε μια ισχυρή στρατιωτική δύναμη στην περιοχή. Αυτό επιταχύνει τις θετικές εξελίξεις στην Μ. Ανατολή. Χρειαζόμαστε ένα διεθνές κίνημα που θα έχει δυο βάσεις. Μια διεθνή συμμαχία των λαών και η άλλη, η συμμαχία του Ιράν με τις προοδευτικές χώρες στην Λ. Αμερική.

Υπάρχουν δυο παραδείγματα για αυτή τη συμμαχία των λαών. Το ένα είναι η Αίγυπτος και το άλλο ο Λίβανος.

Στον Λίβανο υπάρχει ήδη μια συμμαχία της Χεζμπολάχ, του Κομμουνιστικού Κόμματος του Λιβάνου, άλλων αριστερών δυνάμεων, αλλά και ενός μεγάλου τμήματος των χριστιανών. Είναι μια αρμονική συμμαχία στην οποία ηγεμονεύει η Χεζμπολάχ και στόχος της είναι η αντίσταση και η ανατροπή του αμερικάνικου σχεδίου για τον Λίβανο.

Το άλλο παράδειγμα είναι η Αίγυπτος. Είναι μια συμμαχία υπό διαμόρφωση. Οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι συμμετείχαν για πρώτη φορά φέτος στη Συνδιάσκεψη του Καΐρου. Συνεργάζονται με την Κιφάγια, το κίνημα της αντιπολίτευσης που εκφράζει την Αριστερά. Χωρίς αυτή τη συμμαχία, δεν μπορεί να αλλάξουν τα πράγματα στην Αίγυπτο.

Πιστεύουμε ότι ο δυτικός κόσμος δεν είναι ενιαίος χώρος, όπως και η Μ. Ανατολή δεν είναι ενιαίος χώρος. Δεν αποδεχόμαστε αυτό που λένε ότι «η Ανατολή είναι Ανατολή και η Δύση είναι Δύση.» Πιστεύουμε ότι μπορούμε να δημιουργήσουμε μια συμμαχία που διαπερνάει τη Δύση και την Ανατολή.

Γκράμσι

Και σ' αυτό το σημείο, επιτρέψτε μου να επικαλεστώ τον Γκράμσι για το «ιστορικό μπλοκ». Σ' αυτή την ιστορική σύγκρουση χρειαζόμαστε ένα ιστορικό μπλοκ. Εγώ ως ισλαμιστής, μιλάω για αυτό που είπε ο Γκράμσι. Χρειαζόμαστε ένα ευρύτερο διεθνές μέτωπο που να περιλαμβάνει πολλές εθνότητες, πολλούς λαούς και πολλά διαφορετικά ιδεολογικά ρεύματα. Θα διαφέρουν ιδεολογικά, ίσως θα διαφέρουν στις αφετηρίες τους, και στην πολιτιστική καταγωγή. Συγκλίνουν όμως σε μια ιστορική αποστολή, σε έναν ιστορικό στόχο, σε ένα συγκεκριμένο στόχο. Που είναι ο πόλεμος ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Δεν μπορεί να υπάρξει φωτεινή Ανατολή χωρίς πόλεμο ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη ανάμεσα στους λαούς αν δεν ηττηθεί ο ιμπεριαλισμός.

Αυτό δεν είναι θέμα μόνο των Αράβων. Και δεν αφορά μόνο τους Μουσουλμάνους ή τους μαρξιστές. Είναι πανανθρώπινη αποστολή. Οι λαοί μας και οι κοινωνίες μας έχουν δικαίωμα να ζουν ειρηνικά και με ηρεμία. Οι λαοί μας εδώ και πενήντα χρόνια ζουν σε συγκρούσεις και αντιπαραθέσεις. Πώς μπορούμε να απαλλαγούμε από όλα αυτά; Είναι να φτιάξουμε αυτή τη διεθνή συμμαχία ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Ο χωροφύλακας του ιμπεριαλισμού είναι το Ισραήλ.

Η νίκη μας στην Παλαιστίνη, στο Λίβανο και στο Ιράκ, είναι η αρχή για μια τέτοια συμμαχία.

ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΟ ΑΝΤΟΝΙΝΙ, *Ιταλία*

Μετά τα όσα είπε ο σύντροφος που προηγήθηκε θα μπορούσε να φανεί ότι υπάρχει μια τεράστια απόσταση ανάμεσα στους κόσμους μας. Στην πραγματικότητα, αυτό που μας δίδαξε το «κίνημα των κινημάτων», το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα, είναι ότι ο παγκόσμιος πόλεμος και ο νεοφιλελευθερισμός, το αίμα που χύνεται στη Μ. Ανατολή και η ανασφάλεια στη ζωή μας στη Δύση, είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα.

Το περασμένο Σάββατο στη Ρώμη κατεβήκανε στους δρόμους ένα εκατομμύριο άνθρωποι ενάντια στα ζευγάρια ομοφυλόφιλων ενάντια στις πολιτικές συμβιώσεις, υπέρ της «παραδοσιακής οικογένειας». Η κινητοποίηση ονομάστηκε «Φάμιλι Ντέι» -μέρα της οικογένειας- και ήταν μια επίδειξη δύναμης του Βατικανού και των καθολικών οργανώσεων. Την ίδια στιγμή η συγκέντρωση της αριστεράς είχε μόλις 5.000 ανθρώπους. Και χτες στη Νάπολη ήταν πάλι μόνο 5.000 άνθρωποι σε μια πανεθνική συγκέντρωση των κοινοτήτων που εξεγείρονται ενάντια στις εγκαταστάσεις αποτέφρωσης απορριμάτων.

Το τοπίο στην Ιταλία της κυβέρνησης Πρόντι είναι μια έρημος όπου οι συγκρούσεις για κοινωνικά ζητήματα προσπαθούν να προχωρήσουν μόνες τους. Και αυτό γιατί η παραδοσιακή αριστερά, ακόμα και τα τμήματά της που έχουν μια παράδοση ριζοσπαστική, αρνούνται να ακούσουν τις φωνές των κινημάτων. Η είσοδος στη βουλή μερικών προσώπων από την προηγούμενη περίοδο κινητοποίησης, αυτής που ξεκίνησε από τη Γένοβα, θεωρείται ένα είδος αποζημίωσης: εσύ μου δίνεις τις ψήφους σου, τον συμβολισμό σου και γω σου δίνω το δικαίωμα να μιλάς από το βήμα της βουλής. Η μητέρα του Κάρλο Τζουλιάνι είναι στη Γερουσία, αλλά για την κοινοβουλευτική επιτροπή για τα εγκλήματα που έγιναν στην Γένοβα, η απόδοση ευθυνών δεν είναι πια στην πολιτική ατζέντα, παρόλο που ήταν στο προεκλογικό πρόγραμμα του συνασπισμού του Πρόντι.

Το κλείσιμο του πολιτικού κύκλου που έριξε τη κυβέρνηση του Μπερλουσκόνι, έφερε στην επιφάνεια τις παλιές διαφορές στα πλαίσια του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος. Πολλά «υποκείμενα» αυτού του κινήματος φαίνεται ότι πάσχουν από μια αρρώστεια που λέγεται «σύνδρομο της φιλικής κυβέρνησης». Και που εκφράζεται με μια φράση που επαναλαμβάνεται συνέχεια: «μην ενοχλείτε τον οδηγό γιατί θα ξανάρθει ο Μπερλουσκόνι». Και έτσι αντί να οργανώσουν γενικές διεκδικήσεις και μαζικές κινητοποιήσεις, υπάρχουν πολλές ΜΚΟ ή γραφειοκρατικά συνδικάτα που προτιμούν να μιλούν «πρόσωπο με πρόσωπο» με τους «φίλους υπουργούς.» Προτιμούν να προωθούν μικρά, επιμέρους σχέδια, με βάση μια λογική που είχε εγκαινιαστεί επί πρώτης κυβέρνησης Πρόντι πριν δέκα χρόνια: υπάρχει μια φράση στην Ιταλία γι' αυτό που σημαίνει «η άρνηση της σύγκρουσης.»

Στην ουσία πρόκειται για άρνηση να επιδιωχθούν επαφές σαν κι αυτές που κάνουμε εδώ, να φέρουμε δηλαδή σε επαφή την ελληνική πραγματικότητα με την ιταλική ή με τη λιβανέζικη. Η αυτό που προσπαθείτε να κάνετε εσείς κάθε μέρα, να φέρετε σε επαφή το φοιτητικό κίνημα με το εργατικό κίνημα με τα κινήματα στις συνοικίες. Η επαφή αυτή ξεκίνησε αγώνες όπως της Γένοβα ή ενάντια στον πόλεμο του Ιράκ, στις 15 Φλεβάρη 2003 και τους αγώνες που ακολούθησαν.

Εκείνη την εποχή η εισβολή στο συλλογικό φαντασιακό του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος, επηρέασε ευρύτερα κοινωνικά στρώματα: στη γλώσσα, στα στυλ, στην κατανάλωση, αλλά κυρίως στην «παραγωγή αγώνων.» Στα βάθη του ιταλικού Νότου μια ολόκληρη περιοχή εξεγέρθηκε ενάντια στην ταφή πυρηνικών αποβλήτων –και χρησιμοποίησε τη γλώσσα των Ζαπατίστας. Ο συνδετικός ιστός που τους ένωνε ήταν η ελπίδα της πτώσης της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι. Ελειψαν όμως οι πραγματικοί κινηματικοί θεσμοί. Η παραγωγή γεγονότων είναι δεμένη με την ανάγκη να δημιουργήσεις είδηση. Οι «Λευκές Φόρμες» στην αρχή και οι «Ανυπάκουοι» μετά, τα εκατομμύρια πολύχρωμες σημαίες της ειρήνης στα μπαλκόνια, ήταν κάτι πολύ εμφανές αλλά δεν δημιούργησαν συμμετοχή. Κι αυτή η διάσταση έγινε όλο και πιο σημαντική. Συχνά, η παρουσίαση της σύγκρουσης υποκατέστησε την ίδια τη σύγκρουση. Και αυτό άρχισε να επικρατεί και στη γλώσσα διάφορων οργανώσεων. Ετσι οι «Λευκές Φόρμες» εξαφανίστηκαν κι οι «Ανυπάκουοι» έγιναν σχεδόν όλοι «υπάκουοι».

Αποφάσεις

Το παράδοξο είναι στα Φόρουμ στην Ελλάδα και στο Ναϊρόμπι η ιταλική συμμετοχή ήταν πολύ μεγάλη. Αλλά στο γυρισμό στην Ιταλία οι μεγάλες γραφειοκρατικές οργανώσεις εμπόδισαν να εφαρμοστούν οι αποφάσεις του Ευρωπαϊκού και του Παγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ. Τώρα το κίνημα είναι κομμένο στα δυο. Από τη μια οι «πραγματιστές» και αυτό είναι εμφανές στο ζήτημα της ιταλικής συμμετοχής στο Αφγανιστάν. Η CGIL και η Κομμουνιστική Επανίδρυση προσπαθούν να αποφύγουν αυτό το κόμβο, προσπαθώντας να περιορίσουν τη ζημιά με μικρά «σχέδια» για την κοινωνία των πολιτών. Χρησιμοποίησαν το «κίνημα των κινημάτων» σαν τραμ. Η παραδοσιακή Αριστερά αποδείχτηκε ανίκανη να αυτο-μεταρρυθμιστεί.

Από την άλλη πλευρά βρίσκεται η πιο ριζοσπαστική Αριστερά. Είναι κομμάτια που είναι δεμένα με την αρχική γραμμή του κινήματος. Ενάντια στον πόλεμο, χωρίς ναι μεν αλλά. Ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό χωρίς ναι μεν αλλά. Αυτή τη στιγμή προσπαθούμε να δημιουργήσουμε το φόρουμ της κοινωνικής αντιπολίτευσης. Με την «Κριτική Αριστερά», συνδικάτα όπως οι COBAS, συλλογικότητες φοιτητών και κυρίως πολλές κοινότητες που αγωνίζονται ενάντια σε προγράμματα που χτυπάνε τη ζωή και το περιβάλλον τους.

Πριν από λίγο με ρώτησαν, και που είναι η πολιτική, που είναι το κόμμα; Λοιπόν, το κόμμα πρέπει να είναι εδώ μέσα, γιατί το κόμμα δεν είναι το εργαλείο για να πάρουμε την εξουσία, είναι το απαραίτητο εργαλείο για να δημιουργήσουμε μαζικές κινητοποιήσεις, για να βοηθήσουμε στην αυτο-οργάνωση και στη δημιουργία νέων κινηματικών θεσμών. Είναι μια κόκκινη γραμμή που διαπερνάει και ενώνει τους αγώνες και που τίθεται στη διάθεση του μόνου υποκείμενου που έχει δικαίωμα στην αλλαγή, το «πραγματικό κίνημα που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων.»

ΜΑΡΙΑ ΣΤΥΛΛΟΥ, *Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα*

Θα προσπαθήσω να βάλω επιγραμματικά τα τρία σημεία της εικόνας που μετέφεραν οι προηγούμενοι ομιλητές. Της κρίσης των «από πάνω», της δυναμικής των «από κάτω» αλλά και το ότι σε πολλές χώρες, αυτή η δυναμική όχι μόνο δεν νικάει αλλά έχουμε και πισωγυρίσματα όπως στην Ιταλία.

Οταν λέμε ότι οι άρχουσες τάξεις παντού γνωρίζουν κρίσεις και διαιρέσεις αναμετάξυ τους αυτό φαίνεται και από τις τρεις παραιτήσεις που είχαμε στις δυο τελευταίες βδομάδες. Ο Τσιτουρίδης, για να αρχίσουμε από τα δικά μας, ο Μπλερ και ο Γούλφοβιτς. Αυτό είναι αποτέλεσμα της κρίσης σε όλες τις κυρίαρχες τάξεις. Υπάρχει κρίση γιατί καταρχήν χάνουν τον πόλεμο. Το ότι οι ΗΠΑ χάνουν στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν και δεν μπορούν να ελέγξουν την περιοχή, δεν εκφράζεται μόνο με τη νίκη στο Λίβανο, δεν εκφράζεται μόνο στα διλήμματα αν θα επιτεθούν στο Ιράν ή θα κάνουν συμφωνία μαζί του, εκφράζεται στη δημιουργία ενός τεράστιου μετώπου αστάθειας που ξεκινάει από την Τουρκία –που θεωρούσαν το πιο σταθερό στήριγμά τους- και φτάνει στο Πακιστάν με τη δικτατορία του Μουσάραφ που αντιμετωπίζει ένα τεράστιο κίνημα.

Αυτή η κρίση φτάνει και στο εσωτερικό της άρχουσας τάξης της Αμερικής. Οι Δημοκρατικοί ψήφισαν τη χρηματοδότηση του πολέμου με προϋποθέσεις, και ο Μπους συγκρούεται μαζί τους. Δεν ξέρουμε που θα καταλήξει αυτή η σύγκρουση. Μπορεί να στείλουνε περισσότερο στρατό για να ελέγξει την κατάσταση γιατί με τα στρατεύματα που έχουν τώρα δεν μπορούν. Από την άλλη πηγαίνει ο ίδιος ο Τσένι στο Ιράκ και δηλώνει ότι δεν υπάρχει περίπτωση να κερδίσουμε αλλά θα μείνουμε μέχρι να δούμε πως θα φύγουμε. Δηλώσεις που προκάλεσαν σοκ στους Ρεπουμπλικάνους.

Υπάρχει επίσης κρίση στους από πάνω χάρη στην αντίσταση ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό. Η σύγκρουση με τον νεοφιλελευθερισμό έχει ξεκινήσει στην Ευρώπη το 1995 από την Γαλλία. Οταν για πρώτη φορά τόλμησε μια κυβέρνηση, του Σιράκ, να πει ότι ο τρόπος για να ανταγωνιστούμε τις ΗΠΑ και την Κίνα είναι να σπάσουμε τις κατακτήσεις των εργατών. Σ' αυτή την πρώτη απόπειρα απάντησε ένα τεράστιο κίνημα. Που σηματοδότησε τι έγινε στην Ευρώπη από το 1995 μέχρι το 2007. Στην Ιταλία αλλά και στην Ελλάδα. Ο Σημίτης έβαλε μπροστά να ολοκληρώσει αυτό το πρόγραμμα και έπεσε. Ο Καραμανλής ήρθε να το συνεχίσει και έχει αναγκαστεί να παγώσει όλες τις «μεταρρυθμίσεις» κάτω από την πίεση του κινήματος.

Αυτό ισχύει σε όλες τις χώρες. Ο Μπλερ, ο πιο «πετυχημένος», που αναγκάστηκε να παραιτηθεί κάτω από το βάρος του πολέμου αλλά και της νεοφιλελεύθερης πολιτικής του, είναι η απόδειξη.

Ξέρουμε ότι αυτά δεν συμβαίνουν μόνο εξαιτίας των εσωτερικών αντιφάσεων του συστήματος, δεν είναι απλά οι «αντικειμενικές συνθήκες». Κι όμως υπάρχει και η αντίθετη άποψη. «Δεν τα έχει προκαλέσει κάποιο κίνημα, κοιτάξτε τον Σαρκοζί στη Γαλλία», μας λένε. Χρειάζεται να δώσουμε απάντηση σ' αυτή την άποψη. Το κίνημα έχει επιβάλει ότι χάνουν τον πόλεμο, ότι στην πλειοψηφία τους οι απόπειρες να επιβάλλουν τα νεοφιλελεύθερα μέτρα αποτυχαίνουν πάνε ένα βήμα μπρος δυο βήματα πίσω. Αυτό το κίνημα έχει αυτή τη δύναμη, να σταματάει τις επιθέσεις, πολλές φορές με νίκες, κάποιες με συμβιβασμούς ακόμα και με μικρές ήττες. Αλλά είναι μάχες που μπλοκάρουν την άρχουσα τάξη και δημιουργούν κρίση.

Μνήμη

Αυτό έγινε με τις καταλήψεις, αυτή τη χρονιά και πρέπει να το επαναλαμβάνουμε γιατί πολλοί έχουν μικρή μνήμη. Θεωρούν ότι όταν σταματάει ένας αγώνας, πχ καταλήψεις, απεργία δασκάλων, ο κόσμος γυρίζει πίσω από κει που ξεκίνησε. Είναι λάθος να μετράμε έτσι. Μπορούμε να δούμε πόσο έχουν προχωρήσει τα πράγματα, αν κοιτάξουμε την άρχουσα τάξη που υποχώρησε και «μετράει» πότε θα φέρει την επόμενη επίθεση. Μπορούμε να το δούμε στις ιδέες των πρωταγωνιστών της κάθε μάχης που αλλάζουν.

Δεν είναι όλες οι χώρες στην ίδια κατάσταση, δεν είναι όλες Λατινική Αμερική. Γιατί; Για δυο λόγους. Το κίνημα δεν προχωράει ομοιόμορφα. Ενας σημαντικός παράγοντας είναι οι ρυθμοί της σύγκρουσης. Η κυρίαρχη τάξη δεν πάει πάντοτε κατευθείαν στην σύγκρουση, «ξαποσταίνει» και ξαναγυρίζει ελπίζοντας ότι θα χει βάλει στην άκρη το κίνημα. Υπάρχει, όμως, ένας σημαντικότερος παράγοντας. Τι κάνει η Αριστερά, τι είδους Αριστερά υπάρχει.

Ο σύντροφος από την Ιταλία μας μετέφερε με δραματικό και ωραίο τρόπο τι συνέβη εκεί. Η Ιταλία ήταν και θα μπορούσε να συνεχίσει να είναι η πρωτοπορία στο κίνημα στην Ευρώπη. Κι όμως αυτή η πρωτοπορία δεν βρίσκεται καν στο σημείο που βρίσκονται οι άλλες χώρες. Γιατί η Αριστερά που ήταν επικεφαλής αυτής της πρωτοπορίας την εγκατέλειψε και πήγε να στηρίξει τη σοσιαλδημοκρατία.

Συμφωνώ με την εικόνα που έδωσε ο σύντροφος από την Ιταλία, ότι ξαναγεννιούνται τα κινήματα και χρειάζεται μια Αριστερά πού θα τα στηρίξει. Ομως, χρειάζεται και η πολιτική έκφραση αυτής της Αριστεράς να είναι ξεκάθαρη που πάει και πώς απαντάει στις πιέσεις του Πρόντι, στις απόψεις που λένε «με την συνεργασία με τον Πρόντι γιατί δεν υπάρχει άλλος δρόμος.»

Αυτή τη στιγμή είναι κρίσιμο τι θα αποφασίσουν τα κομμάτια που συγκρούονται με τον Πρόντι. Το ίδιο ισχύει και εδώ. Είναι κρίσιμο τι θα αποφασίσουν τα κομμάτια που θέλουν να συγκρουστούν με την ΝΔ, την νεοφιλελεύθερη πολιτική και τον πόλεμο. Κάνουμε την προσπάθεια να υπάρξει μια συνεργασία στην Αριστερά που να έχει αυτά τα χαρακτηριστικά και να προχωρήσει την κατάσταση με κριτήριο όχι ποιον θα στηρίξεις στη βουλή, αλλά πώς θα δυναμώσει η ριζοσπαστική Αριστερά, ο αντικαπιταλισμός, η προοπτική για μια άλλη κοινωνία. Αυτές οι προσπάθειες δεν είναι εύκολο να πετύχουν, αλλά είναι πολύτιμο.

Για να μπορέσει όμως να υπάρξει μια Αριστερά που να δώσει πολιτική έκφραση σε αυτά τα κινήματα χρειάζεται οι επαναστάτες να παίξουν βασικό ρόλο. Να έχουν δυο χαρακτηριστικά. Να σπρώχνουν ενιαιομετωπικοί προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά να σπρώχνουν και δυνατοί: δυνατοί αριθμητικά, δυνατοί πολιτικά, για να μπορούνε να παίξουνε αυτό το ρόλο.

Αυτό το ζήτημα μπαίνει παντού μπαίνει και στην Ελλάδα. Ναι, μπορούμε να δημιουργούμε τεράστια προβλήματα στους «από πάνω». Μπορούμε να εκφράσουμε όλη την οργή των «από κάτω». Για να μπορέσουμε να τα κάνουμε και τα δυο αποτελεσματικά χρειαζόμαστε μια δυνατή Αριστερά. Ο Μαρξισμός είναι θεωρία και πράξη. Από αύριο βγαίνουμε πιο δυνατοί στην πράξη, για να είναι η Αριστερά αυτή που θα καθορίσει τα πράγματα και όχι όλοι οι άλλοι.

Το φοιτητικό κίνημα μετά τις καταλήψεις

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κοινωνιολογία Ρεθύμνου, Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ

Ζήσαμε ένα χρόνο συγκλονιστικού κινήματος με καταλήψεις που τσάκισαν τη βασική επιλογή της άρχουσας τάξης στην Ελλάδα για την ιδιωτικοποίηση των Πανεπιστημίων και συνολικά για την αναδιάρθρωση στην Εκπαίδευση. Οταν βγήκε κυβέρνηση η ΝΔ είχε ένα πολιτικό πλαίσιο που έλεγε ότι θα συνεχίσει τις μεταρρυθμίσεις από εκεί που τις άφησε ο Σημίτης. Ξεκίνησε με επιθέσεις στην εργατική τάξη, στις τράπεζες, στα λιμάνια, στις ΔΕΚΟ και σε κάθε χώρο γνώρισε την αντίσταση.

Πάγωσε όλα αυτά τα μέτωπα λόγω της αντίστασης και έβαλε μπροστά την επίθεση την Παιδεία. Στόχος της δεν ήταν απλά να περάσει τα μέτρα αλλά να τσακίσει την αριστερά μέσα στις σχολές που είναι ακόμα δυνατή, ειδικά την ριζοσπαστική αριστερά που έχει κόσμο, έχει έδρες και κερδίζει συνελεύσεις. Η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ έβγαλε τότε αφίσα που έλεγε καταλήψεις για να τους σταματήσουμε, εμπνεόμενοι από τη Γαλλία και φέρνοντας ένα Γάλλο φοιτητή για να πει τον τρόπο. Το κίνημα ξεκίνησε δυναμικά με πάνω από 300 σχολές κατειλημμένες μέχρι τον Ιούνη, με συλλαλητήρια τοπικά και πανελλαδικά κάθε βδομάδα, με χιλιάδες φοιτητές να ελέγχουν το χώρο τους.

Η κόντρα κατέληξε νικηφόρα εδικά όταν καταφέραμε να κηρυχτεί πανεργατική απεργία από τα συνδικάτα ως συμπαράσταση στον αγώνα μας. Ηταν μια σπουδαία νίκη για το φοιτητικό κίνημα. Οι κρίσιμες επιλογές που κάναμε, όχι χωρίς αντιπαράθεση μεταξύ μας, ακόμα και με τους συντρόφους που είμαστε σήμερα στο ίδιο πάνελ, ήταν αυτές που έφεραν αυτή τη νίκη. Το αν είμαστε με την ΠΟΣΔΕΠ για παράδειγμα, το αν είμαστε με τους εργάτες ήταν αυτά που καθόρισαν το αποτέλεσμα. Ηταν ένα ενιαίο μέτωπο για μας με ενωτικά πλαίσια όχι αφηρημένα για την ενότητα αλλά με αιχμή να μην περάσουν τα μέτρα, ενωτικά πλαίσια που έδωσαν στον κόσμο την ευκαιρία να παλέψει μακριά από γραφειοκρατικές και διασπαστικές λογικές.

Η νέα χρονιά ξεκίνησε με την απεργία των δασκάλων να δίνουν τη συνέχεια με παλμό και ορμή. Από τη μεριά μας δώσαμε τη μάχη να ξαναβγούμε με καταλήψεις στο πλευρό των δασκάλων. Και το Γενάρη καταφέραμε να σπάσουμε τη συναίνεση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ και να ανατρέψουμε την Συνταγματική Αναθεώρηση με αιχμή το άρθρο 16. Δείξαμε ότι αν ένας αγώνας είναι ξεκάθαρος, έχει προοπτική και είναι διαρκείας μπορεί να νικήσει. Είχαμε την κοινωνία και τους εργαζόμενους με το μέρος μας. Μπορεί να μην φάνηκε με απεργίες γιατί οι γραφειοκράτες των συνδικάτων εμπόδισαν αυτή την δράση αλλά το είδαμε στις τοπικές επιτροπές σε κάθε γειτονιά και πόλη που στήριζαν τον αγώνα. Νικήσαμε σε όλα τα επίπεδα. Πρακτικά μπλοκάραμε την επίθεση, πολιτικά εμφανίσαμε το πραγματικό πρόσωπο της κυβέρνησης με την καταστολή και τα χημικά, ιδεολογικά είπαμε όχι στο νεοφιλελευθερισμό θέλουμε δημόσια και δωρεάν Παιδεία.

Μετά το Πάσχα είχαμε μια νέα μάχη. Τις φοιτητικές εκλογές. Η Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ έκανε την πρόταση να κατέβουν ενωμένα τα κομμάτια του κινήματος. Δεν πέτυχε η προσπάθεια αλλά αυτή τη συνεργασία χρειάζεται να την κρατήσουμε. Οι επιθέσεις από τη μεριά της κυβέρνησης θα συνεχιστούν και γι'αυτό πρέπει να είμαστε έτοιμοι. Το ποτάμι πίσω δε γυρνά και θα συνεχίσουμε μέχρι να ενωθεί με ένα μεγαλύτερο ποτάμι, το ποτάμι των εργαζόμενων όχι μόνο για να ρίξουμε την κυβέρνηση της ΝΔ αλλά για να ανοίξει σοβαρά η συζήτηση για την εναλλακτική, η συζήτηση για το ποια η προοπτική. Για μια άλλη παιδεία σε μια άλλη κοινωνία που οι άνθρωποι θα είναι το κέντρο και όχι τα κέρδη των καπιταλιστών.

ΜΑΡΙΩΤΑ ΑΛΜΥΡΟΥΔΗ

Ιατρική Αθήνας, ΝΑΡ

Η συζήτηση για το φοιτητικό κίνημα, με τους δύο γύρους αναμετρήσεων, πρέπει να αφορά τόσο τα πολιτικά συμπεράσματα όσο και την επόμενη ημέρα του κινήματος. Εμείς πιστεύουμε ότι το φοιτητικό κίνημα σηματοδοτεί μια νέα εποχή κοινωνικών αγώνων. Δείχνει σε όλη την κοινωνία ότι υπάρχουν δυνατότητες σήμερα να υπάρχουν αγώνες μαχητικοί, από τα κάτω, που να κερδίζουν, να σπάνε και να μπλοκάρουν την αστική επίθεση σε μια περίοδο όπου η επίθεση από την πλευρά του κεφαλαίου, της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και όλων των δυνάμεων που συμπορεύονται μαζί τους είναι πολύ σκληρή και άγρια.

Αυτή η δυνατότητα είναι που γεννά και νέες απαιτήσεις από τη ριζοσπαστική αριστερά μέσα στα Πανεπιστήμια αλλά και συνολικά στην κοινωνία. Απαιτήσεις ώστε να μπορέσει η ριζοσπαστική αριστερά να εκφράσει και να τροφοδοτήσει ένα πολιτικό ρεύμα ριζοσπαστικοποίησης και αμφισβήτησης που είναι υπαρκτό και εκφράστηκε στο φοιτητικό κίνημα και στις απεργίες του προηγούμενου διαστήματος, ώστε να πάρει χαρακτήρα αναμέτρησης με την κυβερνητική επίθεση σε όλα τα επίπεδα.

Το φοιτητικό κίνημα μας αφήνει μια σημαντική παρακαταθήκη. Αν δεν είχε το πολιτικό περιεχόμενο που κερδίθηκε μέσα στις γενικές συνελεύσεις, αλλά και τις αντίστοιχες μορφές οργάνωσης δηλαδή τις γενικές συνελεύσεις και τα συντονιστικά δεν θα είχε καταφέρει να έχει διάρκεια και μαχητικότητα, δεν θα είχε καταφέρει να γίνει τόσο επικίνδυνο για την αστική πολιτική της κυβέρνησης και του ΠΑΣΟΚ, δεν θα ήταν τελικά τόσο νικηφόρο. Το ζήτημα άρα του πολιτικού περιεχομένου και των μορφών οργάνωσης πρέπει να είναι μια σημαντική παρακαταθήκη όχι μόνο για τους αγώνες των φοιτητών και της νεολαίας το επόμενο διάστημα αλλά και συνολικά για το εργατικό κίνημα και τους κοινωνικούς αγώνες.

Ενα πολύ συγκεκριμένο χαρακτηριστικό του πολιτικού περιεχομένου ήταν ότι κατάφερε να στοχοποιήσει όλους του υπαίτιους της συγκεκριμένης πολιτικής, βάζοντας στο στόχαστρο την κυβέρνηση, το ΠΑΣΟΚ, την ΕΕ, και αυτός είναι και ο λόγος που κατάφερε να σπάσει τη συναίνεση στο μπλοκ της εξουσίας χωρίς να αλλάξει τη στρατηγική του ΠΑΣΟΚ αλλά να το αναγκάσει μέσω του πολιτικού εκβιασμού να αποχωρήσει από την αναθεώρηση.

Νομίζω ότι βάση αυτού του πολιτικού περιεχομένου χτίστηκε η ενότητα, ένα στοιχείο πολύ σημαντικό που κατακτήθηκε μέσα από τις γενικές συνελεύσεις, μέσα από την πολιτική αντιπαράθεση στα αμφιθέατρα, από τα κάτω, και νομίζω ότι ήταν αυτή η ενότητα που κατάφερε να είναι προωθητική για το κίνημα. Κατάφερε να ριζοσπαστικοποιήσει τον κόσμο του αγώνα, να τον ενώσει, να κλιμακώσει.

Εμείς πιστεύουμε ότι χρειάζεται μια άλλη αριστερά και αυτό πρέπει να είναι το διακύβευμα της εποχής μας, για όλους τους αγωνιστές. Το επίσημο σκηνικό είναι καθορισμένο. Η κυβέρνηση επιτίθεται, το ΠΑΣΟΚ συμπορεύεται, το ΚΚΕ στο σήμερα δεν μπορεί να εκφράσει το κύμα για νικηφόρους αγώνες, έχει παραιτηθεί από τους αγώνες και η μόνη προοπτική που δίνει είναι η εκλογική και κοινοβουλευτική ενίσχυση του ίδιου και ο ΣΥΝ είναι μια αριστερά που έχει ενσωματωθεί σε πάρα πολλές πλευρές της αστικής πολιτικής, που καταλήγει να παζαρεύει με εκλογικό τρόπο το ζήτημα της ενότητας, ένα ζήτημα που αποτελεί αγωνία του κόσμου του κινήματος.

Η υπόθεση της άλλης αριστεράς είναι υπόθεση του κόσμου του κινήματος. Χρειάζεται σήμερα για αγώνες νικηφόρους μια αριστερά που θα παλεύει από την σκοπιά του κοινωνικά αναγκαίου και όχι από τη σκοπιά του καπιταλιστικά εφικτού, χρειάζεται μια αριστερά σήμερα αντικαπιταλιστική που δε θα παζαρεύει για μια εναλλακτική διαχείριση αλλά για ανατροπή, μια αριστερά ανεξάρτητη από το κράτος, τα ΜΜΕ και οποιαδήποτε έκφραση της κυρίαρχης πολιτικής, μια αριστερά που θα είναι αμεσοδημοκρατική και ανοιχτή προς όλους τους αγωνιστές, μια αριστερά που θα είναι ενωτική κόντρα στην περιχαράκωση και απομόνωση.

Χρειάζεται μια άλλη αντικαπιταλιστική και ανεξάρτητη αριστερά, που θα είναι αντίπαλο δέος στην επίθεση του κεφαλαίου σε όλα τα μέτωπα. Αυτή είναι η προοπτική που αφήνει πίσω του το φοιτητικό κίνημα για τους αγώνες του αύριο και αυτή θα πρέπει να είναι η προοπτική για το ίδιο το φοιτητικό κίνημα και τις δυνάμεις που συμμετείχαν σε αυτό.

ΔΑΝΗΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Πολιτικοί Μηχανικοί ΕΜΠ, ΑΡΑΝ

Η σημερινή γενιά είναι μια γενιά που βιώνει τη συρρίκνωση των προσδοκιών της στο Πανεπιστήμιο, που βιώνει την εργασιακή ανασφάλεια μέσω των αλλαγών που προωθούνται, μια γενιά που αποτελεί το πείραμα για ένα νέο μοντέλο εργαζομένων πειθαρχημένων και πειθήνιων. Αυτά για εμάς αποτελούν τα αίτια που πέρσι το καλοκαίρι πυροδότησαν ένα τεράστιο κίνημα, που έδωσε τη δυνατότητα να δείξουν οι φοιτητές ότι οι ίδιοι θα αποφασίζουν τι θα γίνεται στο δικό τους χώρο.

Ενα από τα στοιχεία του φοιτητικού κινήματος που θέλουμε να τονίσουμε είναι οι συμμαχίες. Καταφέραμε να κατοχυρώσουμε ότι από δω και πέρα, θα δημιουργούμε τέτοιο μπλοκ κινητοποιήσεων που θα έχει ως στόχο του τις κύριες πτυχές της αναδιάρθρωσης, όχι ένα στείρο "όχι" αλλά ένα πλαίσιο που θα βάζει τέλος στην αναδιάρθρωση, θα βάζει αναχώματα στις επιθέσεις και θα συσπειρώνει ένα ευρύτερο φάσμα δυνάμεων.

Παρά τα λάθη που πιθανόν να βρούμε, καταφέραμε να δημιουργήσουμε συμμαχίες σε επίπεδο κοινωνίας όπως η συμμαχία με τους καθηγητές όσο και η συμμαχία με τους εργαζόμενους πέρσι το καλοκαίρι. Ο τρόπος που κινηθήκαμε κατάφερε να είμαστε πολιτικά επικίνδυνοι. Με ένα τρόπο που φάνηκε ότι το φοιτητικό κίνημα αφορά τους εργαζόμενους.

Επιπλέον ένα μεγάλο θετικό ήταν οι δομές. Τόσο το συντονιστικό των γενικών συνελεύσεων όσο και οι συντονιστικές επιτροπές σε κάθε σχολή ήταν αυτές που κατοχύρωσαν ότι το κίνημα θα είναι αμεσοδημοκρατικό και θα μπορεί να συσπειρώνει όλες τις αντιλήψεις και τις απόψεις. Αποτέλεσε το παράδειγμα για το πώς μια σειρά από κινήματα πρέπει να οικοδομούνται.

Τα συμπεράσματα για εμάς είναι τα εξής. Μετά από πολλά χρόνια που το φοιτητικό κίνημα δεν ήταν σε έξαρση, που μας θεωρούσαν μια γενιά προσαρμοσμένη στις ανάγκες της αγοράς και του εργοδότη, που θα δουλεύει με 800 ευρώ ίσως και λιγότερα, μια γενιά που δε θα μπορεί να θέτει στο τραπέζι τα αιτήματα διαπραγμάτευσης της εργασίας, μια γενιά που όλοι νόμιζαν πως είναι του καναπέ και της τηλεόρασης, πιστεύω ότι αποδείξαμε το αντίθετο.

Το κίνημα έδειξε και σε μας τους ίδιους ότι πρέπει να ξεφύγουμε από αντιλήψεις που το προηγούμενο διάστημα μας κατείχαν. Ετσι τόσο οι νίκες, οι συμμαχίες όσο και οι δομές, πιστεύω ότι μας ανέδειξαν ότι μπορούμε να πάμε πιο μπροστά και να είμαστε σε θέση μάχης. Στις φετινές φοιτητικές εκλογές καταφέραμε να κατοχυρώσουμε ότι τα σχήματα μπορούν να συζητάνε και να παλεύουν, εμείς σαν ΕΑΑΚ καταφέραμε να εκφράσουμε ότι υπάρχει κόσμος σε θέση μάχης.

Το εγχείρημα της κοινής καταγραφής μπορεί να μην πέτυχε αλλά υπάρχει δυνατότητα να μπούμε σε διαδικασία κοινών συζητήσεων και να δούμε πως η ριζοσπαστική αριστερά μπορεί να είναι πιο διευρυμένη και πιο πλουραλιστική και πώς θα μπορεί να συζητά με καλύτερους τρόπους για να μπορεί στα Πανεπιστήμια να διαμορφώνει καλύτερους όρους για αυτή.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΛΩΤΑΣ

Ηλεκτρολόγοι ΕΜΠ, ΑΡΑΣ

Πριν ένα χρόνο είμασταν σε τελείως διαφορετική κατάσταση. Το ίδιο το κράτος και η κυβέρνηση έκανε μια εκτίμηση ότι τώρα ήρθε η ώρα για την επίθεση στην εκπαίδευση, τώρα ήρθε η ώρα για την επίθεση στα φοιτητικά κεκτημένα και δικαιώματα. Τελικά αυτό που έγινε ήταν ότι οι φοιτητές μπήκαν στα αμφιθέατρα δείχνοντας ότι η έννοια της συλλογικότητας και της αντίδρασης δεν έχει βγει από τη συνείδησή τους, ότι δεν έχει εγχαρακτεί τελείως το ιδεολόγημα της ανταγωνιστικότητας και ο ατομικός δρόμος.

Τα χαρακτηριστικά του κινήματος που για εμάς έχουν σημασία είναι ότι μπήκαν στο χρονοντούλαπο της ιστορίας λογικές της κακιάς ιστορίας της αριστεράς του φοιτητικού κινήματος, λογικές σεχταρισμού και απομονωτισμού, λογικές μετώπου γύρω από τον εαυτό μας είτε είχαν να κάνουν με το εσωτερικό της ριζοσπαστικής αριστεράς είτε είχαν να κάνουν με τις δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς.

Χρειάζεται η ριζοσπαστική αριστερά να συνεχίσει να προσφέρει σε όλα τα πεδία της αντίστασης στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση όπως δίδαξε και το φοιτητικό κίνημα με τη λογική του ενιαίου μετώπου. Το κίνημα συγκροτήθηκε στη βάση των συνελεύσεων που έφεραν την πολιτική στα χέρια των φοιτητών, έφεραν τις μάζες στο προσκήνιο και ανέδειξαν τη ριζοσπαστική αριστερά στην ηγεμονία του κινήματος.

Ζήσαμε όλοι μαχητικές διαδηλώσεις που αμφισβητούσαν τη δυνατότητα του κράτους να λέει που θα πάει η πορεία, αμφισβητούσαν ακόμα και τη ψήφο 166 βουλευτών να αποφασίζουν μόνοι τους όταν 40 χιλιάδες νεολαίοι και εργαζόμενοι έμειναν μέχρι τέλους με οδομαχίες, με δακρυγόνα έξω από το κτίριο. Μία από τις μεγαλύτερες νίκες που έχουμε πετύχει να μην περάσουν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, την αναβολή της κατάθεσης του νόμου πλαισίου, να είναι ανεφάρμοστος ο νόμος.

Το κίνημα έχει αφήσει ίχνη σε όλη την κοινωνία που είδε ότι απέναντι σε μια κυβέρνηση που επιστρατεύει ναυτεργάτες και δε δίνει σημασία στους δασκάλους, αν ένα κίνημα είναι αμεσοδημοκρατικό, αν ένα κίνημα προσπαθεί, αν είναι επικίνδυνο, αν είναι ριζοσπαστικό μπορεί τις λογικές των αφεντικών και των κυβερνήσεων να τις σπάνε.

Εδώ μπαίνει το στοίχημα της ριζοσπαστικής αριστεράς να συνεχίσει, στην κατεύθυνση του ενιαίου μετώπου τόσο στην εκπαίδευση όσο και στην εργασία ενάντια στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Για να ενισχύσουμε την παρέμβαση της ριζοσπαστικής αριστεράς σε αυτό το ενιαίο μέτωπο, χρειάζεται με κοινές διαδικασίες αρχικά και αργότερα κοινά σχήματα σε κάθε κοινωνικό χώρο να μπούμε σε πορεία που στο τέλος της διαδρομής θα καταλήξει στον πόλο της ριζοσπαστικής αριστεράς που θα μπορεί να δώσει διέξοδο στους αγώνες της νεολαίας και των εργαζομένων.

Πιστεύω ότι το ότι δεν καταφέραμε για διάφορους λόγους το κοινό κατέβασμα στις φοιτητικές εκλογές δεν πρέπει να αποτελέσει τροχοπέδη στην από δω και πέρα συνεργασία των ΕΑΑΚ και της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ αλλά και όλων των οργανώσεων της ριζοσπαστικής αριστεράς. Πρέπει να υπάρξει ένα σταθερό πεδίο διαλόγου, να υπάρξει σε όλα τα επίπεδα ανταλλαγή ιδεών και ενότητα στη δράση.

ΝΙΚΗ ΑΡΓΥΡΗ

ΦΛΣ Αθήνας, Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ

Τα πράγματα πριν από ένα χρόνο ήταν πολύ διαφορετικά για δύο λόγους. Ο πρώτος είναι ότι δεν είχαμε τη σπασμένη βιτρίνα της κυβέρνησης ενώ τώρα την έχουμε γιατί το φοιτητικό κίνημα την τσάκισε. Ο δεύτερος είναι ότι πριν ένα χρόνο δεν ξέραμε ούτε τα μικρά ονόματα των συντρόφων από τα ΕΑΑΚ που είναι σήμερα μαζί μας, ενώ τώρα όχι μόνο έχουμε πίσω μας μια συνεργασία ενός χρόνου στις καταλήψεις αλλά φτάνουμε σήμερα να συζητάμε μαζί ποια η συνέχειά του.

Πιστεύω ότι τσακίσαμε την κυβέρνηση γιατί καταφέραμε να ανοιχτούμε στην κοινωνία, να βγούμε έξω από τις σχολές, να βγούμε στις γειτονιές και στους εργατικούς χώρους. Ετσι σπάσαμε τη συναίνεση, έτσι ο νόμος πλαίσιο είναι ανεφάρμοστος και θα παραμείνει. Φτάσαμε μέχρι εδώ με συγκεκριμένες μάχες και επιλογές, όπως η συμπόρευση με τους πανεπιστημιακούς της ΠΟΣΔΕΠ, η ενότητα της αριστεράς που πίεσε την ΠΚΣ αλλά και τα αριστερά κομμάτια της ΠΑΣΠ να μπουν στο κίνημα, η σύνδεση με τους εργαζόμενους.

Ηταν η επιλογή κάποιων να πάνε στους εργατικούς χώρους, να μοιράζουν τα πλαίσια, να συζητάνε με τους εργαζόμενους και να σπάνε τα επιχειρήματα του κάθε Πρετεντέρη. Ηταν ότι το κίνημα απέκτησε αντικυβερνητικό χαρακτήρα, απαίτησε την παραίτηση της Γιαννάκου και του Πολύδωρα των υπουργών της βίας. Ηταν η πολιτική μέσα στο κίνημα, οι συζητήσεις μέσα στα συντονιστικά των σχολών και το πανελλαδικό συντονιστικό πώς συνεχίζουμε, πώς συνδεόμαστε με τον έξω κόσμο, αν θα συμμετέχουμε στο αντιπολεμικό συλλαλητήριο της 17 Μάρτη.

Για εμάς η μάχη των φοιτητικών εκλογών ήταν πολιτικότατη. Κάναμε μια συγκεκριμένη πρόταση για να εκφραστεί ο κόσμος του κινήματος. Το κίνημα είχε την ανάγκη να καταλάβει ότι υπάρχει διαφορετική φυσιογνωμία πλέον στα Πανεπιστήμια. Οτι η αριστερά συνεργάζεται εκλογικά όπως και στο δρόμο. Βλέπαμε τα αποτελέσματα της Γαλλίας την ίδια περίοδο και λέγαμε να μην γίνει το ίδιο.

Δεν πέτυχε αλλά συνεχίζουμε. Συμφωνώ με τους συντρόφους ότι χρειάζεται να συζητάμε πως χτίζουμε τη ριζοσπαστική αντικαπιταλιστική αριστερά. Ο κόσμος των καταλήψεων είναι ο κόσμος που ριζοσπαστικοποιήθηκε μέσα από μάχες το προηγούμενο διάστημα, όπως το αντιπολεμικό κίνημα του 2003 και της 15 Φλεβάρη. Αυτό που δεν πρέπει να φοβόμαστε είναι να βάζουμε την πολιτική μέσα στις σχολές, στις συνελεύσεις και σε κοινές εκδηλώσεις. Αυτό είναι το καθήκον της ριζοσπαστικής αριστεράς, να διατηρήσει το ενιαίο μέτωπο, να κάνει πράξη το σύνθημα το ποτάμι πίσω δε γυρνά, έρχεται και δεύτερο ποτάμι, όχι μόνο τη Μαριέττα να ξεκάνει αλλά και όλο το σύστημα και τη φρίκη που γεννάει.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Παλεύουμε για

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ
μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης.

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ
και όχι "σοσιαλισμό σε μια χώρα" ή "σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα"

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση όπως ο Οκτώβρης του 1917 δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ μετά την επικράτηση του σταλινισμού, της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών είναι κρατικοί καπιταλισμοί όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι'αυτό, υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε επίσης όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλεία της "δικής μας" άρχουσας τάξης υποστηρίζουμε το σύνθημα Ελληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σε αυτή την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ενα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

Θέλω να γίνω μέλος του ΣΕΚ

Ονομα

Διεύθυνση..

Πόλη ....

Τηλέφωνο...

Σωματείο - Σύλλογος..........................

....

Γράψτε μας στη διεύθυνση:
Τ.Θ.8161, Ομόνοια, 100 10 Αθήνα

ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΑ ΦΟΡΟΥΜ

ΙΟΥΝΗΣ 1967 - Ο πόλεμος του Ισραήλ ενάντια στους Αραβες

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6, 7μμ
Ομιλητής: Νίκος Λούντος

ΚΕΝΤΡΟ ΑΘΗΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 ΑΣΟΕΕ 7μμ

ΝΙΚΑΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6
Δημαρχείο 7.30μμ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6
Εργατικό Κέντρο 7.30μμ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 16/6
Πολιτιστ. Συλλ. Ανάληψη 7μμ

ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ 18/6, 7.30μμ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 20/6, 8μμ

ΒΥΡΩΝΑΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 20/6,8μμ

στις σχολές..

ΙΑΤΡΙΚΗ ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 7/6
Αίθουσα 1ου Έτους 2μμ
Ομιλήτρια: Θένια Ασλανίδη

Από την ΟΣΕ στο ΣΕΚ

ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 6/6, 8μμ

Ν.ΣΜΥΡΝΗ
ΠΕΜΠΤΗ 7/6
Παλαιό Δημαρχείο 7μμ

Τι είναι και για τι παλεύει το ΣΕΚ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 14/6
Εργατικό Κέντρο 7μμ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
ΣΑΒΒΑΤΟ 23/6
7.30μμ

Ο Λένιν στον 21ο αιώνα

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ
ΣΑΒΒΑΤΟ 30/6 7.30μμ

ΕΞΑΡΧΕΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 23/5 ταβέρνα Ροζαλία 7.30μμ
Το Ισλάμ και η Αριστερά
Ομιλητής: Νίκος Λούντος

ΓΑΛΑΤΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 23/5 Πινακοθήκη (Ψυχάρη 26) 7μμ
Μαρξ και Μπακούνιν
Ομιλητής: Γιώργος Πίττας

ΜΑΡΟΥΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 23/5 καφέ Γαρδένια 8μμ
Η κρίση της Τουρκίας
και η στάση της Αριστεράς
Ομιλητής: Σωτήρης Κοντογιάννης

ΑΓ.ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 23/5 Everest 8μμ
Η κρίση της Τουρκίας
και η στάση της Αριστεράς
Ομιλητής: Γιώργος Ράγκος

ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 23/5 καφέ info 8μμ
Η ιστορική αλήθεια και τα σχολικά βιβλία
Ομιλήτρια: Διονυσία Πυλαρινού

ΒΥΡΩΝΑΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 23/5 καφέ nuovo 8μμ
Η Παρισινή Κομμούνα
Ομιλήτρια: Λένα Βερδέ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 23/5 καφέ dream 8μμ
Τρότσκι
Ομιλητής: Στρατής Κωνσταντάρας

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 23/5 καφέ Άλσος 7μμ
Κόμμα, Τάξη, Κίνημα
Ομιλήτρια: Ανθή Αθανασούλα

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 23/5 καφέ Πρεσβεία 6.30μμ
Το επαναστατικό κόμμα σήμερα
Ομιλητής: Γιάννης Σηφακάκης

ΚΑΛΛΙΘΕΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 23/5 καφέ Λουξίν 6.30μμ
Το επαναστατικό κόμμα σήμερα
Ομιλητής: Νεκτάριος Δαργάκης

Ν.ΙΩΝΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 24/5 Παλαιό Δημαρχείο 8μμ
Η κρίση στην Τουρκία
και η στάση της Αριστεράς
Ομιλητής: Σωτήρης Κοντογιάννης

ΧΑΛΑΝΔΡΙ
ΠΕΜΠΤΗ 24/5 Στέκι (Αβέρωφ 7α) 8μμ
Η κρίση στην Τουρκία
και η στάση της Αριστεράς
Ομιλητής: Γιώργος Ράγκος

Ν.ΣΜΥΡΝΗ
ΠΕΜΠΤΗ 24/5 καφέ Γιώργος 8μμ
Τρότσκι
Ομιλήτρια: Χριστίνα Κόικα

ΙΛΙΟΝ
ΣΑΒΒΑΤΟ 26/5 καφέ «Σαν το παλιό καιρό» 7μμ
Κόμμα, Τάξη, Κίνημα
Ομιλητής: Γιάννης Βαλαής

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 26/5 Κέντρο Νέων 6.30μμ
Η μελλοντική σοσιαλιστική κοινωνία
Ομιλητής: Στέλιος Μιχαηλίδης

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 26/5 Πολιτιστ. Σύλλ. Ανάληψη 7μμ
Λενιν

ΕΞΑΡΧΕΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 ταβέρνα Ροζαλία 7.30μμ
Λένιν
Ομιλητής: Γιάννης Αγγελόπουλος

ΠΑΤΗΣΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 ΑΣΟΕΕ 5.30μμ
Ο Μάης του '68
Ομιλητής: Γρηγόρης Λιακόπουλος

ΜΑΡΟΥΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 καφέ Γαρδένια 8μμ
Τρότσκι: Προβλήματα της καθημερινής ζωής
Ομιλητής: Δημήτρης Λάμπρου

ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 καφέ info 8μμ
Ο Μάης του '68

ΒΥΡΩΝΑΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 καφέ nuovo 8μμ
Η Πολιτιστική Επανάσταση στην Κίνα

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 καφέ dream 8μμ
Η Πολιτιστική Επανάσταση στην Κίνα
Ομιλήτρια: Διονυσία Πυλαρινού

ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 Εργατικό Κέντρο 7.30μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ

ΝΙΚΑΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 Δημαρχείο 7.30μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ

ΧΑΝΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 καφέ 'Γωνιά των αγγέλων' 8μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ
Ομιλήτρια: Δώρα Κίντη

Ν.ΙΩΝΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 31/5 Παλαιό Δημαρχείο 8μμ
Τρότσκι: Προβλήματα της καθημερινής ζωής
Ομιλητής: Γιώργος Ράγκος

Ν.ΣΜΥΡΝΗ
ΠΕΜΠΤΗ 31/5 καφέ Γιώργος 8μμ
Ο Μάης του '68

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6 7μμ
Τι είναι και για τι παλεύει το ΣΕΚ

ΙΛΙΟΝ
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6 καφέ «Σαν το παλιό καιρό» 7μμ
Αντίσταση και κίνημα στην Μέση Ανατολή

ΚΕΝΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6 καφέ Sante 7μμ
Η κρίση της Τουρκίας
και η απάντηση της Αριστεράς
Ομιλητής: Στέλιος Γιαννούλης

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 2/6 Πολιτιστ.Σύλλ. Ανάληψη 7μμ
Μαρξ vs Μπακούνιν
Ομιλήτρια: Μαρίνα Παναγιωτοπούλου

ΧΑΡΙΛΑΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΗ 3/6 Σύνδεσμος Α.Βελουχιώτη 7μμ
Τα αποτελέσματα των εκλογών
στην Γαλλία. Τι Αριστερά χρειαζόμαστε;
Ομιλητής: Νίκος Τουρνάς

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΚΥΡΙΑΚΗ 3/6 Γραφεία Δημοτικής Κίνησης 8μμ
Η απελευθέρωση των Ομοφυλόφιλων
Ομιλητής: Κώστας Τορπουζίδης

ΜΑΡΟΥΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 6/6 καφέ Γαρδένια 8μμ
Λένιν: οδηγός για δράση
Ομιλήτρια: Ευδοκία Μουστάκα

ΧΑΝΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 6/6 καφέ 'Γωνιά των αγγέλων' 8μμ
Εχει "νέο" πρόγραμμα το ΠαΣοΚ;

Ν.ΙΩΝΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 7/6 Παλαιό Δημαρχείο 8μμ
Λένιν: οδηγός για δράση
Ομιλήτρια: Δήμητρα Λιναρδάκη

ΧΑΛΑΝΔΡΙ
ΠΕΜΠΤΗ 7/6 Στέκι (Αβέρωφ 7α) 8μμ
Λένιν: οδηγός για δράση
Ομιλήτρια: Δήμητρα Κυρίλλου

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 9/6 Πολιτιστ.Σύλλ. Ανάληψη 7μμ
Το επαναστατικό κόμμα σήμερα
Ομιλητής: Θράσος Τζιάρας

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 καφέ Πρεσβεία 6.30μμ
Λένιν

ΚΑΛΛΙΘΕΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 καφέ Λουξίν 6.30μμ
Λένιν

ΧΑΝΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 καφέ 'Γωνιά των αγγέλων' 8μμ
Τι είναι ρατσισμός και πως παλεύεται;

ΓΑΛΑΤΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/6 Πινακοθήκη (Ψυχάρη 36) 7μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ

ΕΞΑΡΧΕΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 27/6 ταβέρνα Ροζαλία 7.30μμ
Απο την ΟΣΕ στο ΣΕΚ

στις σχολές..

ΦΛΣ ΑΘΗΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 24/5 12μες
Ρόζα Λούξεμπουργκ
Ομιλήτρια: Νίκη Αργύρη

ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 24/5 ΣΔΟ - Αίθουσα 204 1μμ
Ο Μάης του '68
Ομιλήτρια: Κατερίνα Θωίδου

ΤΕΙ ΠΑΤΡΑ
ΠΕΜΠΤΗ 24/5 Μεγάλο Αμφιθέατρο 7μμ
Τρότσκι: η κληρονομιά ενός επαναστάτη
Ομιλητής: Χρήστος Κιούπης

ΝΟΜΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΡΙΤΗ 29/5 Αίθουσα 5 (3ος όροφος) 6μμ
Η Ισπανία του 1936: Μαρξ και αναρχικοί
Ομιλητής: Γιάννης Μήτζιας

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΕΧΝΗΣ ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΤΡΙΤΗ 29/5 Κεντρική Βιβλιοθήκη 2μμ
Βενεζουέλα: η αντικαπιταλιστική ανταρσία στην «αυλή» των ΗΠΑ
Ομιλητής: Άλκηστης Πολυχρόνη
Προβολή: «The revolution will not be televised»

ΠΑΝΤΕΙΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30 /5 Αιθ Σ.Καράγιωργα(2) 2μμ
Τι είναι και γιατί παλεύει το ΣΕΚ
Ομιλητής Στρατής Κωνσταντάρας

ΝΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 30/5 3μμ
Πως χάθηκε η Ρώσικη Επανάσταση
Ομιλητής: Γιάννης Αγγελόπουλος

ΦΛΣ ΑΘΗΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 31/5 12μες
Ισπανία 1936
Ομιλήτρια: Αιμιλία Γεροκούδη

ΠΑΝΤΕΙΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 6 /6 Αιθ Σ.Καράγιωργα(2) 2μμ
Μαρξ και Μπακούνιν

ΝΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 6/6 3μμ
Τόνι Κλιφ
Ομιλήτρια: Κατερίνα Παπαδούλη

ΠΑΝΤΕΙΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 Αιθ Σ.Καράγιωργα(2) 2μμ
Λένιν
Ομιλητής:Νεκτάριος Δαργάκης

ΝΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 13/6 3μμ
Τρότσκι
Ομιλήτρια:Δήμητρα Λιναρδάκη

μαθητές

ΧΑΛΑΝΔΡΙ
ΣΑΒΒΑΤΟ 26 /5 Coffee Time 7μμ
Από την ΟΣΕ στο ΣΕΚ
Ομιλήτρια: Ελπίδα Καμπάνη

Εξορμήσεις με την Εργατική Αλληλεγγύη

ΤΕΤΑΡΤΗ 23/5
ΚΑΤΩ ΠΑΤΗΣΙΑ σταθμός ΗΣΑΠ 4μμ

ΠΕΜΠΤΗ 24/5
ΚΑΤΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ σταθμός ΗΣΑΠ 7μμ
ΚΑΛΛΙΘΕΑ σταθμός ΗΣΑΠ 6.30μμ
Ν.ΙΩΝΙΑ πεζόδρομος Μ.Ασίας 6μμ
ΜΑΡΟΥΣΙ πεζόδρομος Ερμού 6μμ
ΧΑΛΑΝΔΡΙ πεζόδρομος Χαιμαντά 6μμ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ Λόφος Αξιωματικών 7μμ

ΡΕΘΥΜΝΟ
Παλιά Πόλη 6.30μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25/5
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ σταθμός Μετρό 6.30μμ
ΓΑΛΑΤΣΙ Σκλαβενίτης 6.30μμ
ΚΟΥΚΑΚΙ σταθμός Μετρό Φιξ 6.30μμ
ΙΛΙΟΝ κεντρική πλατεία 7μμ
ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ Σκλαβενίτης 7μμ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ πεζόδρομος 6.30μμ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ πεζόδρομος Σωτήρος 7μμ
ΝΙΚΑΙΑ My Market 6.30μμ

ΡΕΘΥΜΝΟ
Παλιά Πόλη 6.30μμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 26/5
ΕΞΑΡΧΕΙΑ λαϊκή Καλλιδρομίου 11.30πμ
ΚΥΨΕΛΗ κεντρική πλατεία 12.30μμ
ΑΓ.ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Αγ.Ιωάννη & Γιαβάση 11πμ
ΒΥΡΩΝΑΣ πλατεία Δεληολάνη 12μες
Ν.ΣΜΥΡΝΗ κεντρική πλατεία 12μες
ΖΩΓΡΑΦΟΥ μάρκετ ΙΝ 12μες
ΕΛΛΗΝΙΚΟ Βασιλόπουλος 12μες
ΑΙΓΑΛΕΩ πλ.Εσταυρωμένου 11πμ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ πλ.Ελευθερίας 12μες

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΚΕΝΤΡΟ Άγ.Λαμπράκη 11πμ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ πλ.Επταλόφου 11πμ
ΤΟΥΜΠΑ Αγ.Θεράποντος 11πμ
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ πεζόδρομος 11πμ
ΧΑΡΙΛΑΟΥ πλ.Οσίας Ξένης 11πμ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ
Νομαρχία 11πμ

ΡΕΘΥΜΝΟ
Παλιά Πόλη 11.30πμ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
Λιοντάρια 11.30πμ

ΧΑΝΙΑ
Αγορά 11.30πμ

στις σχολές κάθε μέρα...

ΑΘΗΝΑ
ΠΑΝΤΕΙΟΣ Πεζόδρομος 11πμ
ΦΛΣ κεντρική είσοδος 11πμ
ΝΟΠΕ κεντρική είσοδος 9πμ
ΕΜΠ Τοπογράφοι 11πμ
ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΤΕΦ εστιατόριο 12μες

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΝΟΜΙΚΗ φουαγιέ 11πμ
ΙΑΤΡΙΚΗ κυλικείο 11πμ
ΜΜΕ ισόγειο 11πμ
ΜΟΥΣΙΚΟ φουαγιέ 11πμ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΙΑΤΡΙΚΗ κυλικείο 9πμ
ΦΛΣ κυλικείο 10πμ
ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΕΧΝΗΣ κεντρική Βιβλιοθήκη 10πμ
ΛΕΣΧΗ 2μμ

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ Κοσμητεία 9πμ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ (Βούτες) 11πμ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΝΩΣΣΟΥ 11πμ
ΤΕΙ 11πμ

ΤΕΤΑΡΤΗ 23/5 & ΠΕΜΠΤΗ 24/5
ΑΣΟΕΕ κεντρική είσοδος 1μμ

εργατικη αλληλεγγυη
ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Εκδίδεται από το ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
Ιδιοκτήτης: *ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ*
Εκδότης: *Κώστας Πίττας*
Διευθυντής: *Πάνος Γκαργκάνας*
Εκτύπωση: *Μεσημβρινή Α.Ε.*
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση:
Παντελής Γαβριηλίδης, Αλέξης Καλέργης
e-mail: ergatiki@otenet.gr
Γραφεία: Αναξαγόρα 14Α, Ομόνοια
τηλ. 210 52 41001, fax 210 52 27177
Διεύθυνση Αλληλογραφίας:
ΤΘ 8161 Ομόνοια 100 10 Αθήνα
Κωδικός ΕΛΤΑ 7856

Η απειλή για τα δημοκρατικά δικαιώματα

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΑΡΑΦΙΑΝΟΣ

Ο νεοφιλελευθερισμός και η αναδιάρθρωση οδηγεί σε μία συγκεκριμένη πολιτική γύρω από τα δικαιώματα. Αυτή είναι η περιστολή των δικαιωμάτων, η άρση των κοινωνικών κατακτήσεων που είχαν επιτευχθεί το προηγούμενο διάστημα και το χτύπημα συγκεκριμένων δικαιωμάτων στην ελεύθερη έκφραση και στη διαδήλωση και γενικότερα στη δυνατότητα αντίστασης.

Πέρα από αυτό η πολιτική γύρω από το θέμα των δικαιωμάτων στοχεύει και στην κατατρομοκράτηση των πολιτών έτσι ώστε να διαμορφώνονται οι συνειδήσεις εκείνες οι οποίες θα δημιουργούν το έδαφος για αυτή την άρση των δικαιωμάτων. Σε αυτό συντελεί το «δικαίωμα στην ασφάλεια» και όλος ο διάλογος γύρω από τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας».

Σε αυτό συντελούνε μία σειρά από μέτρα. Το πρώτο είναι η παρακολούθηση του δημόσιου και του ιδιωτικού χώρου. Από τις κάμερες που σε χώρες της Δυτικής Ευρώπης έχει πάρει στοιχεία πανοπτικής κοινωνίας έχουμε και μία συνεχή παρακολούθηση με κάμερες στον ιδιωτικό χώρο, που αποσκοπούν στην παρακολούθηση όχι μόνο του χρήστη ή του καταναλωτή αλλά κυρίως του εργαζόμενου.

Η δεύτερη κατεύθυνση είναι η ισχυροποίηση του θεσμικού πλαισίου. Εχουμε ιδίως στον τομέα της ποινικής καταστολής μία σημαντική μετατόπιση σε θεσμικό επίπεδο από το φιλελεύθερο νομικό σύστημα που είχε κατακτηθεί, με τους αγώνες της Γαλλικής Επανάστασης, σε ένα σύστημα που θυμίζει το σύστημα της ναζιστικής Γερμανίας. Δηλαδή τη μεταφορά της ποινικής καταστολής από την ατομική ευθύνη στην συλλογική ευθύνη και τη μεταφορά του ποινικού ενδιαφέροντος από τον δράστη ή αυτόν κατά του οποίου υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις τέλεσης αδικημάτων, στον ύποπτο. Υποπτος είναι οιονεί ο καθένας μας. Αυτό το βλέπουμε να συμβαίνει με θεσμικές μετατροπές όπως στη ΣΕΓΚΕΝ 3, στον ευρωτρομονόμο, όπως το είδαμε στις δίκες της 17Ν και του ΕΛΑ, που αποτέλεσαν τα πειραματόζωα για τη χρήση αυτών των τεχνικών σε ευρύτερα στρώματα κοινωνικά. Το είδαμε και στο τελευταίο χτύπημα των φοιτητών με τη δίκη των 49, αλλά και σήμερα με τον προφυλακισμένο φοιτητή από την Θεσσαλονίκη. Η προφυλάκιση έχει αρχίσει να γίνεται μία μόνιμη πρακτική απέναντι στους διαδηλωτές.

Αλλες όψεις αυτού του φαινομένου είναι το χτύπημα στο δικαίωμα του συνδικαλίζεσθαι. Η προσπάθεια απαγόρευσης όλων των απεργιών ως παράνομων και καταχρηστικών, έχει περάσει πια και σε ένα θεσμικό χτύπημα στο δικαίωμα της αντίστασης. Είτε είναι οι μεταβολές εκείνες μέσα και στο πανεπιστημιακό πλαίσιο με την άρση του ασύλου, είτε είναι η περιστολή του δικαιώματος στη διαδήλωση. Αυτό το βλέπουμε να επιχειρείται τόσα χρόνια και σε θεσμικό επίπεδο, με την επιβολή μέτρων που επαναφέρουν το νομοθετικό διάταγμα της χούντας για την περιστολή των διαδηλώσεων, όπως είναι πχ το να στοχοποιείται ο επικεφαλής της διαδήλωσης όπως είδαμε με τον πρόεδρο της ΠΟΣΔΕΠ, όπως είναι η άμεση φυσική καταστολή με τη χρήση δακρυγόνων πέρα από κάθε νομικό μέτρο, όπως το βλέπουμε να συμβαίνει και με όλη την προσπάθεια αυτή τη στιγμή να περάσουμε σε ένα νέο πλαίσιο το οποίο θα χρησιμοποιεί ακόμα και πλαστικές σφαίρες. Ολα αυτά δικαιολογούνται με ένα ιδεολογικό πρίσμα ότι το δικαίωμα διαδήλωσης ασκείται καταχρηστικά, και πρέπει να περιοριστεί για να μπορέσει να αντιμετωπιστεί από ένα γενικότερο δικαίωμα των πολιτών να μετακινούνται ελεύθερα.

Αυτή την τάση κατατρομοκράτησης την βλέπουμε πια να γίνεται νομιμότητα. Οι αστυνομικές δυνάμεις πλέον προχωρούνε σε προσαγωγές, οι οποίες έχουν σαν στόχο τον έλεγχο της δικαστικής ταυτότητας (αν έχει κανείς κατηγορηθεί στο παρελθόν για κάποιο αδίκημα ή αν είναι φυγόποινος). Αυτό το βλέπουμε να συμβαίνει στο δρόμο σε καθημερινή βάση και μέσα από όλη αυτή τη διαδικασία με την έκδοση νέων διαβατηρίων και ταυτοτήτων, όπου οι πολίτες σύρθηκαν και συνελήφθησαν για ποινές που μπορεί να ήταν από την εποχή της δικτατορίας.

Ποινές

Υπάρχει αυτή τη στιγμή και μία προσπάθεια αυταρχοποίησης ακόμα περαιτέρω του δικαστικού μηχανισμού. Η πάταξη του παραδικαστικού κυκλώματος, οδήγησε στη δημιουργία νέων κυκλωμάτων για τον έλεγχο του δικαστικού μηχανισμού και η αυστηροποίηση των ποινών με αποτέλεσμα να διογκωθεί ακόμα περισσότερο το εκρηκτικό πρόβλημα και του σωφρονιστικού συστήματος.

Ολη αυτή η πολιτική έχει και συγκεκριμένες αντιφάσεις. Υποτίθεται ότι αυτό το σύστημα πάει να βελτιωθεί με νέες φυλακές. Αυτές όμως έχουν δομηθεί με τη λογική της επιτήρησης και της απομόνωσης. Οταν αυτό όμως λόγω της αυστηροποίησης του δικαστικού συστήματος δημιουργεί ακόμα μεγαλύτερη έκρηξη στον τομέα του πόσοι άνθρωποι μπαίνουν στη φυλακή και διότι έχουν πρόβλημα να καταβάλουνε χρηματικές ποινές, έχουμε το φαινόμενο της έκρηξης. Η τελευταία έκρηξη στις φυλακές ξεκίνησε από μία καινούργια φυλακή.

Αυτή τη στιγμή βλέπουμε να περνάνε θεσμικά μέτρα μέσω ΕΕ και να εφαρμόζονται πριν υπάρξει θεσμική ρύθμιση. Το φαινόμενο των υποκλοπών ξεκίνησε πριν καν δημιουργηθεί το θεσμικό πλαίσιο για τις νόμιμες συνακροάσεις, πριν καν ρυθμιστεί το ζήτημα της διατήρησης των προσωπικών δεδομένων. Αυτά περνάνε σιγά σιγά στο νομοθετικό πλαίσιο της Ελλάδας, αλλά αποτελέσματα της εφαρμογής τους έχουμε και από πριν.

Το δεύτερο κλασσικό παράδειγμα είναι η περίπτωση της απαγωγής των Πακιστανών. Οπου εκεί έχουμε εφαρμογή ενός συγκεκριμένου θεσμικού μέτρου που είναι η απόφαση πλαίσιο για τις θέσπιση κοινών ανακριτικών μονάδων, όχι από χώρες της ΕΕ αλλά και από ξένες, και εννοούν τους αμερικάνους. Η πρακτική είναι παράνομη τακτική των διωκτικών αρχών να νομιμοποιηθεί μέσα από ταυτόχρονα θεσμικά μέτρα.

Ολη αυτή η προσπάθεια που γίνεται από την αστική τάξη είναι μία προσπάθεια δημιουργίας καθεστώτος ηγεμονίας, που δεν στηρίζεται μόνο στην ιδεολογία και στην πειθάρχηση αλλά υποτίθεται και στην δυνατότητα από τα κοινωνικά στρώματα να έχουν κάποια δικαιώματα και κάποιες εγγυήσεις.

Ολη αυτή η στρατηγική της περιστολής των δικαιωμάτων δημιουργεί αυτή την αντίφαση και ή θα δημιουργηθούν αντιστάσεις οι οποίες πραγματικά θα ανατρέψουν αυτή την κατεύθυνση και δεν θα αφήσουν να περάσουν τα ιδεολογήματα της ασφάλειας και της μετατροπής των συνειδήσεων και των πρακτικών των πολιτών ή θα αναπτυχθεί ένα ευρύ κίνημα αντίστασης που θα περνάει μέσα από συνδικαλιστικούς χώρους και θα οδηγεί σε μία άλλη κατεύθυνση. Η προσπάθεια συγκρότησης μιας εργατικής ηγεμονίας, πρέπει να αναγνωρίσει ότι τα δικαιώματα αυτά αποτελούν, κατακτήσεις και ότι στόχος ενός εργατικού κινήματος και ενός σοσιαλιστικού κινήματος είναι να μετατρέψει αυτά τα δικαιώματα από την τυπική λογική ισότητα και ελευθερία σε ουσιαστική κοινωνική ισότητα και ελευθερία.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΑΚΟΣ

Ενα από τα βασικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν σήμερα οι κοινωνίες μας είναι το γεγονός ότι μία σειρά από κατακτημένα δικαιώματα, για τα οποία δόθηκαν πολλοί μεγάλοι αγώνες βρίσκονται υπό αμφισβήτηση. Δεν εννοώ μόνο το γεγονός της καταστολής και της διαδικασίας της περιστολής των ατομικών ελευθεριών. Γίνεται και μία προσπάθεια έντονη από πολλά και διάφορα κέντρα, της ιδεολογικής και πολιτικής αμφισβήτησης αυτών των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Κατά συνέπεια σήμερα είναι ένα από τα ουσιαστικότερα και βασικότερα θέματα τα οποία κανείς πρέπει να προβάλλει στην αντιπαράθεσή του με την παγκοσμιοποιημένη διαχείριση των κοινωνιών μας που επιβάλλει το κεφάλαιο.

Τα δικαιώματα των πολιτών διακρίνονται σε τρεις κατηγορίες. Η πρώτη είναι αυτή που αφορά τη συμμετοχή του πολίτη στη διαμόρφωση έστω και δια αντιπροσώπευσης στις αποφασιστικές λειτουργίες. Είναι αποτέλεσμα των αστικών επαναστάσεων στις οποίες διαμορφώθηκαν κάποια δεδομένα.

Η αντιπαράθεση ανάμεσα στον καπιταλισμό, όπως αυτός εξελίχθηκε στον 20ο αιώνα και στον σοσιαλισμό που εκείνη την περίοδο ήταν το αντίβαρο σε όλη αυτή την επιλογή που έχει επιβάλλει ο καπιταλισμός, διαμόρφωσαν μία σειρά από άλλα δικαιώματα τα οποία προέκυψαν από τους αγώνες κυρίως των εργαζομένων, αλλά και άλλων κοινωνικών ομάδων οι οποίες δεν ήταν προνομιούχες. Πχ το δικαίωμα στη δωρεάν Παιδεία, εκπαίδευση, υγεία δηλαδή μία σειρά δικαιώματα που έχουν σχέση με την κοινωνική λειτουργία και την αλληλεγγύη.

Συλλογικότητα

Με την αρχή του 21ου αιώνα, διαμορφώνεται μία τρίτη κατηγορία δικαιωμάτων τα οποία έχουν μία ιδιοτυπία. Από τη μία πλευρά είναι προφανώς ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα με την έννοια ότι ασκούνται από τον καθένα μας, αλλά από την άλλη πλευρά, είναι δύσκολο να τα εφαρμόσεις εάν δεν τα λειτουργήσεις μέσα σε μιά συλλογικότητα. Πχ το δικαίωμα προστασίας του περιβάλλοντος δεν μπορώ να το ασκήσω αν δεν λειτουργήσει κοινωνικά σαν λογική. Αυτή η ομάδα κοινωνικών δικαιωμάτων, της διατροφής, του περιβάλλοντος, της πληροφορίας, της πρόσβασης, προέκυψαν με τις νεότερες τεχνολογικές εξελίξεις τα οποία τα ονομάζω τρίτης γενιάς ατομικά δικαιώματα.

Τα ατομικά δικαιώματα έχουν αποδυναμωθεί.Τα κοινωνικά δικαιώματα σήμερα αμφισβητούνται σοβαρότατα. Δεν είναι το πρόβλημα ότι δεν έχουμε δωρεάν παιδεία και υγεία, αλλά αμφισβητείται ιδεολογικά αν πρέπει αν έχουμε. Πράγματα οπού δίνουν μεγαλύτερη υποχρέωση σε εμάς να παλέψουμε κόντρα σε μία τέτοια ιδεολογική τοποθέτηση όπως έχουμε το άρθρο 16, την κατάργηση του ΕΣΥ και μία σειρά από άλλα κατοχυρωμένα δικαιώματα.

Η τρίτη γενιά δικαιωμάτων δυστυχώς δεν μας ανήκουν. Αυτά τα διαχειρίζεται αυτή τη στιγμή μόνο το κεφάλαιο. Πρέπει λοιπόν να διεκδικήσουμε ευθέως να φύγουν από τα χέρια του κεφαλαίου και να περάσουν στα χέρια αυτών που πρέπει να τα λειτουργήσουν και που είναι οι πολίτες.

Επίσης ο καπιταλισμός διαμορφώνει ένα άλλο «δικαίωμα» όπως το λένε αυτό της ασφάλειας. Είναι μία ολόκληρη λογική η οποία αναπτύσσεται κυρίως από τη CIA, και έχουμε και στην Ελλάδα εκφραστές αυτής της άποψης. Πιστεύω ότι αυτό το «δικαίωμα» είναι ψεύτικο, νόθο, διότι όσο διευρύνεται το δικαίωμα της ελευθερίας, τόσο η ασφάλεια του πολίτη μέσα σε μία κοινωνία διαμορφώνει όρους αλληλεγγύης. Και οι όροι αλληλεγγύης διαμορφώνουν όρους ασφάλειας. Ο Τζαβέντ Ασλάμ είναι το χαρακτηριστικό παράδειγμα. Οσο πιο ελεύθερος θα είναι ο συγκεκριμένος άνθρωπος, τόσο αναπτυσσόταν περισσότερο η αλληλεγγύη, τόσο λιγότερες πιθανότητες θα υπήρχαν να διαμορφωθούν όροι της οποιασδήποτε ανασφάλειας του πολίτη.

Η μάχη λοιπόν πρέπει να δοθεί προς την κατεύθυνση αυτή, πρέπει να εξαντλήσουμε τα ατομικά δικαιώματα που μας παρέχονται έστω και από το νόμο στα όριά τους, οπότε ή θα έχουμε πραγματικά πολύ μεγάλη ελευθερία, ή αν αυτό δεν είναι δυνατό γιατί το σύστημα δεν το επιτρέπει, τότε θα υπάρχει η δυνατότητα της ανατροπής τους με κάποια άλλα ατομικά δικαιώματα πιο κοντινά σε μας, πιο ανθρώπινα, πιο λαϊκά πιο κοντά σε αυτούς που σήμερα είναι η πλειοψηφία.

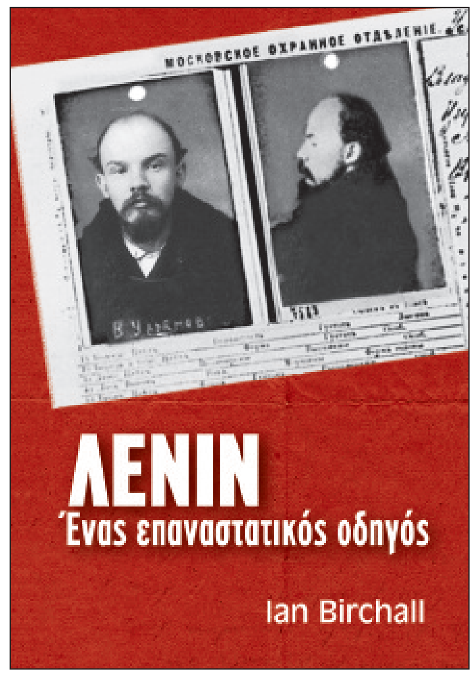
μαρξιστικό βιβλιοπωλείο

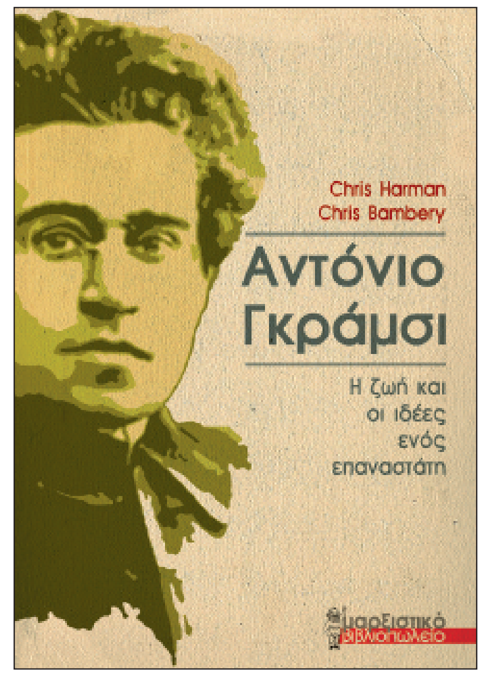
Ιδέες για να αλλάξουμε τον κόσμο

νέες εκδόσεις

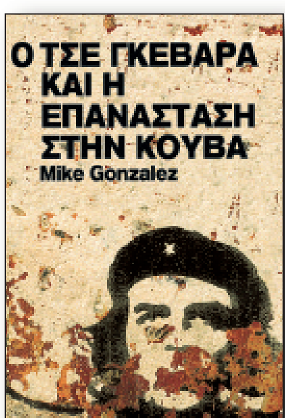

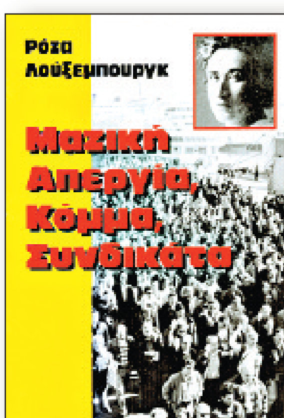

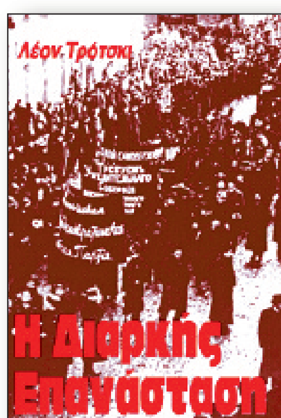

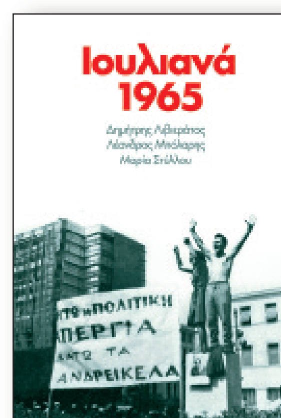
και πλούσια συλλογή από την επαναστατική παράδοση

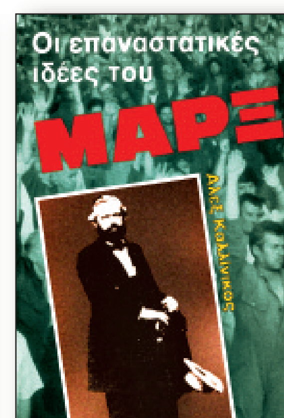

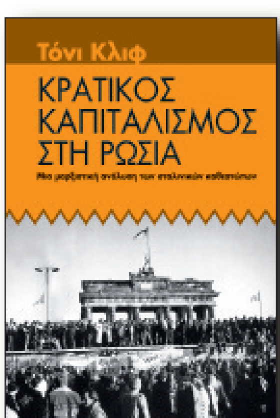

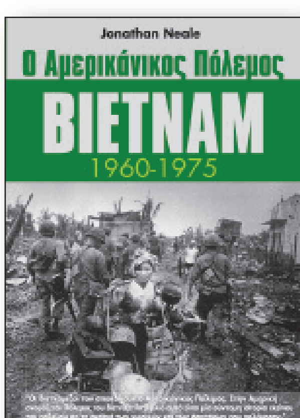

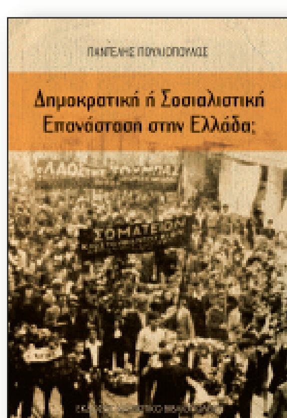

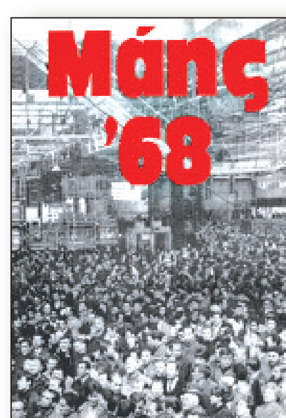

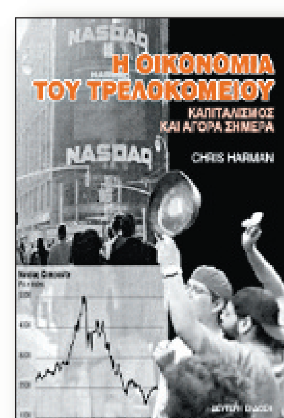

Φειδίου 14-16 (πίσω από Τιτάνια-Ρεξ), τηλ: 210 5247584, marxistiko@yahoo.gr

Συνέδριο ΕΚΑ

Το τριήμερο 17, 18, 19 Μάη πραγματοποιήθηκε το 26ο συνέδριο του Εργατικού Κέντρου της Αθήνας στο στάδιο Ειρήνης και Φιλίας. Δύο χιλιάδες περίπου σύνεδροι, που εκλέχτηκαν από 320 σωματεία και αντιπροσώπευαν πάνω από 150.000 εργαζόμενους απάρτιζαν την σύνθεση του συνεδρίου.

Το συνέδριο είχε μια πολύ πλούσια σε αγώνες και συμπεράσματα τριετία πίσω του. Κουβαλούσε τους αγώνες των συμβασιούχων που συνεχίζονται ακόμη, την απεργία διαρκείας των τραπεζών, τις μάχες στα λιμάνια ενάντια στην ιδιωτικοποίησή τους. Τους αγώνες των εργοστασίων να μην κλείσουν (κόκα κόλα, σεξ φόρμ κλπ), την απεργία των έξη εβδομάδων των δασκάλων και πάνω απ' όλα το φοιτητικό κίνημα που κατάφερε να τσακίσει την προσπάθεια της κυβέρνησης να ιδιωτικοποιήσει την Παιδεία. Δυστυχώς αυτοί οι αγώνες δεν βρέθηκαν στην καρδιά της όποιας συζήτησης έγινε στο συνέδριο. Αντίθετα το συνέδριο εξαντλήθηκε σε κινήσεις εντυπωσιασμού από το ΠΑΜΕ που κάθε μέρα αποχωρούσε από το συνέδριο για να επιστρέψει την επόμενη καταγγέλλοντας την απουσία συνέδρων των υπόλοιπων παρατάξεων.

Οι σύνεδροι της Πρωτοβουλίας ΓΕΝΟΒΑ προσπάθησαν να ανοίξουν τα ζητήματα που έχει να αντιμετωπίσει η εργατική τάξη την επόμενη περίοδο στον δρόμο που μας έδειξαν οι φοιτητικές καταλήψεις. Μιλήσαμε για την κρίση της κυβέρνησης που είναι αποτέλεσμα της εργατικής αντίστασης την προηγούμενη τριετία. Αντίστασης που αν και δεν οργανώθηκε από την συνδικαλιστική ηγεσία, κατάφερε σε στιγμές να καθυστερήσει τις επιθέσεις του νεοφιλελευθερισμού. Υποστηρίξαμε την ανάγκη να βαθύνουμε την κρίση του Καραμανλή τώρα που βρισκόμαστε σε προεκλογική περίοδο και γι' αυτό προτείναμε στο συνέδριο καταθέτοντας ψήφισμα, να μπει μπροστά το ΕΚΑ και να οργανώσει την φετινή διαδήλωση στην Διεθνή Εκθεση Θεσσαλονίκης. Να γίνει η ΔΕΘ το σημείο που θα συγκεντρωθούν όλα τα μέτωπα και όλοι οι εργατικοί χώροι ενάντια στην κυβέρνηση την ΝΔ, αναδεικνύοντας τα εργατικά αιτήματα. Γι' αυτό προτείναμε να προχωρήσει το ΕΚΑ στην κήρυξη 24ωρης απεργίας την Παρασκευή πριν την ΔΕΘ και να οργανώσει από τώρα το μαζικό ανέβασμα διαδηλωτών από την Αθήνα με πούλμαν και τρένα στην διαδήλωση το Σάββατο των εγκαινίων .

Συμβασιούχοι

Ταυτόχρονα προβάλαμε την ανάγκη το ΕΚΑ να προχωρήσει στην στήριξη των νέων κομματιών των εργαζόμενων που δίνουν τις μάχες μέσα στους χώρους τους ενάντια στις ελαστικές εργασιακές σχέσεις, και για να κερδίσουν την αναγνώριση των σωματείων τους. Οι εργαζόμενοι στην ΤΙΜ που δίνουν μεγάλη μάχη ενάντια στην εργοδοσία για να στήσουν το σωματείο στα πόδια του βρέθηκαν στο συνέδριο και κατέθεσαν και ψήφισμα που ζητούσαν την στήριξη του ΕΚΑ σε αυτήν την προσπάθεια. Το σωματείο Μισθωτών Τεχνικών που ζητούσε την νομιμοποίηση όλων των συνέδρων του παρόλο που η πλειοψηφία των μελών του σωματείου δουλεύει με μπλοκ παροχής υπηρεσιών και όχι με ΙΚΑ. Τα σωματεία των συμβασιούχων που βρέθηκαν εκεί ζητώντας το να πάρει πρωτοβουλίες το ΕΚΑ και να μπει μπροστά να οργανώσει τους συμβασιούχους που έχουν αφεθεί στην μοίρα τους. Τέτοιες πρωτοβουλίες από την μεριά του ΕΚΑ θα δώσουν νέο αίμα στο συνδικαλιστικό κίνημα, θα μαζικοποιήσουν τα συνδικάτα και θα οργανώσουν μαζικά και ανοργάνωτα κομμάτια εργαζόμενων μέχρι τώρα. Τελικά στο κλείσιμο του συνεδρίου, ο απερχόμενος πρόεδρος του ΕΚΑ Γ. Φελώνης πρότεινε να προχωρήσει το ΕΚΑ σε 24ωρη απεργία για τους συμβασιούχους στις 19 Ιουνη.

Αναδείξαμε την θετική συνεισφορά του ΕΚΑ όλη την προηγούμενη τριετία στο αντιπολεμικό κίνημα, αφού το ΕΚΑ βρίσκονταν πάντα στην πρώτη γραμμή των συλλαλητηρίων και των κινητοποιήσεων ενάντια στον πόλεμο. Σε αντίθεση όμως με αυτό, τονίσαμε ότι στο επίπεδο των αγώνων, το ΕΚΑ βρέθηκε στην σκιά της αδράνειας της ΓΣΕΕ και λειτούργησε όλη την προηγούμενη τριετία όχι σαν το κέντρο αντίστασης των εργατών στις επιθέσεις της κυβέρνησης αλλά σαν ουρά της ΓΣΕΕ που κινήθηκε συμβιβαστικά και υποτονικά.

Τέλος στην διάρκεια του συνεδρίου του ΕΚΑ αλλά και τις ημέρες πρίν από αυτό κάναμε την προσπάθεια να στηθεί ένα κοινό ψηφοδέλτιο της ριζοσπαστικής αριστεράς που να προσπαθήσει να εκφράσει μια τέτοια προοπτική στο συνέδριο και να διεκδικήσει και την εκπροσώπησή του στο νέο ΔΣ του ΕΚΑ που θα εκλεγεί αυτές τις μέρες. Για εμάς μια τέτοια προσπάθεια θα πρέπει να λειτουργήσει σαν ένα κέντρο πρωτοβουλιών ενωτικών που να μπορεί να ανοίγει αυτά τα μέτωπα, να οργανώνει αυτές τις μάχες προσπαθώντας να τραβήξει σε αυτήν την κατεύθυνση μεγάλα κομμάτια εργαζόμενων αλλά και ολόκληρο το ΕΚΑ. Δυστυχώς μεγάλο κομμάτι των συνέδρων της ριζοσπαστικής αριστεράς αντιλαμβάνονταν αυτήν την προσπάθεια περισσότερο σαν ένα μέτωπο της ριζοσπαστικής αριστεράς με τον εαυτό της χωρίς την δυναμική που προτείναμε. Αυτό φάνηκε και με αντιλήψεις που ήθελαν την Πρωτοβουλία Γενοβα ως "δόκιμο μέλος" αν συμμετείχε στο ψηφοδέλτιο.

Παρόλα αυτά στις εκλογές που θα γίνουν για την ανάδειξη νέας διοίκησης του ΕΚΑ θα στηρίξουμε εκλογικά το ψηφοδέλτιο της Αγωνιστικής Ταξικής Ενότητας για να αποκτήσει την δική της φωνή η ριζοσπαστική αριστερά στο ΔΣ του ΕΚΑ.

Γιάννης Θεοχάρης,
σύνεδρος ΕΚΑ από ΙΝΤΡΑΚΟΜ, από την Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ

Απεργία εργαζόμενων Δήμου Νίκαιας

48ωρη απεργία τη Δευτέρα 21 και Τρίτη 22 Μάη πραγματοποίησαν οι εργαζόμενοι του Δήμου Νίκαιας ύστερα από απόφαση της Γενικής τους Συνέλευσης την Παρασκευή 18/5. Το βασικό αίτημα της απεργίας είναι η μονιμοποίηση 130 εργαζομένων που ανήκουν στη Δημοτική Επιχείρηση (ΔΕΤΕΟΠΑΝ). Επίσης διεκδικούν την καταβολή των υπερωριών του εργατοτεχνικού προσωπικού και μία σειρά αιτήματα που αφορούν όλο το προσωπικό του Δήμου.

Οπως καταγγέλλει το σωματείο του Δήμου «κατά τη διάρκεια της κινητοποίησής μας, η διοίκηση που υποτίθεται ότι αντιτίθεται στην ιδιωτικοποίηση των Δημοτικών Υπηρεσιών, προσέλαβε ιδιωτικό συνεργείο καθαριότητας για το γυμναστήριο του «Πλάτωνα» σαμποτάροντας την απεργία μας».

«Κάτω από την πίεση των αγώνων που κάναμε όλα αυτά τα χρόνια το υπουργείο αναγκάστηκε να δεχτεί ότι είμαστε εργαζόμενοι αορίστου χρόνου και ότι καλύπτουμε τις προϋποθέσεις για να ενταχθούμε στο ΠΔ και να μονιμοποιηθούμε», μας είπε η **Μαρία Πιτερού** εργαζόμενη στη Δημοτική Επιχείρηση. «Ομως ο Δήμος της Νίκαιας δεν εγκρίνει τις ειδικότητές μας και καθυστερεί τη μονιμοποίησή μας. Δυστυχώς έχουμε δεχτεί επιθέσεις ότι συμμετέχουμε σε μία κομματική αντιπαράθεση με το Δήμο. Αυτό είναι τεράστιο ψέμα. Είμαστε συμβασιούχοι κάποιοι από το '99 κάποιοι από το 2000. Σήμερα συνεχίζουμε τον αγώνα που κάναμε όλα αυτά τα χρόνια. Πήγαμε το 2004 στα δικαστήρια γιατί ο Δήμος δεν μας ανανέωνε τις συμβάσεις μας. Στα δικαστήρια η επίσημη θέση του Δήμου ήταν ότι είμαστε άχρηστοι και περιττοί. Ενώ την ίδια περίοδο πήρε νέους συμβασιούχους.

Κερδίσαμε ασφαλιστικά μέτρα και ξαναγυρίσαμε στη δουλειά. Τώρα ζητάμε μονιμοποίηση και θα συνεχίσουμε να παλεύουμε για να διεκδικήσουμε κονδύλια για το Δήμο για καλύτερες υπηρεσίες για τους δημότες και καλύτερες συνθήκες δουλειάς για όλους. Η απεργία έχει μεγάλη επιτυχία που αγγίζει το 90%. Ολοι οι εργαζόμενοι του Δήμου είναι στο πλευρό μας αλλά και μεγάλο κομμάτι των κατοίκων της Νίκαιας. Αυτές τις δύο ημέρες κάναμε περιφρούρηση στο γκαράζ και στη συνέχεια βγήκαμε στις λαϊκές και στα καταστήματα και μοιράσαμε ανακοινώσεις του σωματείου. Είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε μέχρι τη νίκη».

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

24ωρη απεργία την 1η Ιούνη και 48ωρη στις 11 και 12 Ιούνη προχωρά η Ομοσπονδία Συλλόγων Υπουργείου Οικονομικών διεκδικώντας οικονομικά και θεσμικά αιτήματα, με βασικό την ενιαία μισθολογική αντιμετώπιση όλων των εργαζομένων του υπουργείου.

Την Τρίτη 22 Μάη έγινε σύσκεψη των Πρωτοβάθμιων σωματείων για την καλύτερη οργάνωση της απεργίας. Η εικόνα που μπήκε είναι ότι η απεργία αναμένεται να έχει επιτυχία αφού σε πολλούς χώρους θα γίνουν περιφρουρήσεις την ίδια ημέρα. Οπως είπαν χαρακτηριστικά οι συνάδελφοι από το ΚΕΠΥΟ ετοιμάζονται «να το κλείσουν».

Από την πλευρά του Συλλόγου Υπαλλήλων της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς προτείναμε να γίνουν τις επόμενες ημέρες Γενικές Συνελεύσεις σε κάθε χώρο για να ενημερωθούν όσο γίνεται περισσότεροι συνάδελφοι, να βγει αφίσα που να καλεί στην απεργία και να προτάσσει το θέμα των ασφαλιστικών ταμείων καθώς και να οργανωθεί συγκέντρωση την ημέρα της απεργίας. Στις 30 Μάη έχουμε προγραμματίσει τακτική Γενική Συνέλευση του Συλλόγου, όπου θα συζητήσουμε με όλους τους συναδέλφους για την επιτυχία της απεργίας.

Τιάνα Ανδρέου

ΚΑΝΑΛΙ-1

Νέα απεργιακή κινητοποίηση προκήρυξε η ΕΤΕΡ για τους τεχνικούς στο Κανάλι-1 την Τετάρτη 23 και την Πέμπτη 24 Μάη.

Προηγήθηκε 24ωρη απεργία την Παρασκευή 18/5. Αίτημα της απεργίας είναι η καταβολή των δεδουλευμένων των τεχνικών, αφού παραμένουν απλήρωτοι για επτά μήνες. Στην ίδια κατάσταση βρίσκονται και οι δημοσιογράφοι του Καναλιού, για τους οποίους η ΕΣΗΕΑ δεν είχε πάρει θέση, αλλά ύστερα από πιέσεις αναγκάστηκε να καλύψει και τους δημοσιογράφους για να συμμετέχουν στην 48ωρη .

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ πορεία της επιτροπής κατοίκων

ΓΑΛΑΤΣΙ

Την Πέμπτη 17 Μάη, πραγματοποιήθηκαν δύο συγκεντρώσεις και πορείες στους κεντρικούς δρόμους του Γαλατσίου και της Νέας Ιωνίας που κατέληξαν ταυτόχρονα στο Ολυμπιακό Γυμναστήριο (Παλαί) Γαλατσίου.

Οι διαδηλώσεις και η συγκέντρωση καλέστηκαν από μία μεγάλη Πρωτοβουλία που περιλαμβάνει τους Δήμους Ν. Ιωνίας, Γαλατσίου, Δημοτικές παρατάξεις και διάφορους φορείς, συλλόγους των περιοχών και οι τοπικές ομάδες της Πρωτοβουλία Γένοβα και η Συμμαχία για την Υπερνομαρχία.

Στόχος της κινητοποίησης (είναι η τρίτη στη σειρά) ήταν η αντίθεση των κατοίκων στην ανέγερση στο χώρο των εγκαταστάσεων του Γυμναστηρίου ενός Εμπορικού Κέντρου, τύπου MALL, από τον Όμιλο Χαραγκιώνη. Υστερα από Πλειοδοτικό Διαγωνισμό, που πραγματοποίησε η εταιρεία «Ολυμπιακά Ακίνητα Α.Ε.», η οποία διαχειρίζεται τις 15 Ολυμπιακές εγκαταστάσεις, το «Ολυμπιακό Γυμναστήριο Γαλατσίου» κατακυρώνεται για 40 (!!) χρόνια στην επιχείρηση «Ακροπόλ Χαραγκιώνης - Sonae - Sierra».

Πρόκειται για ακόμα ένα καραμπινάτο σκάνδαλο. Το Γυμναστήριο Γαλατσίου (εκεί γίνανε τα αθλήματα του Πινγκ-Πονγκ και Ρυθμικής Γυμναστικής των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004) κόστισε 65.000.000 (!) έχει συνολική επιφάνεια 39.000 τ.μ. (κατασκευάστηκε σε ένα οικόπεδο 90.000 τ.μ.) και έχει χωροθετηθεί σε τμήμα του κτήματος Ομορφοκλησιάς (Βείκου) στον Δήμο Γαλατσίου. Όμως, η περιοχή αυτή είχε χαρακτηριστεί αναδασωτέα (!!!) με την αριθμ. 108.424/1934 απόφαση του Υπουργού Γεωργίας, η οποία δεν έχει μέχρι σήμερα ανακληθεί ή καταργηθεί με άλλη ισοδύναμη νομική πράξη.

Με λίγα λόγια, όπως τόνισε και ο ομιλητής του ΣΕΚ στη συγκέντρωση, για το φαγοπότι της Ολυμπιάδας πληρώσαμε 65 εκατ. για ένα Γυμναστήριο που κατασκευάστηκε παράνομα σε μία αναδασωτέα περιοχή και τώρα το "χαρίζουν" στον Χαραγκιώνη για να φτιάξει ένα νέο Mall κάνοντας τσιμέντο το δάσος.

Δεν θα τον αφήσουμε. Είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε τις κινητοποιήσεις και να απαιτήσουμε οι ανάγκες μας για πράσινο και αθλητικές εγκαταστάσεις για τους κατοίκους να μπουν πάνω από τα κέρδη του κάθε Χαραγκιώνη.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΕΝΟΒΑ
ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ & ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ

εργατική αλληλεγγύη

Κάτω τα χέρια από τα νηπιαγωγεία

Απεργία των δασκάλων την Πέμπτη

24ωρη απεργία την Πέμπτη 24 Μάη κήρυξε η ΔΟΕ. Την ίδια μέρα στις 12 το μεσημέρι θα πραγματοποιηθεί προσυγκέντρωση των απεργών στα γραφεία της Δ.Ο.Ε. και στη συνέχεια πορεία στη Βουλή.

Η κήρυξη της 24ωρης απεργίας αποφασίστηκε σε έκτακτη συνεδρίαση που έκανε το ΔΣ της ΔΟΕ τη Δευτέρα 21/5 καθώς η κυβέρνηση αποφάσισε να προχωρήσει για ψήφιση στη Βουλή, πιθανότατα την προσεχή Πέμπτη 24-5-07, με τη διαδικασία του κατεπείγοντος, Σχέδιο Νόμου για τα ευρωπαϊκά προγράμματα, στο άρθρο 32 του οποίου προβλέπεται η δυνατότητα ίδρυσης και λειτουργίας Τμημάτων Νηπιαγωγείων στους Παιδικούς Σταθμούς των Δήμων και των Ιδιωτικών Σχολείων.

Η ψήφιση αυτού του νόμου ισοδυναμεί με άλλο ένα σκάνδαλο της κυβέρνησης της ΝΔ. Η ψήφιση του σχετικού άρθρου που δίνει τη δυνατότητα να ιδρύουν νηπιαγωγεία οι ιδιώτες και οι Δήμοι, έρχεται να προστεθεί δίπλα στην διετή προσχολική αγωγή για όλα τα παιδιά, που ψήφισε η κυβέρνηση της ΝΔ τον περασμένο Δεκέμβρη. Αυτό ήταν το μόνο από τα αιτήματα της απεργίας διαρκείας των δασκάλων, το οποίο είχε αποδεχτεί η Γιαννάκου. Ομως το δήθεν ενδιαφέρον της Γιαννάκου για την προσχολική αγωγή ήταν και αυτό άλλο ένα ψέμα.

Ετσι ενώ από την επόμενη χρονιά θα έπρεπε να διοριστούν άλλοι τόσοι νηπιαγωγοί και να φροντίσει το υπουργείο να δώσει κονδύλια για να βελτιώσει τις υποδομές των νηπιαγωγείων, αφού υποχρεωτικά τα παιδιά θα πηγαίνουν για δύο χρόνια σε αυτά, η Γιαννάκου ψηφίζει άρον άρον σχετικό άρθρο του Σχεδίου Νόμου για να αυξήσει αντί για τις δαπάνες για τα νηπιαγωγεία, την πελατεία των ιδιωτικών σχολείων. Μέχρι τώρα ο νόμος επέτρεπε στους ιδιωτικούς παιδικούς σταθμούς να έχουν μέχρι δύο τμήματα νηπιαγωγείων, ενώ τώρα με το νέο νόμο δίνει τη δυνατότητα να έχουν απεριόριστα τμήματα.

Από την προηγούμενη κινητοποίηση ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των νηπιαγωγίων

Αντίθετη με το σχετικό νόμο είναι και η ΠΟΕ ΟΤΑ που ζητά όπως και η ΔΟΕ η υποχρεωτική προσχολική αγωγή να είναι αποκλειστική ευθύνη του υπουργείου Παιδείας. Το πέρασμα των νηπιαγωγείων στους Δήμους θα σημάνει ουσιαστικά τη διάλυσή τους, αφού οι Δήμοι δεν έχουν τα απαραίτητα κονδύλια και θα αναγκαστούν στην ουσία να τα μετατρέψουν σε ιδιωτικά.

Επιπλέον αυτό θα σημάνει τη διάλυση του συνδικαλισμού και των εργασιακών σχέσων για τους νηπιαγωγούς. Θα σημάνει ότι ακόμα μεγαλύτερο κομμάτι θα αναγκάζεται να βρίσκει δουλειά μόνο στα ιδιωτικά σχολεία κάτω από άθλιες εργασιακές συνθήκες ή σαν συμβασιούχος στους Δήμους.

Η διάλυση των νηπιαγωγείων δεν είναι η μονη επίθεση που προωθεί το Υπουργείο Παιδείας για την επόμενη χρονιά. Ηδη το υπουργείο έχει ανακοινώσει τη μείωση των οργανικών θέσεων σε πολλά Δημοτικά Σχολεία ακόμα και στο κέντρο της Αθήνας και κανείς δεν ξέρει με πόσα παιδιά σε κάθε τάξη θα λειτουργήσουν τα Δημοτικά από την επόμενη χρονιά.

Γι' αυτό οι δάσκαλοι και οι νηπιαγωγοί δεν πρέπει να μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια. Στο συνέδριο της Ομοσπονδίας στις 21- 24 Ιούνη, χρειάζεται να αποφασίσουν ότι και ο φετινός Σεπτέμβρης θα είναι απεργιακός και θα δώσει το τελειωτικό χτύπημα στην κυβέρνηση των ψεμάτων και των σκανδάλων.

Κατερίνα Θωΐδου

ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΕΙΝΑΠ ΣΤΙΣ 30 ΜΑΗ

24ωρη απεργία την Τετάρτη 30 Μάη πραγματοποιούν οι νοσοκομειακοί γιατροί της Αθήνας με απόφαση της ΕΙΝΑΠ. Οι γιατροί διεκδικούν πληρωμή των εφημεριών, μαζικές προσλήψεις, αύξηση των δαπανών για την δημόσια υγεία. Το τελευταίο διάστημα σε μια σειρά νοσοκομεία έχουν ξεκινήσει κινητοποιήσεις από γιατρούς αλλά και το προσωπικό για να πληρωθούν δεδουλευμένα, εφημερίες και υπερωρίες.

Για παράδειγμα την Τρίτη 22 Μάη, οι εργαζόμενοι στο νοσοκομείο «Ελπίς» έκαναν τρίωρη στάση εργασίας και μαζική παράσταση στη Διοίκηση του νοσοκομείου. Το βασικό τους αίτημα είναι οι προσλήψεις. «Με τον οργανισμό του 1986, οι κενές θέσεις είναι στο 48%» επισημαίνει η ανακοίνωση του σωματείου.

Η απεργία της ΕΙΝΑΠ στις 30 Μάη είναι προϊόν της πίεσης της αγανάκτησης των εργαζόμενων, γιατρών και νοσηλευτικού προσωπικού. Χρειάζεται να έχει συνέχεια. Ομως, οι ηγεσίες της ΕΙΝΑΠ και της ΟΕΝΓΕ δεν κινούνται σε αυτή την κατεύθυνση. Την Δευτέρα 21 Μάη το Γενικό Συμβούλιο της ΟΕΝΓΕ έκανε διάβημα διαμαρτυρίας στον Αβραμόπουλο. Ο υπουργός, για άλλη μια φορά έδωσε αόριστες υποσχέσεις και κάλεσε τα συνδικάτα των γιατρών να ανοίξουν ένα ακόμα «διάλογο» που θα διαρκέσει μέχρι τις 30 Ιούνη. Στην συνεδρίαση του Γ.Σ που ακολούθησε, ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ και η παράταξη του ΣΥΝ αποφάσισαν να αποδεχτούν την πρόσκληση για «διάλογο» στον οποίο θα συμμετέχει μόνο η Εκτελεστική Γραμματεία της ΟΕΝΓΕ.

«Σαν Πρωτοβουλία Γένοβα Νυστέρι προτείναμε την κήρυξη 24ωρης πανελλαδικής απεργίας στις 30 Μάη» μας είπε ο Θανάσης Σταυρίδης «μαζί με την ΕΙΝΑΠ. Αντί για «διάλογο» με τον Αβραμόπουλο που μόνο ψεύτικες υποσχέσεις έχει δώσει, χρειάζεται να κλιμακώσουμε την απεργιακή μας δράση για όλα τα αιτήματα που βάζουν οι γιατροί και το νοσηλευτικό προσωπικό στα νοσοκομεία. Το πρώτο βήμα πρέπει να είναι η οργάνωση από τώρα σε κάθε νοσοκομείο της απεργίας της 30 Μάη.»

*Εκλογές για ανάδειξη νέου ΔΣ και αντιπροσώπων στην ΠΟΕΔΗΝ έγιναν στο σωματείο των εργαζόμενων του Αττικού Νοσοκομείου την περασμένη βδομάδα. Τα αποτελέσματα έχουν ως εξής. Ψήφισαν 468, άκυρα και λευκά 13. Η ΠΑΣΚΕ πήρε 194 ψήφους και 5 έδρες, η ΔΑΚΕ 104 ψήφους και 3 έδρες, οι Ανεξάρτητοι 120 ψήφους και 3 έδρες, το ΠΑΜΕ 20 ψήφους και η Πρωτοβουλία Γένοβα-Νυστέρι, που συμμετείχε για πρώτη φορά στις εκλογές, 17 ψήφους (30 στην κάλπη για την ΠΟΕΔΗΝ).

Οι δάσκαλοι παλεύουν και για τα παιδιά των μεταναστών

Είμαι δασκάλα στο 17ο Δημοτικό σχολείο Χανίων. Η φετινή ήταν η πρώτη μου χρονιά στην εκπαίδευση. Το σχολείο μου, φέρει τον τίτλο του «διαπολιτισμικού» και εγώ διδάσκω στην τάξη υποδοχής. Παρά όμως τις ελπίδες μου, διαπίστωσα ότι η ελληνική εκπαίδευση αποκλείει τα παιδιά των μεταναστών. Παρά τις διακηρύξεις και τα λόγια τα παιδιά αυτά βιώνουν το ρατσισμό από τα πρώτα τους βήματα.

Οι τάξεις υποδοχής πάσχουν από έλλειψη δασκάλων. Δεν αποτελούν οργανικές θέσεις με αποτέλεσμα οι δάσκαλοι να τοποθετούνται σε αυτές γύρω στο Νοέμβρη.

Στα σεμινάρια επιμόρφωσης μας λένε ότι οι τάξεις αυτές πρέπει να υποστηρίζουν όλα τα παιδιά των μεταναστών ανεξάρτητα από το αν έχουν κατακτήσει τη γλώσσα ή όχι. Στην πραγματικότητα όμως εξαιτίας των προγραμμάτων, της υπερβολικής ύλης των κανονικών τάξεων που πιέζει, την έλλειψη ουσιαστικής επιμόρφωσης των δασκάλων, την έλλειψη οποιονδήποτε μηχανισμών υποδοχής, κατάλληλης υλικοτεχνικής υποδομής και μεθόδων διδασκαλίας, το έργο μας δυσκολεύεται απίστευτα.

Το τι γίνεται με τα βιβλία είναι χαρακτηριστικό. Βιβλία δεν στέλνονται. Από το 2002 έχει ξεκινήσει η διαδικασία έκδοσης κατάλληλων βιβλίων για αυτές τις τάξεις. Ποτέ όμως δεν ολοκληρώθηκε. Πέντε χρόνια μετά αποφάσισαν να εκδώσουν τα υπόλοιπα τεύχη της σειράς. Το αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι να στέλνουν ένα δείγμα και μάλιστα διαφορετικό στο κάθε σχολείο. Οι δάσκαλοι πρέπει να τρέξουν να το βρουν και να το φωτοτυπήσουν προκειμένου να κάνουν τη δουλειά τους.

Η ανοργανωσιά και η αδιαφορία του Υπουργείου δεν σταματάει εδώ. Ανακοινώνονται πολλά ενισχυτικά προγράμματα υποτίθεται για να βοηθήσουν. Όμως όταν εξαντληθούν (ή απλά δικαιολογηθούν) τα προβλεπόμενα κονδύλια, τα προγράμματα σταματούν αφήνοντας πίσω τους υψηλούς στόχους και πιεσμένους εκπαιδευτικούς που τρέχουν για να τους εκπληρώσουν.

Μας λένε ότι πρέπει να ενθαρρύνουμε τα παιδιά προκειμένου να αναπτύξουν τη δική τους πολιτιστική κληρονομιά. Στην πραγματικότητα ακολουθείται μια πολιτική αφομοίωσης και εξαφάνισης οποιασδήποτε αναφοράς σε αυτή την κληρονομιά αφού υπάρχουν ελάχιστοι ως καθόλου δάσκαλοι από τις χώρες καταγωγής των παιδιών αυτών.

Είναι μαθητές δεύτερης κατηγορίας αφού είναι υποχρεωμένοι να ακολουθήσουν κακήν κακώς το πρόγραμμα της κανονικής τάξης. Εμείς οι δάσκαλοι, αφενός λόγω πίεσης της ύλης, αφετέρου λόγω παρότρυνσης των γονιών που με τη σειρά τους πιέζονται από την ανάγκη το παιδί τους να ακολουθήσει τις απαιτήσεις του ελληνικού σχολείου, που δεν έχει ιδιαίτερα προγράμματα αναγκαζόμαστε να τρέχουμε προσπερνώντας πολλές φορές τις πραγματικές τους μαθησιακές ανάγκες τους, που βρίσκονται πολύ πιο πίσω από αυτά που τους ζητάμε.

Αυτό που κατάλαβα είναι ότι ο όρος «διαπολιτισμικό σχολείο» στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, είναι μια επιφανειακή ταμπέλα χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο και στηρίζεται μόνο στην καλή διάθεση και το φιλότιμο των εκπαιδευτικών. Η διεκδίκηση πραγματικά ίσων δικαιωμάτων για τα παιδιά των μεταναστών είναι ένα από τα ουσιαστικότερα αιτήματα μας.

Μαργαρίτα Παπαμηνά
Πρωτοβουλία Γένοβα δασκάλων Χανίων.